

Giới thiệu Cô Nhóc Gia Sư

Cô Nhóc Gia Sư là truyện teen hay trong tuần vừa qua, vì một lý do bất đắc dĩ, cô bé Trúc Ly đã phải làm gia sư cho anh chàng lười biếng sát gái - Du Nam. Từ đó trở đi, cuộc sống của cô có nhiều biến đổi.....

Tôi tên là Trần Ngọc Trúc Ly, năm nay 15 tuổi. Phải 15 tuổi! Tôi học cuối cấp. Thật ra thì lớn bằng này tuổi nhưng tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ ngang bướng, lì lợm "Mẹ tôi thường nói thế". Tôi học trong một lớp cá biệt, phải gọi là quậy nhất trường. Thầy cô nào đã bước vào lớp tôi, thì chắc hẳn sẽ có ấn tượng "cực tốt" đối với lớp học cái gì cũng "nhất" này. Ví dụ như "bừa bộn nhất, ồn ào nhất, ngay cả có học sinh giỏi (yếu) cũng nhất,...". Vì thế, lớp tôi cũng có những học sinh đặc biệt nhất. Cho dù suốt ngày bị thầy cô phàn nàn, bị "trừng gõ" vào sớ đầu bài thì lớp tôi vẫn vui vẻ, đoàn kết. Đối với tôi, mỗi ngày tới lớp, chơi đùa cùng các bạn là tuyệt nhất! Không gì bằng!

Chiều đến, nghe nói ông nội bị ốm, tôi vội vàng sang thăm. Nhà của ông nội cách nhà tôi một bờ tường, một cái cây và một mảnh vườn. Bởi vì đây là miền quê mà. Căn nhà nhỏ nhưng ấm áp với vườn cây xoài, nhãn ra trái trĩu cành quanh năm. Nhà nội đang có khách. Thiệt tình! Ai mà vô duyên thế không biết? Nội tôi đang ốm mà tới làm phiền. Và rồi, khuôn mặt "cực kì" quen xuất hiện. Phải rồi, cho dù xuống mồ, tôi cũng không bao giờ quên cái gã rắc rối đó. Tôi ngồi xuống ghế, trên đầu hiện rõ sấm chớp, giông tố, xị mặt nhìn tên kia. Chợt, tôi nghe bà nội nói:

- Bác đừng lo! Cứ để tôi chăm sóc Du Nam cho!

Và cuộc đời của tôi bắt đầu thay đổi từ đây. Mời độc giả tiếp tục theo dõi truyện online hay để tìm hiểu về quãng thời gian đầy thú vị về cô nàng này khi rơi vào tay Du Nam nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Không Mong Đợi

Tôi tên là Trần Ngọc Trúc Ly, năm nay 15 tuổi. Phải 15 tuổi! Tôi học cuối cấp. Thật ra thì lớn bằng này tuổi nhưng tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ ngang bướng, lì lợm "Mẹ tôi thường nói thế". Tôi học trong một lớp cá biệt, phải gọi là quậy nhất trường. Thầy cô nào đã bước vào lớp tôi, thì chắc hẳn sẽ có ấn tượng "cực tốt" đối với lớp học cái gì cũng "nhất" này. Ví dụ như "bừa bộn nhất, ồn ào nhất, ngay cả có học sinh giỏi (yếu) cũng nhất,...". Vì thế, lớp tôi cũng có những học sinh đặc biệt nhất. Cho dù suốt ngày bị thầy cô phàn nàn, bị "trừng gõ" vào sớ đầu bài thì lớp tôi vẫn vui vẻ, đoàn kết. Đối với tôi, mỗi ngày tới lớp, chơi đùa cùng các bạn là tuyệt nhất! Không gì bằng!

Như những buổi sáng thường ngày, tôi đến trường bằng chiếc xe đạp hiệu "martin". Tôi đã sử dụng nó từ tiểu học nên bây giờ trông nó cũ kĩ. Đã vậy, cái phanh xe còn hỏng nữa. Tôi đã tự lòng mà hứa sẽ đi sửa mấy lần mà lại quên bồng đi mất. Có lẽ là do bản tính lười nhác của tôi.

Trước cổng trường học của tôi, có cái dốc lớn. Quên lẹ, tôi phi xe thẳng vào cổng. Ai ngờ, có một người đột ngột xuất hiện, đi trước xe đạp tôi:

- Người đằng trước làm ơn tránh ra có được không? - Tôi la lớn.

Tên đằng trước như "đàn gầy tai trâu" vẫn tiếp tục đi "cái tên này, thiệt là". Cái xe không phanh, không thắng của tôi lao thẳng xuống. Tôi hét lên: "Tránh ra". Bấy giờ, tên kia mới quay mặt lại. Tôi lấy chân chạm xuống đất cố giữ cho cái xe ngừng lại, còn tay thì bóp phanh thật mạnh "cái phanh bị hư rồi mà chị". Nhưng có vẻ nó không nghe lời tôi, nó đâm thẳng vào chân tên kia. Tôi ngã xuống khỏi xe. Cũng may, khi va chạm chiếc xe đã chạy chậm lại khiến cho thiệt hại không đáng là bao. Thế mà tên kia lại rống lên "y chang con bò lun ak@@@@":

- Đi xe cái kiểu quái gì thế hả! Muốn giết người à!

Tôi ngẩng mặt lên nhìn tên kia. Trông hắn cao lớn, có vẻ nhiều tuổi hơn tôi, nước da trắng, khuôn mặt cũng có chút nhan sắc "đối với chị thôi" nhưng nhìn giống như dân giang hồ vậy. Lần này, tôi phải cho thằng khốn này một trận "Ui trời! Làm người ai lại làm thế".

- Này! Rõ ràng là anh không biết đi đứng còn nói người khác như thế à! Rõ ràng tôi đã hét lên là "tránh ra" to hơn cả cái loa phóng thanh mà không nghe! Còn trách ai! - Tôi bực mình, trợn mắt lên "có cần phải thế không vậy" "= _ =".

Bỗng tôi nảy ra một ý nghĩ cực kì "hâm":

- À! Tôi biết rồi! Anh bị điếc đúng không? Ôi trời thật là tội cho ai đó quá đi! "Này giờ mọi người có thấy có một sự mâu thuẫn nhẹ không? Chị Ly đứng là quá ghê! Người ta nói một câu, chị đập cho một tràng!"

Đáp lại sự giận dữ của tôi, hắn nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, không chút cảm xúc làm tôi mất hứng muốn chết "đời còn dài, đừng đụng chút là bảo chết chứ!", đang tính đánh nhau mà!

- Tránh ra! Đồ xấu xí!

- Làm như anh đẹp trai lắm mà nói người khác như thế! - Bản tính cộc cằn của tôi hiện lên.

- Thế giờ muốn sao đây! - Hấn găng giọng.

- Muốn đánh nhau đó thì sao? - Yên bình được một lúc, sóng gió trong tôi lại nổi lên "*chị giang hồ quá, đúng là không phải dạng vừa đâu*".

Chợt tiếng trống trường vang lên, tôi càng tức hơn. Đã đi học trễ rồi còn "trời sui quỳ khiến" gì gặp phải thằng cha rắc rối này, giờ thì hay rồi "mama" của lớp sẽ cho một trận "rung trời" cho coi. Nhưng dù như vậy thì phải vào lớp cái đã, không nên dây dưa với tên này thêm nữa:

- Giờ tôi không có thời gian đôi co với anh! Tôi đi trước đây!

Tôi thản nhiên bước đi. Từ đằng sau, tên kia kéo áo tôi lại:

- Đứng lại! Chuyện vẫn chưa xong đâu!" "*người ta là con gái mà làm vậy là không tốt đâu nhé!*".

Tôi giật mình quay lại, tát thẳng vào mặt hắn. Giờ tôi mới biết, hắn không những là một tên lạnh lùng mặt sắt và lão toét, ngoài ra hắn còn là một tên dâm dề, nhỏ mọn nữa. Tốt nhất không nên đụng vào. Ngay bây giờ, "chạy là thượng sách". Tôi vội vàng dắt xe phóng nhanh.

(Khốn nạn! Cái con nhỏ này! Dám tát vào mặt mình! Từ ngày mình sinh ra, ông già còn không dám đụng vào mặt mình! Lần sau gặp lại nhất định mình sẽ không tha cho nó! - Tên kia từ đằng sau lăm bằm) "*Quá nhỏ mọn!*"

Chiều đến, nghe nói ông nội bị ốm, tôi vội vàng sang thăm. Nhà của ông nội cách nhà tôi một bờ tường, một cái cây và một mảnh vườn. Bởi vì đây là miền quê mà. Căn nhà nhỏ nhưng ấm áp với vườn cây xoài, nhãn ra trái trĩu cành quanh năm. Nhà nội đang có khách. Thiết tình! Ai mà vô duyên thế không biết? Nội tôi đang ốm mà tới làm phiền. Và rồi, khuôn mặt "cực kì" quen xuất hiện. Phải rồi, cho dù xuống mồ, tôi cũng không bao giờ quên cái gã rắc rối đó. Tôi ngồi xuống ghế, trên đầu hiện rõ sấm chớp, giông tố, xị mặt nhìn tên kia. Chợt, tôi nghe bà nội nói:

- Bác đừng lo! Cứ để tôi chăm sóc Du Nam cho!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đúng Là Trái Đất Tròn!

- Hà! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè! "*Chưa gì chị đã hét lên ghê thế*"

Tôi rùng mình khi nghe bà nói:

- Chúng tôi sẽ nuôi dưỡng cháu Nam giùm bác!

[“Nuôi dưỡng”, ý là sao? Không lẽ là hắn sẽ ở nhà nội sao? Và mình phải sống gần nhà một gã kinh khủng như hắn sao? Không đời nào? Oh Nooooo.....!]
– Không hiểu đầu óc tôi có chỗ nào bị lủng không nữa tự nhiên suy nghĩ của tôi đột ngột bay ra ba chữ từ miệng: “Không thể nào!”. Mọi người trong phòng khách nhìn tôi khiến tôi hơi ngượng "*có một sự quá nhẹ*". Tất cả là do mối thù giữa tôi và tên kia quá lớn.

- Cháu là con gái cô Quyên đúng không! Trông cháu giống mẹ quá! – Bác Trung (cha hắn) nhìn tôi.

- Dạ vâng! Cháu là Trúc Ly!

- Nghe nói cháu học giỏi, ngoan ngoãn lắm phải không? "*Bác bị đánh lừa bởi vẻ ngoài của chị í rùi!*"

Tên Du Nam nhìn chằm chằm vào mặt bà mình, vẻ không cam chịu. Cuối cùng, hắn cũng nói phun ra uất ức:

- Này ông già! Ông tính để tôi ở cái nơi khi co cò gáy này à! Ông đúng là ác quá mà! Ông để con ông sống khổ sở ở đây! Còn ông hưởng thụ ở biệt thự à!

- Mày còn nói nhiều và làm phiền ông bà là tao khóa thẻ tín dụng của mày luôn đấy! – Hai cha con cãi nhau ngay trước mặt ông bà tôi.

Cuối cùng bác Trung và bà tôi đã đưa ra quyết định “ác quỳ”. Đại khái là hắn tên là Trần Du Nam, là một đại thiếu gia công tử ăn chơi, suốt ngày chỉ biết đánh nhau gây lộn với mấy đứa trong trường nhưng hắn cũng có chút tài cán khi là đại ca của cả một đám du côn không biết trời cao đất dày là gì. Lại còn suốt ngày chỉ biết gãi với gú "*để mình gãi thích thêm, ba khẩu hiệu của anh ấy khi tán gái đó là: của gái, chơi gái và tán gái. Nghe hình như hơi lão toét!* =_=”. Đến ba của hắn cũng không thể chịu nổi đành phải gửi gắm hắn cho ông bà nội tôi. Nhưng có một điều đặc biệt làm tôi chú ý nhất là... hắn bị đúp lại Ba năm lớp 9, mãi không lên lớp được. Chủ yếu là hạnh kiểm và điểm thi quá thấp. Mà khoan đã..... 3 năm....15+3=....Hà! Hắn 18+ sao? Mấy đứa con gái trong lớp tôi nói: “Phải luôn cẩn thận đối với mấy thằng 18+”. Thôi chết! Lỡ gây chuyện với hắn rồi làm sao đây? Coi bộ ngày tháng sau này của tôi sẽ khó sống với hắn đây! "*đừng bi oan thế chứ*".

Ngày hôm sau! Trời à! Đáng lẽ là một ngày đẹp trời [Bầu trời nhiều mây, không có nắng và hơi se se lạnh, khắp nơi bao trùm một màu ảm đạm như buổi chiều tà] "*hơi khác người một chút nhưng.....vâng! thừa các bác! Đó là ngày đẹp trời của chị í à!*" nhưng không may có một tảng đá to dùng xấu xí, để

tiện, xấu xí, đê tiện,...đi ngang chắn đường. “Để em giải thích chút xíu! Chị Ly nói thế cho oai tôi! Chứ anh Nam đi đằng trước chị, chị í không dám đi trước vì sợ ảnh làm trò lố sau lưng thúi ấy mờ”

(Mình đâu cần phải thập thò đi sau hần vậy! Chạy lướt qua hần một cái là xong thôi! Nhưng....hần lại nghĩ mình sợ hần nên mới bỏ chạy! No no no! Hay là cầm cây đập cho hần xỉu rồi đi! Không được như vậy dễ gây án mạng! Trời ạ! Mình bị sao zậy nè! Sao phải sợ hần chứ! Như vậy đi! Cứ thế tiến lên!) “Phải thế chứ! Tướng quân Nguyễn Ngọc Trúc Ly ! Xuất trận!”

Một điều mà tôi không thể ngờ tới là.... “Bùm”. Tên Nam kia tự dưng dừng lại làm gì không biết. “Tình hình là khuôn mặt nhỏ bé của chị Ly đâm vào lưng Du Nam! Khung cảnh này đẹp lắm nhưng mình thấy hơi mất hứng! Chị ấy vốn đang sắp vào trận cơ mà!Haizzz.....”. Tôi bực tức lắm. Đây là lần đầu tiên, cái đầu thiên tài của tôi “đến lúc này mà vẫn còn tự hào về cái đầu được hả!” đâm vào cái lưng thúi hoặc như vậy. Tên này chắc là cả tháng chưa tắm ấy chứ! Đúng là cái thứ con trai hui thúi!

- Này! Đi đứng cái kiểu chết tiệt nào thế hả! Tên khốn nạn kia! “Làm gì mà chửi người ta ghê quá zậy!”

Nói rồi, tôi nhìn lên, sững sờ:

- Hà! Có...chuyện gì thế!

Khung cảnh lúc này cực kì...cực kì đáng sợ. Tự dưng có một đám người chặn đường chúng tôi lại, tay cầm những thứ cũng cực kìcực kì đáng sợ, nào là gậy sắt, dao bằm, mã tấu,...có tên còn cầm cả súng nữa. Toàn là những người ăn mặc dị hợm, mặt lạnh lùng, đầm đăm sát khí ngút trời. Tôi thực sự cảm thấy hối hận khi lúc này không chạy trước tên Du Nam kia cho rồi. Y chàng lời ba hần nói. Đúng là một tên rắc rối! Suốt ngày chỉ biết gây họa! Giờ thì hay rồi! Tôi cũng bị vậy lấy!

- Mẹ kiếp! Thằng chó kia! Cuối cùng tụi tao cũng tìm được mày! Gậy chửi xong ở địa bàn của tao rồi trốn hả mày! – Tên đại ca cầm đầu mặt trắng tráo.

- Xừ nó đi đại ca! – Lũ đàn em đồng thanh.

- Có vài chuyện của ông già! Cần giải quyết! Giờ xong rồi! Muốn gì cũng được!

“Muốn gì cũng được!” ý tên Nam đó là sao? Muốn chết hay sao mà đầu nguyên đám du côn đầu đường xó chợ đó! Hần tính một chọi mười sống chết với bọn đó hay sao? Cái tên ngu này! Mình phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tên Rắc Rối Này! Lại Gây Chuyện Nữa Rồi!

(Tôi thực sự rất nhút nhát! Nhút nhát.... từ nhỏ! Tôi sợ mọi thứ! Sợ màn đêm,..... sợ công trùng và còn nhiều thứ khác, dù là thứ thực sự nhỏ thôi nhưng khiến tôi phải ...sợ! Chính vì bản tính đó, khi còn học lớp mẫu giáo, tôi luôn bị bạn bè bắt nạt! Lúc ấy, tôi chả biết làm gì cả!... Thật tôi tệ! Tôi chỉ biết khóc! Tôi sợ...sợ nhiều lắm! Nhưng...lúc ấy, chả có ai cả! Ba mẹ...thầy cô...người lớn...tất cả...họ đều cho rằng sẽ không sao vì tụi nó là trẻ con, sẽ không làm gì đại dột! Phải! Chả có ai cả! Và tôi bị tụi nó hành hạ như con búp bê vậy! Tôi ghét người lớn! Họ chả để ý đến tâm trạng của tôi gì cả! Vì vậy! Tôi...phải đứng dậy...phải mạnh mẽ hơn...một mình thôi! Rồi một ngày nào đó tôi sẽ cho những đứa bắt nạt tôi phải cúi mình trước tôi! Như vậy đi! Nhất định!)

- Này! Anh....! À không... cậu đúng là đồ rắc rối mà! Sao hết lần này đến lần khác gây rắc rối cho tôi vậy! – Tôi vừa bực mình vừa sợ hãi mà đã làm một việc ngu ngốc.

- Phải gọi là anh chứ sao lại gọi bằng cậu! – Đến giờ mà tên này vẫn còn có thể đứng đó mà cần nài vì mấy chuyện xưng hô chẳng đâu ra đâu hết. “Vì anh Nam học cùng khối cùng trường với chị Ly nên phải xưng bạn bè thôi! Hình như anh Nam hơi thiếu não thì phải? Cũng phải thôi! Đúp tới ba năm lớp 9 lận mà”

- Thì ra con nhỏ đó là bạn gái mày à! Mày bị điên hay sao mà chọn một con nhỏ học cấp 2 nhan sắc tầm thường không vậy! – Thằng đại ca lão toét sủa lên y chang con chó mực. “Nhân gian vẫn có câu Chó Khôn Không Cắn Đường, nếu như dựa trên quy luật tương đồng thì cái lũ du côn đó không phải rất giống sao. Chị Ly so sánh quá đỉnh. Nhưng mà....hơi giang hồ”

- Tao đâu có ngu mà chọn con nhỏ này! – Cả tên Du Nam đó và lũ kia đều khốn khiếp khi dám coi thường bọn cô nương đây.

Nói rồi, một cuộc xô xát đã diễn ra trong cái làng quê nhỏ bé luôn yên tĩnh này. Nơi đây là nông thôn, cuộc sống thanh bình bên trái ngô, cây lúa cùng tình làng nghĩa xóm bao la. Đôi khi vẫn còn những nhọc nhằn vất vả và nhưng họ - những người nông dân như ba mẹ tôi vẫn sống vui vẻ..... Thật là tôi tệ nếu như có ai đó đột nhiên phá vỡ khung cảnh ấy! Tất cả là tại tên Du Nam! Từ khi hần đến nay. Nói chính xác hơn là từ khi tôi gặp hần. Đúng là không thể tha thứ! Nhưng nói thì nói vậy,...bản thân tôi cũng chẳng làm gì được. Làm sao tôi có thể đo ván hơn chục thằng cao to thế.

Bây giờ, khung cảnh trở nên lộn xộn. Thực sự thì tôi chỉ biết đứng đó nhìn. Vì tôi biết nếu tôi chạy sẽ khiến cho mấy tên kia để ý, thế nào cũng gặp chuyện.

Thôi thì đợi khi ai thắng? ai thua? Rồi lộn đi là xong “*Chị vô tâm quá đấy*”. Có lẽ nếu để miêu tả trận chiến này thì tôi có thể miêu tả như sau: đó là một cuộc chiến khốc liệt giữa hai đại tướng quân; một bên là tướng quân Trần Du Nam với một thân một mình một chiến sa, bên kia là tướng quân Hào Đại “*tên nghe đã thấy giang hồ rồi*” với mười sáu tên tướng cùng nhiều loại vũ khí. Trận chiến không cân sức này sẽ diễn ra như thế nào đây? Đã có vài tên từ trận “*nói vậy thôi, chứ ai dám giết người ban ngày ban sáng chứ! Chả qua mắt sức chiến đấu thôi mà! Hi!*” Đa số là quân Hào Đại. Coi bộ tên Du Nam đó cũng giỏi võ đó chứ! Không biết hấn dùng võ cổ truyền, Taycondo hay là Judo không biết mà những chiêu thức của hấn nhanh như chớp không tên nào bắt kịp được. Và theo như quan sát thì mục tiêu chính đó là Hào Đại. Mà tên Hào Đại này cũng hay đấy! Để quân mình từ trận, còn hấn ngồi chơi xơi nước. Láo! Quá láo mà! Là một bang hội giang hồ vậy mà không biết quan tâm đồng đội! “*Khô! Chỉ coi Fairy Tail nhiều quá nên nhiệm ấy mù!*”. Rồi lại một chữ “ngờ” to tướng đặt trên đầu tôi, một tên cầm cây tiến về phía tôi, không lẽ đánh không được dùng chiêu “dùng người làm con tin”. Đúng là cái lũ chơi trò bần thiêu “*Chị cứ nghĩ thế rồi để nó bắt được rồi tính sao! Từ khi nào chị hứng thú với chuyện đánh nhau của anh Nam vậy hả! Hay chị kết anh rùi! Khử!*” Cũng may, tên Du Nam còn có chút tình nghĩa. Hấn cho tên kia một đấm khiến hấn nằm tại trận. Và rồi.... “*Chị Ly không dám kể! Minh kể cho! Theo bản tin thời sự Cô Nhóc Gia Sư thì tình hình là anh Nam đã dùng chiêu “bỏ chạy là thượng sách” kéo chị Ly đi theo luôn! Lạ thật! Rõ ràng anh Nam đang giữ thế chủ động trong trận chiến! Sao tự nhiên “tẩu” là sao vậy? Cơ mà cảnh này vui thiệt! Kkkkk....*”

- Này! Kéo tôi đi làm gì vậy hả! Tên điên kia! – Ngày hôm nay sao tôi bức xúc nhiều vậy nè.

- Ở đây để tụi nó “sực” à! – Trả lời một câu ngắn gọn nhưng súc tích.

- “Sực” là sao? – (Cái tên này toàn dùng mấy từ khó hiểu!)

- Trê con không biết mấy từ đó đâu!

- Tại sao không giải quyết gọn lẹ luôn đi! Lỡ tụi nó trả thù thì sao?

- Gì chứ! Tại có người làm vương chân vương tay nên không giải quyết được? – Vừa nói vừa nhìn tôi, cứ như là tôi là người đó vậy! Tên đáng ghét! Tên xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trả Thù

Thật là một ngày mệt mỏi! Mệt mỏi vì phải đứng giữa một trận chiến tàn khốc! Mệt mỏi vì những bài ca cải lương chua chát của “mama” lớp học! Không biết tối nay còn bị sao nữa đây? Haizz..! Chán ơi là chán! Giờ tôi chỉ muốn nằm hưởng thụ trên chiếc giường êm ái! Hà.....

- Đang làm cái quái gì trong phòng tôi thế! Tên đáng ghét kia!

Hấn nhanh tay bịt miệng tôi lại. Cái tên này! Muốn chết hay sao mà đụng vào bà chị đây!

- Nhỏ tiếng thôi! – Hấn bỏ tay ra khỏi miệng tôi.

- Này! Muốn gì đây! – Tôi nhìn hấn bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Làm ơn đi! Giúp anh lần này thôi! Xin đấy! Ông già đang ở đây! Nếu ông biết anh đánh nhau trong xóm! Ông sẽ cắt cổ anh mất! Ông già ghê lắm đó! – Giờ thì hấn lại dùng ánh mắt thương cảm nhìn tôi. Nhưng mơ đi cưng! Làm sao mình giúp hấn với hàng tá rắc rối hấn gây cho mình được chứ.

- À.....ừm! – Tôi ậm ừ cho qua. Bề ngoài thôi! Sau đó hấn sẽ biết hậu quả vì đã coi thường bà chị đây.

Tôi giả vờ ra ngoài và nói dối là đi lấy bánh kẹo cho hấn ăn nhưng thực chất là đang có một kế hoạch cực kì “đều” để trả đũa.

Bác Trung và ba mẹ tôi đang bàn về một việc đó quan trọng liên quan đến hấn. Thiệt tình! Mấy vị lạo phụ huynh này! Chả hiểu con trẻ gì hết! Lúc nào cũng công việc, công việc và công việc. Vậy mà cũng có tư cách bàn về mấy vấn đề học hành và nhân cách của con cái.

- Này! Trúc Ly! Con có thấy anh Nam đâu không! – Bác Trung hỏi tôi. Giờ chính là cơ hội. Tôi ậm ừ, khó nói để bác nghi ngờ.

- Dạ! Thật ra...!

- Sao vậy cháu! – Bác ấy lo lắng. Tôi thầm nghĩ một người cha như vậy tại sao lại có thằng con trai đáng ghét như thế!

- Dạ....! Du Nam...không...không có trong phòng cháu đâu ạ! “*Chị gian xảo quá! Phục chị sát đất!*”

[*Nói đến anh Du Nam thì vẫn ung dung ngồi chờ nhân viên phục vụ bánh, nước tới. Thật ngây thơ khi anh nghĩ rằng, chị Ly cũng bao cô gái khác. Ban đầu làm ra vẻ ta đây có giá nhưng sau đó lại bị hút hồn bởi vẻ đẹp trái vốn có của anh nên trở thành đứa con gái hám trai. Ai ngờ! Tại họ đang đến trước mắt mà không biết!*]

Tôi tiếp tục diễn vở kịch “phim trong đời thật” của mình. Phải công nhận tài diễn xuất của tôi quá chuẩn. Với thái độ sợ hãi, hốt ha hốt hải, tôi chạy một mạch vào phòng:

- Tôi sợ quá!

- Sao? Bánh đâu? Nước đâu? – Khuôn mặt tỉnh bơ của hấn nhìn tôi.

- Thật ra.....là tôi không bao giờ nói dối! Vì thế khi ba anh hỏi.....

- Đừng nói là nói ra rồi nhé! – Giờ hấn mới sừng sốt. Có lẽ hấn rất sợ cha hấn. Thực sự thì....ngay lúc này..... tôi cảm thấy rất rất rất hà hê với bộ dạng đó của hấn. Tôi phải nhin cười mãi với bộ dạng đó để tiếp tục vở kịch.

- Thật ra thì chưa...nhưng mà tôi sợ lắm! – Tôi rung rung nước mắt tỏ vẻ ngây thơ vô số tội.

Vừa lúc đó, bác Trung bên ngoài nghe thấy hết mọi chuyện, hùng hùng hổ hổ đập cửa bước vào. Oh Yeah! Có chuyện vui sắp xảy ra nè! Lần này đời người xong rồi! Tên đáng ghét! Kkkkkk!

- Thằng kia! Sao mày dám đe dọa Trúc Ly bắt nó che giấu cho mày! Thằng mất dạy này! Mày muốn bố mày tức chết thì mày mới yên thân à!

- Làm gì có chứ! Con nhờ con nhờ! Nó đồng ý giúp con mà! – Bộ mặt tỏ vẻ vô tội của hấn khiến tôi càng vui. *“Lần này mình xin có ý kiến! Mình thấy chị Ly làm vậy cũng hơi quá!”*

- Thế sao con bé khóc! – Nói rồi, bác Trung vừa nghĩ ra điều gì đó. Rồi mỉm cười khiến tôi hơi thất vọng. Đáng nhẽ phải là một trận long trời lở đất. Cha con tranh đấu chứ. Sao lị ra thế?

- Ý mày là con bé đồng ý giúp con! Hai đứa có quen nhau à! – Bác Trung dịu giọng lại. Trời ạ! Kế hoạch thất bại. *“Mình nghĩ có chuyện gì đó không hay sắp xảy đến với chị ấy rồi!”*

[Du Nam gật gật]

Rồi bác Trung vui vẻ, hớn hờ nói:

- Bác nghĩ ra rồi! Trúc Ly học giỏi và cũng đang học lớp 9 giống thằng con khốn nạn nhà bác phải không?

- Dạ!

- Hay cháu giúp Du Nam nhà bác học luôn nhé? Khi nãy bác đã nói chuyện với ba mẹ cháu chuyện này và ba mẹ cháu đã đồng ý!

- “Giúp Du Nam học” là sao ạ! – Tôi ngạc nhiên vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gia Sư Bất Đắc Dĩ

- Ba mẹ nói sao ạ! Tại sao con phải dạy một tên như hấn chứ! – Tôi hỏi rõ ba mẹ về chuyện tối hôm qua. *“Chuyện làm gia sư cho anh Nam í mờ!”*

- Dù sao thì bác Trung cũng là bạn của ông nội mày! Đấng nhẽ mày phải gọi Du Nam là cậu! Con với cái ăn nói kiêu đó à! Hơn nữa, mày thấy đây gia đình mình cũng chẳng khá giả gì! Mày cũng nên chuẩn bị làm gia sư kiếm tiền mà đóng học phí đi! – Lại một tràng giảng giải đạo lý “giấy” của mẹ tôi.

Gia đình tôi là một nhà nông, cuộc sống cũng đủ bữa qua ngày. Nhưng sao mẹ có thể nói thế với tôi được chứ? Phải chăng sự nhọc nhằn và vất vả của mẹ đã thể chỗ cho tình yêu thương dành cho những đứa con. Làm sao tôi có thể làm gia sư cho người ta khi tôi mới 15+ chứ? Với lại mọi người nghĩ sao khi một con nhóc 15+ dạy một thằng to đầu lớn xác 18+? Thật buồn cười! Mẹ cho đó là sự dạy dỗ để huấn luyện tôi thành một đứa trẻ tự lập có thể chống chọi với mọi giông tố! Nhưng kiểu dạy “ép người quá đáng” đó chỉ khiến tôi thêm ghét mẹ thôi! Người lớn thật khó hiểu! Tôi thậm nghĩ rằng có thể là tôi đã dùng kiểu trả thù bản thù đó để làm hại người khác nên bây giờ tôi mới ra nông nổi này.

Vì chuyện đó, tôi buồn thiu. Buồn tới nỗi không có tâm trạng để học hành. Và còn....lan sang cả mấy đứa bạn thân của tôi nữa.

- Trời ạ! Chuyện lớn rồi! Có chuyện lớn rồi! Trời ơi! – Nhỏ Lan Anh lảng xảng khắp lớp hét toáng lên.

Mấy đứa trong lớp đồng thanh một tiếng “ồ” *“lớp chỉ ấy đoàn kết ghê á”*.

- Bữa nay, con Ly nó không nói một chữ nào từ khi tới lớp! – Lan Anh còn đem chuyện tôi buồn ra nói nữa.

Thế là tụi trong lớp cứ ồn ào hết lên. “*Lớp chỉ đúng là như cái chợ zậy á. Có chuyện chỉ buồn thui mà trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp. Nhưng như vậy chứng tỏ rằng, chị Ly nhà mình rất được bạn bè yêu quý!*”

- Tụi bay làm cái gì mà ồn thế à! – Khi đang buồn, tôi ghét bị ai làm phiền. Bây giờ nếu có đứa nào đụng vào tôi thì sẽ bị như đòn “*sức mạnh của chỉ lúc tức giận ghê lắm ớ! Để mình kể tiểu sử đánh nhau của chị ấy nha! Năm học lớp 3, trên đường đi học về, chị Ly đã xử gọn 3 thằng con trai cùng tuổi vì tụi dâm bắt nạt Lan Anh! Yên ảng một thời gian trong lớp vô học sinh giỏi ngoan ngoan, đến năm lớp 6, thằng cha lớp trưởng lại vi phạm tụi trên và bị chị làm cho suýt nữa thì bong gân. Đến bây giờ, mọi chuyện có vẻ bình thường nhưng với tình trạng suốt ngày bị dính rắc rối bởi anh Nam thì tiểu sử đánh nhau của chị sẽ thành lập một giai đoạn mới nữa đây.*”

Chiều nay – chính là buổi dạy đầu tiên của tôi với tên rắc rối kia. Không biết hấn sẽ gây chuyện oái oăm gì cho tôi nữa đây. Tôi cầm sách vở sang nhà bà nội. Những môn tôi phải dạy cho hấn là Toán, Anh và Văn. Dù sao cũng đã chấp nhận sự nhờ vả của cha hấn nên tôi không thể dạy qua loa được, buộc phải giúp hấn lên cấp 3 thôi. “*Nói thì dễ nhưng làm được không mới là chuyện*”.

Mở cánh cửa của phòng hấn ra..... Ôi trời ơi! Đúng là thảm họa! Phòng ốc gì mà bừa bộn và rác đầy. Nền nhà chính là bãi chiến trường của hấn: nào là quần áo, vỏ mì tôm, vỏ snack,... Còn hấn thì đang nằm ngủ khò trên giường không biết giờ đất là gì nữa. Nhìn nơi dạy kiểu này chắc tôi bỏ nghề sớm quá! Tôi phải lấy hết dụng khí để bước vào một cái nơi kinh khủng như thế. Nhìn xem hấn đã làm gì với căn phòng ngủ nhỏ bé của nhà nội tôi.

- Dậy đi! Ông nội! – Tôi hét lên.

- Ai vậy hả! Sáng sớm thế này! Dậy làm gì! – Tên này khủng hã. Bây giờ buổi chiều không phải buổi sáng.

- Rốt cuộc là có dậy không?

- Im đi! Lượn đi cho mát trời! – Tên khủng này, sắp không nhận nổi với hấn rồi.

Sau đó, hấn lại ngủ khò tiếp. Học trò mà kiểu này thì dạy với giảng cái cái quái gì chứ. Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng có cách trị được hấn:

- Bác Trung ơi! Bác..... – Tôi còn chưa kịp nói tiếp câu sau thì hấn đã bật dậy ngay lập tức. Không phải nhắc nhở câu nào hết, hấn tự động dọn dẹp phòng ốc một cách thần tốc. Phải gọi là tốc độ quá kinh ngạc!

Căn phòng nhỏ trở nên sạch sẽ, sáng loáng. Quần áo, những thứ linh tinh bừa bộn ra sân nhà được hấn gấp xếp gọn gàng, bỏ vào trong tủ. Không ngờ đại thiếu gia như hấn cũng biết dọn dẹp nhà cửa. Xong xuôi mọi việc. Hấn ngó xung quanh:

- Ông già đâu rồi!

- Ông già nào? – Thừa biết là hấn nói ba hấn nhưng tôi vẫn giả ngu, hỏi cho có chuyện.

- Ông Trung đó!

- Bộ sợ ba tới nổi trong mơ cũng thấy hay sao zậy hả!

- Nhưng mà tôi nghe rõ có ai nói ông Trung tới mà! – Cái tên này chắc lúc đó vẫn còn ngái ngủ nên không phân biệt được đâu là mơ đâu là thực. Nhưng mà trông hấn như vậy cũng dễ thương lắm chứ! “*Anh Nam đương nhiên dễ thương rồi! Hot Boy mà lì!*”

- Thôi! Giờ chúng ta bắt đầu học đi! – Tôi nhắc vào chuyện chính.

- “Chúng ta học” là sao? – Hấn lấy tay bỏ vào túi quần, nhìn cái mặt thì cứ ngu ngu khiến tôi chả muốn dạy hấn tí nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Buổi Dạy Học Đầu Tiên

Tôi tên là Nguyễn Ngọc Trúc Ly, năm nay 15 tuổi. Hiện tại, tôi đang làm gia sư cho một thằng “đầu đất” 18 tuổi, đầu óc trống rỗng, không có kiến thức nền tảng nào từ cấp I cho đến bây giờ. Và đây chính là buổi dạy học đầu tiên trong đời của tôi. Nhưng mà....tôi thực sự không thể dạy một tên vừa ngu dốt “*Chị nói hơi quá đó! Anh Nam thông minh lắm đó! Chà qua cái thông minh của anh chưa có đất dụng võ thôi!*” lại còn vô đạo đức nữa chứ! Nhìn xem! Trong khi tôi đang chờ hấn ngồi vào bàn học thì hấn ung dung bắt chân chữ ngũ trên ghế bành hút thuốc lá. Thật kinh khủng! Khỏi thuốc là bay khắp phòng! Tôi không thể bắt đầu bài dạy với cái thái độ học tập như vậy! “*Chị giống bà cô già quá!*”

- Này! Sao không dạy đi! Em gái! – Hấn giơ cái giọng hôi mùi thuốc lá đó gọi tôi bằng hai chữ “em gái”. Nghe rợn cả tóc gáy. Trông hấn cứ như thằng biến thái vậy.

- Làm ơn đi! Học lớp mấy mà gọi tôi bằng em gái! Xưng bạn bè đi ông nội!

Hắn ngồi vào bàn học, ghé sát vào mặt tôi, thổi khói thuốc ra khỏi miệng:

- Nhìn lại mình đi! Em gái! Mới có 15+! Đứng trước thì cứ như cái tivi màn hình phẳng! Chả lớn tí nào! Bày đặc ra giọng với anh hả! Phù! “*Em thắc mắc tại sao chị Ly không và thẳng vào mặt anh Nam đi chứ?*”

- Giờ rốt cuộc có học hay không đây? Anh bạn lớn tuổi! Làm ơn lấy sách vở ra đi! – Mặt tôi đầm đẩm sát khí, nếu hắn còn nói thêm một câu phê bình hình đánh bên ngoài như khúc cùi que của tôi thì cần thận tôi nay không còn răng mà ăn cơm đâu.

Hắn lấy dưới ghế bành một quyển tạp trí nước ngoài có tựa đề “Sexy Lady”:

- Đây em gái! Đây mới sách mà anh cần học!

Khốn nạn! Không thể nhìn được nữa! Hắn dám bôi đen đầu óc của tôi!

- Sao! Giận rồi! Em gái có nhớ lúc trước em gái cho anh một tát không hả! “*Nhắc lại chuyện cũ một chút nhé! Ngay lần đầu tiên gặp nhau tại trường, chị Ly đã cho anh Nam một tát*”

Một điều “em gái”, hai điều “em gái”,.....”Téc” Một bạt tai va thẳng vào mặt hắn. Con tức giận của tôi đã lên đến đỉnh điểm. Nhận được bạt tai thứ hai của tôi, hắn tức lắm. Nhưng chắc là đang cố nhịn. Tôi bức xúc, xả ra hết tất cả những bức bối trong lòng:

- Anh tưởng anh nhà giàu, đẹp trai, lắm tiền là cái gì cũng nói ra với người khác được à! Anh đừng quên anh cũng chỉ là người thôi nghe chưa! So với tôi, anh thậm chí chả có gì cả! Không gia đình! Không bạn bè! Không học giỏi! Anh chả có gì cả! Tất cả những gì anh có là tiền và tiền! Rồi anh sẽ thấy! Về kiêu ngạo của anh bây giờ rồi sẽ có một ngày trở thành sự thất bại của anh thôi! Tôi nói cho anh biết anh sẽ không bao giờ có được tình cảm chân thành từ ai hết!

- Đang nói cái quái gì thế hả! Cho dù như vậy thì đã sao? – Hắn đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng với ánh mắt không cảm xúc, hai tay khoanh lại. “*Em xin hai anh chị đây đừng đánh nhau!*”

- Đẹp hết đi! Từ nay về sau, tôi nhất định sẽ không tới đây nữa! – Tôi đã chịu hết nổi tên này, cầm cặp sách một cách thô bỉ, rời khỏi căn phòng đó. Tôi thầm hứa từ nay về sau sẽ không bước vào nơi đó nữa.

[Trong căn phòng vắng lặng, yên tĩnh, chỉ có mình Du Nam trong phòng. Chưa bao giờ! Có ai nói với anh những lời như thế! Nhưng có người đã dám làm vậy, đã vậy còn cho anh tra hai bạt tai! Những lời nói đó cứ vang lên mãi trong đầu anh: “.....Tôi nói cho anh biết anh sẽ không bao giờ có được tình cảm chân thành từ ai hết!” Nhưng rồi mọi suy nghĩ trong anh cũng lắng xuống, anh tự nhủ với bản thân mình:

- Việc gì phải quan tâm đến lời mấy đứa nhóc con con đó được chứ!]

Về đến nhà, tôi âm ức bước đi “bịch, bịch,..” trên nền nhà. Thấy thế, mẹ tôi hỏi:

- Mày làm gì mà cứ đi đi lại lại làm tao chóng hết cả mặt!

- Mẹ! Con không muốn dạy học tên đó đâu! Hắn...- Tôi chưa kịp ngắt câu thì mẹ đã nói.

- Tiền học thêm tháng này mày trả! Không có tiền thì nghỉ luôn đi! Mới có dạy một buổi mà đã bỏ cuộc! Mày đúng là đồ con gái vô tích sự! Mày thấy con nhà người ta đi làm thuê kiếm tiền nuôi gia đình trong khi mày suốt ngày chỉ biết học và học! – Mẹ lại phun ra những lời độc địa đó khiến trái tim của một người con như tôi cảm thấy đau nhói.

Có lẽ rằng, ngày mai tôi phải sang nhà nội tiếp tục sự nghiệp gia sư với tên đó thôi. Nhưng lúc đó tôi đã thề sẽ không tới đó nữa. Nếu giờ quay lại, chắc sẽ nhục nhã lắm. Mà nếu không đi, mẹ sẽ lại bù lu bù loa, cần nắn hết chỗ này đến chỗ khác. Đảm bảo là tôi sẽ không được sống yên với mẹ đâu. Nên... vì sự nghiệp của con em chúng ta, tôi nhất định sẽ mặt dày đi gặp hắn một lần nữa. “*Chị Ly cố lên! Không có gì phải sợ hết!*”

[*Mẹ xin lỗi! Con gái! Mẹ không còn cách nào khác ngoài việc giúp con có thể tự lập ngay bây giờ! Cho dù mẹ biết! Con ghét mẹ lắm! Mẹ là người mẹ vô tâm! Thực sự không quan tâm nhiều tới con được! Cả những con thích hay những người bạn của con! Mẹ đều không biết và cũng không hiểu được con! Mẹ đã không thể cho một tuổi thơ đẹp đẽ! Nhưng hạnh phúc bây giờ của gia đình mình sắp tan biến rồi con ạ! Mẹ xin lỗi! Xin lỗi con]*

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Tôi....vẫn Còn Bạn Bè

Từ ngày tôi gặp hắn, mọi chuyện dường như đã thay đổi. Mẹ tôi không thương tôi nữa “*làm gì có bà mẹ nào không thương con chứ*”, tôi bị dính dáng vào

một bọn giang hồ và phải chịu “cực hình” là phải làm gia sư cho hắn. Cuộc sống của tôi, gia đình của tôi trở nên xáo trộn. Khi nhìn lại mọi thứ, tôi không chắc đây có phải là điều mình muốn không? Tôi đã quen sống với cuộc sống bình thường ấm êm. Vì vậy, tôi thực sự như sắp ngạt thở trước tất cả mọi thứ. Có lẽ tôi sắp buông tay trước mọi thứ.

- Bà làm gì mà mặt mày ủ rũ vậy! – Lan Anh hỏi tôi với bộ dạng lo lắng.

- Không sao? Chỉ là dạo này nhiều kì thi quá! Nào là thi Toán Violympic, thi Casio,...! Tui hơi mệt thôi mà! Hồng sao đâu! – Tôi ngượng cười cho qua chuyện.

- Chuyện hôm bữa! Xin lỗi nha! Tui không cố ý làm động trời chuyện cậu buồn lên đâu! Tui cũng chỉ muốn bà vui thôi! Nhưng....

- Không sao đâu!

Tôi nhớ ra rồi! Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa! Tôi...vẫn còn bạn bè! Nhưng người bạn thân thực sự....^_^ . Đã là bạn bè không nên giấu diếm gì với nhau hết. Vì thế, tôi đã phun một tràng than thở và đầu đuôi sự việc cho nhỏ nghe. Cứ như vậy, bất kì chuyện gì có khó khăn đến đâu, chúng tôi vẫn luôn cùng nhau vượt qua tất cả. *“Cố lên! Không có chuyện gì mà không thể vượt qua khi chúng ta có bạn bè!”*

Tan học, tôi rủ nhỏ Lan Anh đi chè cháo. Nhưng hôm nay, cổng trường có vẻ rất nhộn nhịp. Sự nhộn nhịp ấy đang cảnh báo rằng sắp có những kẻ ngu ngốc đánh lại lẫn nhau. Sở dĩ tôi gọi họ là kẻ ngu ngốc, vì họ đều là con người, chỉ vì một xây xát nhỏ với người khác là dùng “nắm đấm” để giải quyết, kể cả con trai hay con gái. Thật ra làm vậy họ được gì? Chỉ được cái tâm trạng vui vẻ khi vừa làm hại người khác. Thỏa mãn trước sự trả thù “ghê tởm của mình. Kết quả cuối cùng là sự “khen thưởng” đáng chê trách của thầy cô, gia đình.

Khắp cổng trường, đám người đó bu kín lại. Trong đám đông, thấp thoáng ẩn hiện hình ảnh của ba chị sinh viên cấp III. Nghe mấy thằng lớp tôi nói là hot girl của trường bên cạnh. Thật kì lạ! Hot girl ở trường nào cũng vậy! Cũng ăn ăn chơi chơi đua đòi, cũng son phấn, cũng có vài đứa hầu đi theo và thông thường thì có học lực “gà”! Rồi nhỏ Dương học chung lớp với tôi hét lên:

- Nó tới rồi kìa! Chị Ngọc!

Ngọc - có nghĩa là ngọc ngà, châu báu là những thứ quý báu, là kết tinh của trời đất đẹp mỹ miều. Đúng với cái tên, chị ấy xinh đẹp và là hot girl. Nhưng với cái ánh mắt chị ấy dành cho tôi thì là một sự trái ngược. Chị ta dùng cái giọng ngang tàn, nghech mắt nhìn tôi:

- Mày là Trúc Ly! Bạn gái mới của anh Nam hả!

- Có lẽ chị đã có hiểu lầm gì đó rồi! – Tôi chỉ trả lời ngắn gọn một câu nhưng nếu là người thông minh thì sẽ hiểu. Thật không may! Hot girl trường cấp III có trí thông minh tỉ lệ nghịch với sắc đẹp. Chị ta không suy nghĩ gì mà hét một tiếng “Lên” giục đàn em xử đẹp tôi.

- Hôm nay, mày chết rồi con! – Người hầu của chị ta lao tới chỗ tôi.

Một bước, hai bước,... mọi người xung quang ồ ạt hét lên: “Đánh nó đi. Đập nó đi”. Lại là một lũ ngu ngốc! Ngu ngốc tới nỗi xem trò đánh nhau là hứng thú. Tôi không nói một lời nào sau câu đó, giờ đây tôi đã nóng lắm rồi. Nóng tới nỗi không thể tuốt ra lời nào hết. Cứ lại đây đi! Tôi sẵn sàng rồi đây!

- Dừng lại đi!

Tôi ngẩng mặt lên, gạt mình, hoảng hốt đến bất ngờ. Lan Anh bước lên, che chắn cho tôi. Giống y chang như hồi còn nhỏ mỗi lần nhỏ bị bắt nạt, tôi đều làm vậy. Những giọt nước mắt lăn trên má của nhỏ rơi xuống đất trước sự phì cười của đám ngu ngốc bu xung quanh.

- Nếu các chị muốn đánh thì cứ đánh em đi! – Nhỏ thút thít.

- Trời! Nó muốn bị ăn đánh kìa! Tụi bay! – Rồi ba con người ác độc đó vang lên tiếng cười man rợ.

- Câm hết đi! – Thường ngày tôi luôn nói với giọng cộc cằn cãi lại mẹ tôi nhưng bây giờ, không hiểu sao giọng tôi lại lạnh lùng đến thế. Tôi như muốn xé tan bầu không khí xung quanh đây trước tiếng cười ngạo nghễ đó.

- Tụi tao sẽ xử con muốn ăn đánh trước! – Hot girl khốn nạn lên giọng.

Sau câu nói đó, tất cả mọi thứ lên đến đỉnh điểm. Tụi nó lao vào đánh Lan Anh. Hơn nữa, tụi nó còn dùng tương ớt chét lên áo nhỏ. Lúc ấy, trái tim tôi đau nhói, khóc nức lên. Chạy đến ôm lấy Lan Anh, che chở cho nhỏ, không để tụi nó đánh vào đứa bạn, đồng thời cũng là đứa em gái nhỏ của tôi. Cứ thế, tôi và nhỏ cùng chịu đòn chung với nhau. Mặc dù rất đau đớn nhưng cảm giác này thật ấm áp, nó đủ bao la để che chở và làm dịu đi cơn bức bối trong lòng tôi, giảm bớt đi sự sợ hãi chiếm lĩnh trái tim tôi lúc này. Đây chính là mùi vị của tình bạn. Mọi thứ bỗng dừng lại khi một giọng nói vang lên:

- Mấy người đang làm cái quái gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Rung Động Đầu Đòi

- Máy người đang làm cái quái gì vậy?

Con người đó dần chen vào đám đông. Một khuôn mặt quen thuộc lộ ra khiến ba đứa hot girl “lemon question dog” sùng sốt:

- Du....Du Nam! Không phải anh nói hôm nay anh về thành phố sao?

- Về thành phố cái con khi! Tôi đang hỏi mấy người đang làm cái chó gì vậy? *“Đáng đời! Xứ tụi nó đi! Anh Nam! Phải cho tụi nó biết cái giá phải trả khi đụng vào chị Ly nhà mình!”*

- Dạ! Tụi em!

Mấy người này bị khủng hết rồi. Một đứa con gái học cấp III gọi thằng lớp 9 bằng anh. Bó tay! Chắc họ chơi chung với hấn là do tiền thôi chứ gì. Tôi cảm thấy những lời trước đây tôi nói với hấn không thừa tí nào. Hy vọng là giúp hấn thông minh ra chút!

- Giờ thì dẹp hết cái đám này đi! – Hấn hét một tiếng, cái đám ngu ngốc đó dần ra hết. Chỉ còn hai đứa chúng tôi ngồi đó. Tôi chỉ lo cho Lan Anh sức khỏe yếu, không chịu được sự ồn ào đó.

- Hai người không sao chứ! – Đây là lần đầu tiên hấn nói với giọng nghiêm túc đó.

- Không sao! – Tôi trả lời trả lời một câu nhạt nhẽo.

- Để tôi đưa hai người về nhà! Thiết tình...dù sao chuyện cũng do tôi mà ra! – Trời đất! Có nhầm không đây. Hấn tự nhận lỗi đó.

- Vậy đưa Lan Anh về trước đi, tôi còn phải đi học thêm! *“Sao chị Ly lại tạo cơ hội cho anh Nam thích Lan Anh vậy!”*

- Giờ này mà em gái còn lo mấy vụ học hành đó hả! Chưa sợ hay sao vậy? – Được hai câu, hấn lại giờ cái giọng đáng ghét đó, lại một điều “em gái”, hai điều “em gái”.

- Đừng có xưng hô cái kiểu đó với tôi! – Tôi thực sự khâm phục bản thân mình, vừa nãy ăn đòn túi bụi mà giờ vẫn còn sức thét to như thế.

[Trên con đường đất nhỏ, Du Nam dẫn Lan Anh về nhà.

- Em hiền hơn bạn của em nhiều đấy! – Du Nam nói

- Dạ! Nhưng mà thật ra...Trúc Ly cũng rất tốt. Cậu ấy được nhiều bạn bè trong lớp yêu quý! – Lan Anh tự dưng đỏ mặt, có một cảm giác rất lạ. Chưa bao giờ, Lan Anh cảm thấy ấm áp đến như vậy. *“Vui quá còn gì! Được bạn bè bảo vệ! Lúc về còn được đi chung với anh Nam ẹp trai nữa!”*

- Nhà em ở đâu vậy hả!

Lan Anh đang suy nghĩ lung tung, không để ý đến lời Nam nói. *“Thích ừi chó gì! Cũng phải thôi! Ai bầu anh Nam bữa nay dịu dàng thế! Nếu chị Ly cũng nhìn thấy lúc anh như thế này thì đã tốt”*

- Này! Có chuyện gì sao! – Du Nam không thấy Lan Anh trả lời, gặng hỏi khiến nhỏ tính giác mộng.

- Ồ! Dạ! Sắp tới rồi!]

Chiều nay tôi phải đi học thêm nên không tới nhà bà dạy hấn được, đành để đến tối. Tối hôm nay có vẻ âm u, trên trời không có trăng sao, tôi ngồi trước cửa nhà bà chờ hấn về để học mà chả thấy đâu. Không biết là hấn có làm gì Lan Anh không? Ai biết được cái tên “biến thái” được chứ? *“Lại nữa rồi! Chị Ly không biết anh Nam cũng dịu dàng lắm sao! Lại nghĩ xấu cho anh!”*. Đang ngồi “than trời trách đất” bức bối một mình. Tôi nghe thấy tiếng bước chân của một bóng đen to lớn. Không hiểu sao trong đầu tôi hiện lên những thứ đáng sợ như ma quỷ hay quái vật hiện hồn gì đó! *“Chị có đầu óc tưởng tượng quá hay?”*. Con chó nhà bên cạnh bỗng hú lên inh ỏi. Những cơn gió lướt qua lạnh buốt làm rung động cành lá. Thấp thoáng trên ngọn cây nào đó, tiếng cú mèo vang lên. Khung cảnh giống y chang như trong phim ma. Rồi cái bóng đen đó tiến lại gần tôi, theo phản xạ tự nhiên, tôi hét lên: “Aaaaaa....”.

- Mẹ ơi! Cứu con! Có ma!

Cái bóng đen đó đụng vào người tôi, dùng giọng ghê rợn nói rằng:

- Ta là ma đây! Ta muốn ăn thịt ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ma...du Nam

Nơi tôi sống là một vùng quê với cánh đồng, ruộng lúa. Tôi thường nghe nhiều người kể về truyền thuyết người chết đi sẽ biến thành ma để bảo vệ tài sản, ruộng đồng của họ! Nhưng tôi đâu có đụng vào cái gì của họ chứ! Sao họ lại ám tôi! Tôi đang mặt giáp mặt với một linh hồn màu đen! Không lẽ đây là điềm báo tôi sắp chết! Con ma đó nắm lấy tôi liên tục nói câu: “Ta là ma đây! Ta muốn ăn thịt ngươi!”. Tôi sợ tới nỗi không dám ngược nhìn lên, chỉ biết hét lên: “Tránh ra!”

Nghe thấy tiếng tôi hét lên, bà nội chạy ra ngoài:

- Hai đứa đang làm cái gì đó!

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Dạ! Con chỉ giỡn chút thôi mà! Tại có người ma tới mức đó thôi! *“Khổ! Trời tối quá chỉ không thấy gì tưởng anh Nam là ma! Anh Nam biết được đành lợi dụng cơ hội học chỉ một trận”*

Thì ra là hấn chơi xỏ tôi! Tên Du Nam đáng ghét! Nhất định phải cho hấn một bài học! Tôi gắng nhìn bà nội bằng ánh mắt vô số tội để bà xử hấn vì dám bắt nạt cháu gái bà. Nhưng bà lại đi vào và nói với chúng tôi:

- Hai đứa vào nhà học đi! Ngoài trời lạnh lắm!

Nghe lời bà, tôi bước vào nhà và không quên liếc hấn một cái. Không biết từ khi nào, tôi đã quên mất mình đến đây làm gì. Trong căn phòng nhỏ, tôi ngồi đối diện với hấn. Ánh mắt của tôi cứ như là muốn “ăn tươi nuốt sống” hấn. Còn hấn cứ nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt đắc chí lắm khi vừa đùa tôi một vố lớn. Cả hai chúng tôi cứ như vậy, bề ngoài thì bình yên nhưng thực chất là đang đấu trí rất kịch liệt trong tâm trí. *“Trông cứ như hai đứa tự kỷ í nhờ?”*. Chợt, tôi nhớ ra việc mình cần làm và thay đổi thái độ một cách nhanh chóng khiến hấn cũng phải ngạc nhiên.

- Sao thế? – Hấn bắt đầu cuộc nói chuyện bằng hai chữ tỏ vẻ mình là thiếu gia lạnh lùng. Muốn lạnh lùng với tôi hả. Tôi cũng sẽ làm thế cho hấn biết.

- Học thôi?

- Không học!

- Học đi!

- Sao bảo không dạy nữa?

- Giỡn thôi!

- Giỡn kiểu đó à!

- Kệ tôi! *“Theo bản tin truyền hình trực tiếp Cô Nhóc Gia Sư, tình hình tự kỷ đã trở nên càng trầm trọng đối với chị Ly và anh Nam.”*

Có vẻ hấn bắt đầu cảm thấy tức tối khi tôi dùng thái độ đó ăn nói với hấn. Nói xong còn ra vẻ ta đây mặt trắng trẻo. Nhìn cái mặt hấn thật đáng ghét. Bỗng nhiên tôi lại hành động một cách như trẻ con vậy, tôi lè lưỡi một cái. Hấn quay mặt sang chỗ khác cười khiến tôi hơi khó chịu. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hấn cười. Sau đó, vẻ mặt hấn nghiêm lại rồi đánh một câu nhạt: “Học thôi!”. Công nhận! Thăng này khủng thật!

Đây chính là buổi học trọn vẹn nhất của tôi. Hấn ngoan ngoãn giống như một con mèo ngồi nghe tôi giảng bài, hỏi gì trả lời nấy. Thật ra hấn cũng có chút thông minh đấy chứ! Tôi hỏi gì là hấn cũng trả lời hết được. Hôm đó, tôi say mê giảng dạy tới mức quên cả giờ giấc, hết giờ học lúc nào cũng không biết. Cuối cùng thì tên này cũng có quyết định tốt nghiệp cấp 2 rồi. Cho dù như vậy, tôi vẫn ghét hấn. Tại hấn mà tôi cả đêm không ngủ được. Vì cứ đặt lưng xuống giường là bốn chữ: “Ta là ma đây!” hiện lên trong giấc mơ của tôi.

Sáng hôm sau, tôi thành con gấu trúc. Do mất ngủ nên tôi không còn sức để học nữa. Hôm nay lại là một ngày nhộn nhịp, lớp học cứ ồn ào hết cả lên. Nghe loáng thoáng thì hình như lớp tôi có học sinh mới. Tên khủng nào lại đi chọn cái lớp cá biệt quậy tanh trường này chứ?

- Trúc Ly! Hôm nay lớp mình có người mới chuyển tới nè! – Lan Anh nói với tôi với giọng háo hức.

- Cái đó thì tui biết rồi!

- Nghe nói cậu ấy đẹp trai và học hỏi lắm đó!

- Thôi mặc kệ! Người ta không cùng bầu trời với mình! Quan tâm làm gì? – Hình như tôi cũng sắp lạnh lùng mất rồi.

- Phải rồi! Ra về tui có vài chuyện muốn hỏi bà! – Tự dưng mặt Lan Anh đỏ ửng lên khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Hỏi cái gì? Không lẽ Lan Anh thích ai rồi sao? Là ai được chứ? Người đó quen tôi sao? Làm sao đây? Chuyện lớn rồi. *“Đối với chị Ly đây là chuyện lớn vì chỉ rất quan tâm bạn bè!”*

Tôi chưa kịp hỏi về mọi thắc mắc của mình, thì “mama” lớp học bước vào, đằng sau là một cậu học sinh mới.

- Nào! Các em! Ổn định chỗ ngồi đi! Hôm nay lớp ta có học sinh mới!

Chương 10: Cậu Ấy Tên Là Trần Khánh Phương

“Xin chào các bạn! Mình tên là Trần Khánh Phương! Mình rất vui được học chung với các bạn” – Lời giới thiệu ngắn gọn nhưng đủ để hút hồn mấy đứa hám trai trong lớp tôi sa ngã.

Nghe nói cậu ta đã từng du học Mỹ nên cũng đã tích lũy một lượng kiến thức lớn. Trông có vẻ thư sinh với áo sơ mi quần tây đóng thùng nghiêm chỉnh, không giống mấy thằng “hot dog” trường tôi, cứ ý đẹp trai là suốt ngày ăn chơi, yêu đương lăng nhăng. Giả dụ như hẳn chẳng hạn. “*Ý chị Ly nói là anh Nam á!*”

Ra về, theo lời hẹn, tôi chờ Lan Anh trước cổng trường. Có tiếng bước chân đằng sau, tôi nghĩ chắc là Lan Anh nên quay lại và nói một câu cực kì dzô duyên!

- Bà đi đâu mà lâu thế! Đói chết người rồi đây này! “*Sao chị cứ đựng tí là nói chết chứ!*”

Rồi tôi nhận ra, người đó không phải Lan Anh “*mọi người có nghĩ là anh Nam không!*”. Cậu ta là học sinh mới của lớp tôi. Nhưng tôi đâu có làm quen với cậu ta, sao tự nhiên nhìn tôi làm gì. Thấy thế, tôi nói cho có chuyện:

- À...ừm! Cậu tên là Khánh.... gì đó đúng không? “*Cả tên của người ta mà chị cũng không nhớ nữa!*”

- Là Khánh Phương! – Cậu ta tỏ vẻ thân thiện.

- Xin chào! Tên tui là Trúc Ly! – Tôi vui vẻ mỉm cười, dù sao cũng học chung một lớp, thôi thì dù sao cũng là bạn. Cứ đi ra đi vào lớp như người dưng cũng không hay. Mình làm quen với cậu ta cũng được.

Tôi vừa dứt lời, vẻ mặt cậu ta có vẻ không vui. Không khí chung quanh chúng tôi bỗng nhiên trầm lại, cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt buồn bã, thất vọng. Không hiểu tại sao lại như vậy? Nhưng tôi đâu có nói gì đụng chạm đến cậu ta chứ!

- Cậu không nhận ra mình sao! Ngạc nhiên thật! Còn mình thì rất nhớ cậu! Cậu chính là “vợ bé nhỏ” của mình! – Cậu ta nói cái gì vậy, “vợ bé nhỏ” là sao? Tôi chưa kết hôn mà.

Nói rồi, cậu ta ôm chầm lấy tôi. Tôi ngớ người, thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra cả. Trong phút chốc không định thần lại mình, tôi khựng lại như con rô-bốt hết pin. Phải mất đến vài phút sau, tôi mới tỉnh ra. Dùng một lực thật mạnh, đẩy cậu ta ra xa. Hết lớn:

- Tôi không biết gì hết! Tôi không quen cậu! “*Mình nghĩ sở thích của chị Ly chắc là hét lớn nhì!*”

- Tớ biết rồi! Thì ra cậu đã quên chuyện đó.....

Ngay lúc đó, Lan Anh chạy tới và cũng kịp nhìn thấy chuyện vừa rồi. Cơ hội là đây! Tôi chuồn ngay lập tức! Không ngo ngàng hay thắc mắc tới những lời cậu ta nói! “*Chị vô trách nhiệm quá đấy!*”

Suốt đường đi, tôi luôn tự hỏi rốt cuộc cậu ta là ai? sao lại biết tôi? Còn Lan Anh thì cứ mập mờ ấp úng muốn hỏi gì đó. Tôi tự nhủ bản thân không nên dính vào mấy chuyện rắc rối nên đã gạt đi cho xong chuyện.

- Phải rồi! Lan Anh! Bà muốn hỏi tui gì hả!

- Thật ra...thật ra....!

- Có chuyện gì sao? – Tôi gắng hỏi cho tới khi ra mới được.

- Bà... biết nhà anh Nam đúng hông? – Có mỗi một câu đó thôi mà Lan Anh cứ ập a ập ứng.... Sao? Cái gì cơ? Đừng nói là.... người mà nhỏ thích là hẳn nha. Một tên như hẳn mà Lan Anh cũng yêu được sao?

- Tui nghĩ bà nên nghĩ lại thì hơn! Tên đó không tốt đẹp gì đâu mà yêu với chả thích! “*Lan Anh chưa khai mà chị Ly đã biết! Bài phục!*”

- Sao....sao bà biết tui.... thích ảnh chứ!

- Đại khái là tui phản đối, phản đối kịch liệt? Bà mà yêu hẳn là tui phá đó!

- Cho dù ảnh có xấu tính đi chăng nữa! Tui nhất định sẽ dùng tình yêu chân thành này để cảm hóa ảnh! Nếu bà phá tình yêu của tui với ảnh thì cũng tốt thôi! Điều đó sẽ tạo thành sóng gió khiến tui và ảnh gắn kết hơn! Đây sẽ là chuyện tình đẹp nhất trường học!

- Há! Sao nghe giống trong phim vậy hả!

- Thì đúng mà! – Lan Anh còn nở nụ cười làm như mình hạnh phúc lắm vậy.

Không thể được! Muốn không dính vào chuyện rắc rối không được rồi! Vừa tránh được một chuyện! Chuyện kia lại ập tới! Lan Anh vốn dĩ là một cô gái thuần khiết. Chuyện tình cảm hấp hờ này có thể sẽ trở thành vết sẹo lớn trong tâm hồn của nhỏ. Với lại, chuyện yêu đương của tên kia tôi biết chứ. Hôm nay em kia, mai này em khác. Lan Anh sẽ không chịu nổi sóng gió này đâu. Có lẽ tôi phải làm sao cho tên kia không ngó ngang gì tới Lan Anh mới được! Nói thì dễ! Nhưng làm thì.....cực kì khó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vợ Bé Nhỏ

- Cấu trúc câu bị động có nhiều dạng khác nhau nên anh cũng phải sử dụng linh hoạt chúng trong mọi trường hợp. Còn nữa, anh phải học một số động từ bất quy tắc thường xảy ra trong quá trình làm bài tập. For example: steal – stole – stolen. Thử làm một vài bài tập đơn giản với câu bị động đi!

Qua vài buổi dạy, tôi đã quen với việc bị tên này chọc phá. Đồng thời, tôi cũng đã rút ra một vài kinh nghiệm trong việc trị những tên giờ hơi này. “*Nếu có ai muốn học bí kíp này xin liên hệ chị Ly hoặc mình cũng được để biết nha!*”. Mấy hôm nay, hắn khá ngoan. Vì vậy bài học của tôi kết thúc nhanh chóng hơn. Nhưng càng yên ắng càng làm tôi cảm thấy lo lắng. Người ta vẫn thường nói sự yên bình chính sự chuẩn bị cho một cơn thịnh nộ điên cuồng sắp đến mà. Và có lẽ rằng tôi biết cơn thịnh nộ đó là gì rồi! Chắc chắn một ngày nào đó không xa, tôi sẽ cho hắn một trận để cái mặt “như hoa như ngọc” của hắn bết nhè luôn. Để Lan Anh không thích hắn nữa, để hắn không còn đi lừa gạt tình cảm của ai khác nữa.

- Tôi làm xong rồi này! Xem đi có đúng không?

Phải! Tôi nhất định sẽ làm vậy với cái tên vô tâm này! Cho dù bị gia đình, nhà trường chỉ trích hay mẹ tôi có ghét bỏ tôi đi chăng nữa. Tôi cũng sẽ làm vậy để bảo vệ những cô gái kia! “*Chú nghĩa đại anh hùng của chị lại dâng cao!*” Tôi thầm nghĩ tôi có nên làm việc đó hôm nay không?

- Này! Đang nghĩ cái gì thế.... – Hắn lấy bút đập vào đầu tôi cái khiến tôi tỉnh mộng.

- Nghĩ gì chứ! – Tôi tiếp tục bao biện cho bản thân. Công nhận, tên này kinh thật! Hắn đọc được cả suy nghĩ của tôi cơ đấy.

- Đang nghĩ xấu tôi chứ gì! – Hắn làm cái mặt như quái vật vậy. Cứ như là muốn “ăn tươi nuốt sống” tôi vậy.

- Thiệt tình! Đưa bài đây! Xem nào!

Khi chấm điểm bài của hắn, tôi phát hiện ra chuyện động trời. Tên đầu đất này đã làm bài đúng hết từ đầu tới cuối bài, không sai một câu “*Mình đã nói là anh Nam cũng thông minh lắm mà!*”. Chắc do hắn đã học câu bị động lớp 9 ba năm rồi cho nên thuộc luôn mấy bài tập này. Thông minh cái thứ gì như hắn chứ!

- Học thế đủ rồi! Tôi về đây! Good bye!

Buổi học hôm nay kết thúc sớm hơn mọi ngày, bởi hôm nay đầu óc tôi cứ quay cuồng ấy. Hết việc này tới việc nọ, suy nghĩ liên tục. Tôi nghĩ mình sắp trở thành bà cô già mất rồi. Men theo con đường nhỏ trở về nhà, tôi tự nhủ bản thân mình đừng suy nghĩ lung tung nữa nhưng tại sao càng dồn nén thì những suy nghĩ ấy lại tồn tại mạnh mẽ trong đầu tôi. Có lẽ liều thuốc tốt nhất của tôi ngay lúc này là sự nghỉ ngơi và thư giãn.

Đang mở cánh cổng bước vào nhà, tôi chợt nghe thấy tiếng ai đó gọi mình:

- Trúc Ly!

- Há! Cậu là Khánh gì đó.... “*Chị lại quên tên người ta rồi!*”

- Là Khánh Phuong!

- Tôi đã nói là không biết những gì cậu nói rồi mà! – Tôi sực nhớ tới chuyện hôm qua.

- Hãy nghe tớ nói một lần! Sau đó cậu hãy quyết định có nên ghét tớ hay không?

Dù sao thì thời gian của tôi cũng còn nhiều. Nếu như không giải quyết tất cả mọi chuyện trong ngày hôm nay. Hắn ẽ tiếp tục bám theo tôi mãi.

- Được rồi! Có gì nói đi! Tôi cho cậu năm phút! Đừng có dài dòng! Nghe chưa!– Vừa nói, tôi vừa giơ nắm ngón tay lên.

- Thực ra! Bây giờ cậu rất khác lúc trước! Trước đây cậu chỉ là một cô bé nhút nhát! Tụi học chung lớp mẫu giáo chỉ muốn bắt nạt cậu! Lúc đó tớ mới vào lớp, nói thật thì tớ chẳng khác gì cậu cả, tớ là trẻ mồ côi đấy. Tụi đó chẳng để ý gì đến tớ cả. Và tớ bị coi là thành phần cấm chơi. Không ngờ đúng lúc ấy, tớ

gặp được cậu. Chúng ta đã cùng chơi chung với nhau. Cùng học chung và bảo vệ lẫn nhau. Khoảng thời gian đó đối với thật tuyệt vời! Cậu biết không? Trò mà chúng ta hay chơi nhất là trò đấm cưới già đấy. Tớ làm chú rể, cậu làm cô dâu.

- Đó là lí do cậu gọi tôi là “vợ bé nhỏ” hả! Làm ơn cái dê! Ngây thơ nó vừa vừa thôi chứ!

- Không phải đâu! Một thời gian sau đó, có một ông chú giàu có đã nhận nuôi tớ! Tớ rất vui vì cuối cùng mình đã có cha, có mẹ! Cuộc sống cứ như trong mơ vậy! Họ yêu thương tớ giống như con ruột vậy! Nhưng tớ lại phải đi du học Mỹ! Cậu biết đấy, nhà giàu mà! Con cái của họ phải giỏi để làm bộ mặt của cha mẹ mới được cơ!Trước lúc tớ đi, cậu còn hứa là khi lớn lên sẽ làm vợ tớ mà! Tớ đã rất vui! Nhưng giờ khi nghe cậu nói là đã quên.....Tớ thực sự.....

- Đẹp đi....! Khoảng thời gian đó, tôi đã quên hết rồi! Tôi không phải là Trúc Ly của ngày đó đâu! Cậu đừng mộng tưởng nữa! Sẽ không có chuyện này đâu! Hãy để tôi yên! – Tôi vùng vằng nói lớn. Thực ra, tôi đã nhớ hết rồi. Chỉ là, tôi không muốn phải sống cái kiểu như hồi nhỏ nữa. Giờ đây, tôi đang sống cuộc sống rất hạnh phúc, không cần có thêm một ai nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ai....là Kẻ Yếu Đuối!

Trời bắt đầu mưa to nhưng tôi và Khánh Phương vẫn đứng đó. Cho đến cuối cùng, tôi không thể chịu đựng thêm nữa. Cảm giác này làm tôi phát khùng. Lựa chọn cuối cùng của tôi là bỏ chạy. Tôi thật sự muốn nói lời xin lỗi về chuyện tôi thất hứa! Nhưng tôi không muốn yếu đuối thêm một lần nữa! Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi!

- Nếu như cậu là một người mạnh mẽ! Tại sao lại bỏ chạy trước sự thật như thế chứ! Đừng có tỏ vẻ nữa! Cậu làm vậy được gì! Chỉ khiến cậu thêm sợ hãi và đau khổ thôi! Hãy trở lại với bản thân mình như trước đi! Tớ xin cậu đấy!

Đến nước này, tôi không thể bỏ chạy như trước và gạt đi mọi chuyện như không có gì như trước nữa. Tôi quay lại, nói rõ mọi việc:

- Phải! Thì sao! Tôi thừa nhận tôi nhớ ra tất cả mọi thứ rồi! Nhưng mà.... làm ơn hãy để tất cả mọi chuyện quá khứ tan biến đi được không! Bây giờ tôi đang rất vui về với tính cách hiện tại của mình. Vì vậy, tôi KHÔNG CẦN cái tên “vợ bé nhỏ” đó đâu! HÃY ĐỂ TÔI YÊN!

Đêm đó, tôi lại bị mất ngủ. Thật buồn cười! Chuyện gì đang xảy ra vậy! Tôi yếu đuối à! Làm gì có chứ! Kẻ yếu đuối là cậu ta! Có mỗi chuyện bé tí đấy thôi mà mãi không quên được. Phải...Tôi dần chìm vào giấc ngủ. Mong là ngày mai sẽ khá hơn!

- Trông bà hôm nay hình như hơi tiêu tụy thì phải! – Lan Anh hỏi tôi.

- Hắt xì...hắt xì...! Chắc hôm qua dầm mưa nên tui bị cảm ưi!

- Bà nên đi khám thì hơn! Để còn có sức mà làm người xấu chứ! “*Ý Lan Anh nói là chị Ly sẽ là người phá hoại tình cảm anh Nam và nhỏ trong bộ phim tình yêu học đường í mờ! Chị Ly tội quá! Cơ mà hai cái tên Anh và Nam ghép lại khá đẹp tí nào. Nếu thay chữ Ly vào chữ Anh sẽ ẹp hơn*”

Lại nữa rồi! Cứ như thế này! Lan Anh sẽ càng lún sâu hơn vào chuyện tình cảm ấy. Tôi nghĩ mình nên hành động nhanh hơn nữa! “*Chị tính thực hiện cái kế hoạch điên rồ đó sao?*”

Sau năm tiết học căng thẳng, cuối cùng thì cũng tan học, tôi lững thững đi về. Hôm nay mệt quá! Để hôm khác khi sức lực tôi còn nhiều, tôi sẽ xử hấn sau. Đi được nửa đoạn đường....

- Tụi mày có thấy cái dây chuyền hàng hiệu đắt tiền anh Nam mua cho tao không? – Lại cái bộ mặt đáng ghét đó, bà chị “hot dog” lần trước. Chắc lại đang khoe của chứ gì.

- Cho mình mượn đi! – Người bên cạnh chị ta nói.

- Này! Chứ mày nghĩ cái dây chuyền này hợp với cái cổ của mày đấy à! – Bà chị ấy bỗng đổi giọng đáng ghét.

Tôi nghĩ không nên đụng vào cái đám rắc rối này, nên tránh đi là vừa. Ai ngờ! Dù lần trước bị hấn giáo huấn cho một trận, mấy bà chị đó vẫn chưa sám hối mà còn tiếp tục trả thù.

- Ê! Đứng lại! Muốn chạy à! – Bà chị Ngọc đó gọi tôi lại.

- Mấy người có chuyện gì sao! – Tôi trả lời thẳng thừng một câu.

- Này! Mày tưởng lần trước anh Nam bảo vệ mày là mày oai à! Mấy bữa nay, anh Nam thương tao lại rồi. Anh cũng đã đồng ý để tao cho mày một trận nhớ đời!

Giờ! Chị ta nói cái gì! Hắn cho phép bà chị này xử tôi sao! Đừng đùa chứ. Tôi biết cho dù hắn có xấu bụng thế nào đi chăng nữa! Hắn cũng sẽ không làm vậy đâu! Dù sao tôi cũng là gia sư của hắn mà! Sao hắn có thể đối xử với tôi như thế được chứ? Tôi cảm thấy mình đang bị lừa dối bởi cái khuôn mặt giả tạo của hắn! Từ nay về sau, tôi sẽ không nghe bất kì lời nói nào của hắn nữa!

Nói rồi, tôi bị một trận toi tã. Trông tôi thảm hại vô cùng, đầu tóc rối bù, mặt mũi đen nhem. Tôi đã bị lừa gạt sao? Thật ngu ngốc! Tại sao tôi lại có cảm tình với hắn chứ! *“Thôi chết rồi! Làm sao đây! Vì anh Nam mà chị Ly bị đánh bầm dập, chị ấy nhất định sẽ không tha cho anh Nam đâu!”* Tôi đã phạm một sai lầm rất lớn khi tin hắn! Giờ đây, tôi chỉ biết khóc. Tôi hận hắn, ghét hắn. *“Có yêu mới có ghét chị ạ”*. Đúng là không thể tha thứ được! Khi tôi đang đau khổ vì bị người ta lừa dối, một người đã bước tới:

- Cậu vẫn còn nói mình mảnh mẽ sao? Nhìn cậu xem – Người đó là Khánh Phương, cậu ta dùng cái áo khoác ngoài của mình khoác lên người tôi.

Không hiểu sao? Lúc đó trong tâm trí tôi chỉ có Khánh Phương, chỉ tin một mình cậu ấy. Tôi đã ôm chầm lấy cậu ta khóc nức lên. Vòng tay của cậu ấy thực sự rất ấm áp, nó bao trùm trong tâm trí tôi khiến tôi như trở về những ngày thơ ấu, cùng chơi trò cô dâu chú rể với cậu ấy. Tại sao trước đây tôi lại từ bỏ một người luôn quan tâm mình đến như vậy? Nhưng tôi hứa là từ ngày mai.... tôi sẽ yêu quý cậu ấy nhiều hơn *“hứa trước bước không qua chị ơi”*

- Cậu khóc đủ chưa! Nếu muốn khóc nữa cứ phone tớ một cái! Tớ sẽ cho cậu thuê bờ vai của tớ với giá rẻ thôi 10 000đ/lần!

- Đừng có giỡn mà! – Tôi vừa đưa tay lên dụi mắt.

Hôm ấy, Khánh Phương đã công tôi về nhà. Đây là lần đầu tiên tôi được một người khác giới công nên cảm giác có chút ngượng ngùng. Bây giờ tôi mới hiểu được, cảm giác của Lan Anh khi yêu hắn như thế nào. Cảm giác này....thật tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tức Giận

“Reng....reng....reng” tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi.

- Này! Con nhỏ này! Mày muốn ngủ tới trưa luôn à! Dậy mau! – Mẹ tôi thúc giục

- Cho con năm phút nữa đi! – Tôi mè nheo.

- Sắp đến giờ mày phải đi dạy rồi đấy!

- Vâng! Con biết rồi! Khó lắm, nói mãi!

Nhắc tới cái tên đó là tôi cảm thấy nổi giận rồi. Tôi biết hắn rất giỏi võ, còn tôi thì khúc củi khô làm sao đánh lại hắn. Vì vậy, tôi sẽ xuống bếp mài con dao thật sắc cho hắn biết mùi khi lừa dối tôi là gì! *“Chị thật đáng sợ! Chị nên nhớ giết người ngồi tù chung thân chứ chẳng chơi!”* Thực tình! Tôi không muốn làm vậy đây! Nhưng hắn buộc tôi phải làm thế! Chỉ cần ăn tan tác, mọi chuyện sẽ trở về với điểm bắt đầu của nó.

“Xệch....xệch...xệch” Tiếng mài dao nghe thật vui tai *“Bớ người ta! Sắp có án mạng!”* Đang bức bối với con giận chưa được giải thoát. Bỗng có ai đó dùng cái chảo đập nhẹ vào đầu tôi một cái *“đập cho chị tỉnh ra”*

- Mày làm cái gì thế! Có mài dao thì cũng ngồi đằng hoàng mà mài chứ! Chui xuống gầm bàn mài làm gì! – Mẹ tôi gõ vào đầu tôi hai cái khiến tôi càng bức hơn.

Tôi sẽ nghe lời mẹ dạy dỗ hắn thật tốt. Chính xác là như thế! Vì mục tiêu đó, tôi đã chơi luôn con dao rựa lớn! Tôi sẽ bắt hắn phải quỳ xuống kêu hai tiếng “chị ha” và xin tha thứ! Nghĩ đến thôi cũng thấy vui rồi. Đích đến chính là phía trước, mục tiêu của tôi đang ở trong đó. Tôi đã do thám rồi! Hiện tại, nhà bà đang rất yên ắng *“nghe cứ như phim hành động í nhờ”*. Không nghĩ ngợi gì nữa! Cơ hội chính là đây. Tôi hét lên:

- Trần Du Nam! Anh mau ra đây cho tôi!

Hùng hùng hổ hổ bước vào, trong đầu tôi bây giờ chỉ biết là phải cho hắn một trận:

- Tên khốn nạn kia! Hôm nay, tôi sẽ.....

- Là cậu sao! Trúc Ly!

Hà! Cái gì! Sao Khánh Phương lại ở đây? Khi nhìn thấy nụ cười thiện của cậu ấy, tôi lại không muốn xử tên Du Nam kia nữa. Nhưng tôi quên mất tay mình đang cầm cái dao rựa to đùng, tư thế y chang muốn chém người.

- Cậu....đang cầm cái gì vậy? Trúc Ly! – Thật là ngại quá! Tự nhiên để Khánh Phương thấy bộ dạng đáng sợ này của mình.

- À...Ờ! Tớ.... đem trả bà nội cái dao rựa! – Tôi gượng cười “*bộ dạng của chị khi nói dối ó*”

- Phải rồi! Đừng đứng đó thế! Vào nhà uống nước đi! – Khánh Phương nở nụ cười thân thiện.

Tôi bước vào và tất nhiên là không quên liếc tên Du Nam một cái. “*Ý của chị Ly là hãy cẩn thận với chị ấy! Mình nghĩ anh Nam nên núp sau anh Phương thì hơn! Nếu không coi chừng bị chị Ly xé tan tác*”.

Nghe hai người đó nói chuyện, tôi cảm thấy mối quan hệ giữa họ không bình thường tí nào hết. Khánh Phương xưng “em” với Du Nam và rất lễ phép trong từng câu nói. Còn Du Nam xưng “anh” và có vẻ rất quan tâm tới chuyện gia đình Khánh Phương. Giữa họ có một sợi dây liên kết vô hình nào đó.

- Anh Nam à! Trúc Ly chính là bạn cùng lớp của em đây!

- Vậy sao! Em gái Trúc Ly là bà cô già của anh đây? – Hắn lại nữa rồi, hai chữ “em gái” làm tôi thấy phát ón.

- Đừng có gọi tôi cái kiểu đấy! – Tôi lớn giọng. Thế nào tên này đúng 3 năm lớp 9. Nói mãi chả nhớ tí nào!

- Đúng là Trái Đất tròn mà! Đúng không anh họ Du Nam?

“Anh họ Du Nam” ra vậy! Khánh Phương đã được nhận nuôi bởi một vợ chồng trong nhà họ Trần. Và ba nuôi của Khánh Phương còn là em trai của bác Trung. Nhưng nhìn họ thật khác nhau, một người đáng ghét, còn một người đáng yêu. “*Đừng để vẻ bề ngoài của người khác đánh lừa chị ạ!*”

Vậy là hôm nay kế hoạch trả thù của tôi đã thất bại “*em thấy lần nào chị trả thù cũng thất bại hết á!*”. Tôi cũng chả dạy cho tên Nam đó được chữ nào hết. Chỉ toàn nghe hai người đó nói chuyện rôm rả. Cho đến khi tận trưa, tôi ngó ý muốn về trước:

- Hai người cứ nói chuyện đi! Tôi về trước!

- Khoan đã! Tớ sẽ đi chung với cậu! – Khánh Phương nói.

- Ủm! Vậy cũng được!

Con đường nay sao mà ngắn thế không biết? Tôi muốn đi cùng Khánh Phương thêm một đoạn nữa để có thể nói lời cảm ơn vì chuyện hôm qua. Nhưng lại không thể. Từ trước tới giờ, tôi rất ít nói lời cảm ơn với ai. Khánh Phương tự động bắt chuyện trước:

- Ngày mai! Cậu....rảnh chứ! – Cậu ấy bỗng quay đi chỗ khác.

- Ủm....Có!

- Vậy....đi chơi với tớ nha! Tớ có một chuyện muốn nói với cậu! – Mặt cậu ấy đỏ lên rồi kia. Không lẽ là chuyện đó sao.

- Ờ!....Tớ vào nhà đây!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kẻ Phá Đám

Sau một đêm dài thao thức, ông mặt trời dần hé những tia nắng vàng tuyệt đẹp. “*Chắc hôm nay có gì vui nên mới zậy chứ gì*” Chúng len lỏi khắp làng quê tạo nên một bức tranh bình minh trong lành, đậm chất thanh bình. Tiết trời mát mẻ, sáng khoái. Hôm nay thật là một ngày hoàn hảo để đi chơi.

Từ sáng sớm, tôi đã dậy và làm xong tất cả công việc nhà “*hôm nay chị lạ thế*”. Mở toang tủ đồ ra, lựa từng chiếc áo một, thay ra thay vào hết lần này đến lần khác. Đi chơi sao? Không biết nên mặc một cái đầm xinh xắn hay là một bộ thể thao khỏe khoắn. Quay tới quay lui, bận rộn với đồng quần áo, tôi quên mất cả giờ giấc. Cuối cùng, lại với phong cách như thường ngày, áo sơ mi quần bó.

Nơi chúng tôi hẹn nhau là công viên “Dreamland”. Khi tới nơi, tôi đã thấy Khánh Phương đứng trước cổng. Trông cậu ấy hôm nay rất bảnh với áo sơ mi, cà vạt, quần tây.

- Khánh... gì đó ời! – Từ lần đầu gặp cậu ấy, tôi đã quen gọi là “Khánh gì đó...”. Khánh Phương rất tốt bụng nhưng tên của cậu ấy thật khó nhớ, cũng dài nữa “*chỉ có tên anh Nam chỉ Ly mới nhớ thôi!kkkkkkk*”

- Cậu tới rồi hả! Tớ cứ tưởng là cậu không tới chứ!

- Xin lỗi nha! Tớ vương chút việc bận nên hơi trễ! “*việc bận hả! Chị gọi việc đó là bận sao?*”

- Không có gì! Cậu tới là mình vui rồi!

Khánh Phương thật thân thiện và lịch sự nữa. Nếu là cái tên đáng ghét đó. Hắn nói là: “Em gái! Tới trễ hả! Em gái phiền phức quá đấy”. Nghĩ tới hắn là tôi cảm thấy sui sẻo rồi, lại còn nghe thấy hai chữ “em gái” là cả cơ thể tôi thấy ớn lạnh kinh khủng “*cuối cùng, chị Ly cũng nghĩ tới anh Nam rồi*”.

- Này! Khánh Phương! Dẫn bạn gái đi chơi hả!

Không phải chứ! Có chuyện trùng hợp vậy sao? Vừa nhắc tào tháo, tào tháo tới “*liên kết tâm hồn của chị Ly và anh Nam quá lớn nên ở đâu họ cũng gặp nhau hít á*”

- Thật không ngờ! Em gái gia sư là GF của Khánh Phương! – Hôm nay hắn lại có từ mới kia, còn thêm chữ “gia sư” nữa chứ. Tôi không muốn gặp tên này tí nào. Hắn đúng là “kẻ phá hoại”.

- Làm gì có! Anh Nam! Tội em chỉ đi chơi cho vui thôi! Bạn bè cả mà! – May mà Khánh Phương đã giải thích rõ ràng.

- Em trai của anh cũng đẹp trai thiệt á! – Gương mặt đó rất quen, chị ta đi chung với hắn đúng là một cặp trời sinh. Tôi còn chưa giải quyết vụ hai đứa này chơi xấu tôi thì chúng lại a dua nhau đi chơi hò hò mừng chiến thắng sau khi đã lừa gạt tôi một vố đau điếng. Đúng là một cặp “hot dog” đẹp.

Vậy là họ cùng “nhập bọn” với tôi và Khánh Phương. Chúng tôi đã chơi rất nhiều trò mạo hiểm. Đó cũng chính là sở trường của tôi. Đặc biệt là trò “tàu cao tốc”, khi chiếc tàu leo lên, lượn quanh vòng theo đường và rồi rớt xuống. Có một cảm giác sáng khoái mắt rười. Khánh Phương ngồi cạnh tôi, cậu ấy nói rằng cậu cũng thích trò này. Giữa chúng tôi luôn có những điểm chung. Điều đó khiến tôi thực sự cảm thấy gần gũi với cậu ấy. Cặp đôi “hot dog” thì khác chúng tôi rất nhiều, bà chị Ngọc liên tục hét lên làm điếc hết cả tai tôi. Chị ta ôm chặt lấy hắn. Trong khi đó, hắn chả có phản ứng gì cả. Mà nhìn mặt hắn bây giờ đơ đơ làm sao ấy.

Trời trưa, cuộc vui của chúng tôi mới kết thúc, Khánh Phương kéo tôi ra cây bàng lãng tận cuối công viên để nói một chuyện quan trọng nào đó.

- Có chuyện gì sao? – Tôi giả ngu như không biết gì hết.

- Thật ra..... tớ..... – Khánh Phương nói ngắt quãng.

- Sao!

- Tớ.....

- Nếu như cậu không nói tớ về đấy! – Tôi lộ bản tính bướng bỉnh.

- Khoan đã! Tớ muốn nói là tớ y....

Chỉ còn hai chữ “yêu cậu” nữa thôi thì từ ngày mai chúng tôi sẽ chính thức “hẹn hò” công khai. Thực ra tới hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Thầy cô thường nói “tuổi học trò không nên yêu đương sẽ ảnh hưởng đến việc học” nhưng tôi thực sự rất muốn được đắm chìm trong tình yêu một lần cho biết. Và người tôi mong muốn sẽ trở thành tình yêu đầu của mình, không ai ngoài Khánh Phương cả. Có lẽ là do khi còn nhỏ chúng tôi đã rất thân. Không ngờ, cái kẻ phá đám ấy lại xuất hiện ngay lúc đó:

- Hai người đang nói cái gì vậy! – Hắn ngang nhiên băng qua giữa hai chúng tôi nói lớn.

Tình yêu đầu luôn có những ngại ngùng. Khánh Phương cũng vậy. Cậu ấy không thể nói lời yêu tôi khi có người ngoài ở đây được. Cho dù đó có là người thân trong gia đình. “*Anh Nam ghen á! Anh cố tình làm vậy để ngăn chặn việc này thôi*” Từ nay về sau, tôi sẽ không tiết lộ nơi đi chốn về của tôi và Khánh Phương ở trong xóm nữa. Hắn quả là một tên quái vật có thính giác nhạy như dơi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hiểu Lầm

Như mọi ngày, cứ chiều tới là tôi qua nhà nội dạy học cho hắn. Hôm nay, tôi sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện. Và cũng chấm dứt từ đây cái chuyện làm “em gái gia sư” ngớ ngẩn này. Mấy ngày nay, chỉ vì chuyện này, tôi bức rức lắm, đi chơi cũng chả thấy vui khi thấy mặt hắn “*chuyện chị Ly nhà mình bị bắt nạt liên quan đến anh Nam ấy*”. Cho dù mẹ có đẩy dọa tôi tới mức nào. Tôi cũng sẽ không trở lại cùng cái tên “máu lạnh” ấy đâu.

Bước vào gian phòng nhỏ, tôi thực sự bất ngờ khi thấy hắn hôm nay rất lạ. Phòng ốc dọn dẹp ngay ngắn, ngồi nghiêm trang chờ tôi đến dạy học, chả phải dùng cái loa phóng thanh tăng “volmune” giọng nói nữa. Tôi chắc chắn một điều rằng hắn....đang chờ ba hắn tới. Cũng tốt thôi! Khỏi phải đi xa, tôi sẽ nói rõ nguyên nhân muốn nghỉ dạy và xin lỗi bác ấy! Khi thấy tôi bước vào phòng nhưng không nói gì, hắn hỏi:

- Em gái! Hôm nay sao thế?

Cái từ “em gái” khiến tôi ngứa tai, không chần chờ gì hết, đỡ mất thời gian, tôi bước ngay vào việc chính:

- Này! Bộ tôi đã làm gì khiến anh ghét tôi tới mức đó sao? “*Có mà chị nhưng anh Nam ngu ngơ có biết không mới là chuyện*”

- Làm gì có! Nhưng mà em gái muốn nói gì cơ.

- Đừng có giả bộ ngu ngơ nữa! Anh làm gì thì anh phải tự biết chứ. Tôi không ngờ là tôi đã từng tin anh đấy. Anh đúng là cái đồ máu lạnh.

- Máu lạnh sao? Vậy mà có hàng tá con gái xếp hàng trước thềm máu lạnh như anh đấy!

- Tôi không biết! Nhưng tôi không thực dạng đó là được rồi chứ gì! Tôi không thích cái loại người giải quyết tất cả mọi chuyện bằng nắm đấm như anh đâu nghe rõ chưa?

- Vậy mới là đàn ông chứ! – Hấn trả lời giỡn chơi như tôi đang giỡn với hấn vậy.

- Đàn ông cái con sông á! Hay là Super Straw! Bộ anh đánh người khác, họ không đau chắc! Loại người làm người khác đau đớn mà gọi là đàn ông sao? Tôi khinh.

- Này! Đang nói cái gì thế! – Hấn nghe xong tức lắm. “*hai người này định cãi nhau tới khi nào đây*”

- Đại khái là anh là loại người tồi tệ nhất mà tôi từng gặp! Vì vậy tôi không thể tiếp tục làm gia sư cho anh đâu! Tôi sẽ nói cho ba anh sau! Giờ tôi về đây! Ước gì ngày mai anh có thể biến đi cho khuất mắt tôi. “*sao chị có thể nói thế chứ*”

Tôi vội vàng bỏ đi, không chút vương bận. Tôi chả làm gì sai cả. Mặc dù đã nói với hấn rất nhiều điều nhưng hấn chả thông minh ra tí nào cả. Cũng phải thôi, hấn là thiếu gia nhà giàu mà. Được nuông chiều từ nhỏ, hấn không nghe lời bất kì ai cả. Chính xác hơn là người ta phải nghe lời hấn. Tôi không hợp chơi dạng người ấy. Tôi sẽ không bao giờ quay lại và nói với hấn như lần trước là tôi giỡn thôi đâu.

Đang suy nghĩ không để ý tới mọi thứ xung quanh, bất chợt tôi va vào một người:

- Xin lỗi! – Vừa nhìn lên, tôi nhận ra khuôn mặt thân thiện của Khánh Phuong.

- Cậu tới dạy học hả!

- Ừm!

- Trông cậu có vẻ không vui thì phải!

- Không sao đâu! Trở về trước đây! – Tôi không nói gì thêm. Chỉ nói đại vài câu cho qua chuyện.

Thật mệt mỏi! Những chuyện rắc rối luôn dồn dập đến khiến tôi ngệt thở! Nhưng không sao! Từ ngày mai, tôi nhất định sẽ quên tất cả mọi chuyện và sống vui vẻ. Mặc kệ tất cả rắc rối đó có bu lấy tôi. Tôi cũng sẽ để chúng trôi qua một cách êm đềm giống như dòng sông kia. Một cuộc sống bình thường có vẻ hợp với tôi hơn. Vì vậy, tôi sẽ là một học sinh ngoan như trước đây: không yêu đương, không vi phạm, không nói dối,.... Vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lẩn Trốn

Ngày mai lại đến! Mục tiêu của tôi ngày hôm nay sẽ không phải là làm sao cho hấn tiến bộ hơn nữa. Tôi sẽ đi tìm lại chính bản thân mình trước đây. Tiến lên nào! Nguyễn Ngọc Trúc Ly!

- Hôm nay trông bà vui zậy! – L.Anh hỏi tôi.

- Tui vừa trút bỏ một gánh nặng nên thấy vui thôi! – Tôi mỉm cười.

“*Để mình miêu tả sơ đồ lớp một chút nha! Lan Anh ngồi cùng với chị Ly bàn đầu, anh Phuong ngồi bàn cuối! Đúng là người trên trời! Kẻ dưới đất!*”.

Sắp đến tiết kiểm tra định kì môn Văn! Mà điểm Văn của tôi thì.....kinh khủng. Vì vậy, tôi phải tranh thủ những tiết ôn tập để theo kịp bài vở. Đang chăm chú học hành, bỗng có một cục giấy từ đằng sau ném vào bàn tôi: “Cậu không làm gia sư cho anh họ nữa hả!”. Chỉ cần nghe chữ “anh họ” là tôi biết ai đã viết bức thư này rồi. Cầm tờ giấy trên tay một lúc lâu, cuối cùng, tôi quyết định xé nó và vứt đi.

- Thư của Khánh Phương hả! – Lan Anh ghé sát vào tai tôi.

- Chỉ là tờ giấy trắng thôi!

- Nghi quá!

- Không có gì đâu mà!

“Tùng...tùng...tùng” gì giải lao đến. Giải lao đối với tôi là ngồi tại chỗ và tám phét với mấy nhỏ lớp tôi. Còn Khánh Phương cứ đi qua đi lại trước mặt tôi “*như chị ra ngoài á!*” Tôi biết làm vậy thật không công bằng với cậu ấy. Rõ ràng tên anh họ của cậu ấy làm sai mà tội lỗi, cậu ấy lại gánh chịu. Nhưng bây giờ, tôi không muốn dính dáng tới ai có liên quan tới hấn nữa. “*Tội anh Nam ghê! Bị oan mà không nói ra!*”.

- Trúc Ly! – Khánh Phương gọi kia!

Tôi vẫn làm thình. Cho đến khi, mấy nhỏ ngồi gần đó hỏi:

- Đi đi! Trúc Ly! Khánh Phương gọi kia! – Giọng của mấy nhỏ cứ như là tôi với cậu ấy có gì mờ ám ấy! “*mình cũng nói luôn là chị Ly đã thực hiện chính sách không ỉu – làm học sinh ngoan ời! Trước đây do chị làm đường lối bước nên mới có tình cảm với anh Phương thôi! Nhưng như vậy tiếc cho anh Nam quá*”

Và rồi cả đám con gái lớp tôi hô hào.... Thật ồn ào! Tôi ghét bị mọi người soi mói. Điều đó làm tôi cảm thấy khó chịu. Không nói lời nào hết, tôi bỏ ra ngoài. “*Chị Ly lỳ quá! Người ta nói cỡ vậy mà vẫn không chút nghiêng ngả!*”. Tôi cảm thấy bản thân mình thật ngờ vực. Khánh Phương đâu có giống hấn! Tại sao tôi phải lẩn trốn? Thật là nhút nhát! Tại sao tôi cứ mãi trong cái vòng luẩn quẩn này chứ? Có ai hãy cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Ra về, tôi và nhỏ Lan Anh cùng về. Trông nhỏ hôm nay có cái gì đó rất lạ, cả buổi cứ tùm tùm cười. Chẳng biết là có chuyện gì:

- Bà sao vậy! Sao từ nãy giờ cứ cười cười không vậy?

- Tui nói bà nghe một bí mật!... Trưa nay, anh Nam nói là muốn dẫn tui đi ăn!

- Bà giỡn hả!

- Phải! Bà không biết đâu! Từ hôm bà kêu ảnh đưa tui về! Tui với ảnh quen luôn á!

Công nhận, hấn linh thật! Vừa nhắc là tới! Cái miệng còn cười toe toét ra thế kia chứng tỏ hấn không biết hối lỗi là gì hết. Tôi đoán là hấn đến đón Lan Anh. Bực thật! Tôi muốn ngừng ngay cái chuyện tình này lại ngay. Nhưng tôi không muốn nói chuyện với hấn hay dính dáng chuyện gì tới hấn hết!

- Anh chờ em ở đây có lâu không? – Lan Anh nói giọng dễ thương.

- Cũng không lâu lắm! Cơ mà gia sư của anh cũng đi chung với em à! “*anh Nam thật biết nghe lời, không nói chữ em gái làm chị Ly bực nữa*”

- Bà là gia sư của ảnh hả!

- Làm gì có! – Tôi chối thẳng

Trông hai người này nói chuyện mà tôi thấy phát ón, cứ anh anh em em. Nghe sến như con hến! Vì thế tôi không muốn xen vào chuyện họ. Tôi sẽ tìm cách khác để phá cái chuyện tình vô lý này. Chắc hấn, hấn đã chán bà chị “hot dog” đó nên chuyển sang Lan Anh ngày thơ của tôi. Rốt cuộc, hấn còn muốn làm trái tim của ai phải tan vỡ vì hấn nữa đây.

- Này! Bà chặn gia sư cùng đi ăn luôn nhé! – Giờ còn thêm chữ bà chặn vào nữa. Hôm bữa tôi đã nói như thế với hấn mà bây giờ, hấn vẫn mặt dày nói chuyện với tôi. 3mm, 9mm,...không da mặt hấn dày 1 mét.

- Không! – một câu ngắn gọn nhưng súc tích.

Nói rồi, hấn thân nhiên nắm tay Lan Anh đi. Hai người đó cứ vui đi, mục đích lời lòng để Lan Anh đi chung với hấn cũng là một trong những kế hoạch phá đám của tôi. Tôi nhất định sẽ không để một người như hấn nắm lấy trái tim nhỏ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 17: Nỗi Niềm Trong Anh

Kế hoạch “Broken Love” của tôi sẽ tiến hành gồm 2 kế hoạch để lộ rõ bản chất con người hắn:

A: Tạo một khung cảnh tiểu nhân bỏ chạy trước nguy hiểm.

B (dự phòng): Nhốt hắn vào một nơi nào đó? Sau đó cho hắn một trận cảnh cáo.

Đầu tiên kế hoạch A! Let’s go! “*Thật ra chị Ly không phải chỉ có một mình đâu? Chị đã huy động lực lượng bao gồm: bồ cũ của bà chị hot dog bị đã muốn trả thù hắn, thằng lớp trưởng lớp chị.*”

Tình hình là L.Anh của tôi đang vui vẻ ăn trưa cùng hắn, trông nhỏ có vẻ hơn ha hơn hờ vui vẻ lắm. “*Thật sự rất xin lỗi bà nhưng vì tương lai của bà tui nhất định sẽ trở thành kẻ ác một lần! Cho dù bà có ghét tui đi chăng nữa!*”.

- Này! Bây giờ anh hãy ra và xả hết con tức giận bị cướp bồ của anh đi! Đánh hắn càng mạnh càng tốt! – Tôi nói với Dũng (bồ cũ của bà chị Ngọc).

- Được! Không thành vấn đề!

Cái nhà hàng 6 sao sang trọng bỗng trở nên náo động, mọi người chạy toan loạn, không ngờ chỉ có một người mà khiến mọi thứ hỗn loạn. Nhưng tôi vẫn chưa nhìn thấy kết quả mà tôi mong muốn, hắn vẫn chưa chạy ra ngoài mà len lỏi ở đâu đó khiến tôi không thấy gì cả. Đám người chạy ra ngoài: này thì sang trọng, này thì quý phái, khi có hoạn nạn thì chỉ biết tới bản thân mình, không để ý đến ai cả. Cuối cùng, đám người cũng dần ra. Tôi bước sâu hơn vào khách sạn.... Có vẻ kế hoạch của tôi đã thất bại! Hắn đứng tại chỗ đó ra dáng anh hùng cứu mỹ nhân dùng những phương thức võ thuật nhanh như chớp khiến Dũng nằm tại chỗ, mặt mũi tím bầm. Mấy người bảo vệ chạy đến, lôi Dũng đến đồn cảnh sát.

Không sao! Thua keo này, ta bày keo khác! Vẫn còn kế hoạch B mà!

Thằng lớp trưởng lớp tôi tên là Nhân. Tôi đã phải viết bản cam kết sẽ chỉ bài cho nó khi thi HKI thì nó mới chịu giúp tôi. Nói chính ra, tôi cũng có rất nhiều bạn bè nhưng nó là đứa giỏi nghe ngóng nhất với lại cũng thủ đoạn không kém nên tôi đã nhờ nó. Chính xác hơn là tôi “thuê” nó.

Ở sau trường tôi có một cái nhà kho, lâu rồi chưa dùng tới. Đây chính là nơi thuận tiện nhất để xử hắn. “*Chị không nghĩ tới là anh Nam giỏi võ sao?*”.

Tôi sai thằng Nhân đem một lá thư hẹn gặp của bà chị Ngọc tại chỗ đó. Kế hoạch A thất bại bởi vì tôi không biết chắc rằng hắn có bỏ chạy và bỏ mặc L.Anh không? Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng hắn sẽ không từ chối lời mời của gái đâu.

Hắn đã mắc bẫy thật.

- Ngọc! Anh tới rồi nè! Mấy bữa nay không gặp! Nhớ quá! – Cái giọng ngọt sớt nghe thấy mà ghê.

- Ghét quá à! Mấy bữa nay đi với con nào bỏ mặc mình em là sao? – Tôi nhái theo giọng của chị Ngọc, nói ra thì giọng của tôi cũng khá giống bà chị đó.

- Chơi trốn tìm với anh hả! Nếu vậy anh sẽ bắt em đây! – Nói rồi hắn bay thẳng vào nhà kho, không chút suy nghĩ, đúng là một phút ngu vì gái.

Ngay lập tức, thằng Nhân trốn sau cánh cửa kéo sợi dây khiến cho cái lưới rơi xuống người hắn. Nắm lấy cơ hội, tôi lao tới đá ngay vào bụng hắn một cái “*huhu! Tội anh Nam quá*”. Lây dây trói hắn lại, vậy là kế hoạch B gần như thành công.

- Giờ tao làm xong việc rồi! Tao về trước đây! – Nhân nói

- Về đi! Mà mày ra nhớ đóng cửa lại! Lỡ ông bảo vệ đi qua đây khi tao xử thằng này thì xong luôn! “*khi nào chị Ly biến thành giang hồ thế này!*”

Nói xong, tôi quay ra chỗ chiếc ghế - nơi hắn đang bị trói. Trông hắn có vẻ rất bức bối. Tôi tiến đến gần, vác cái cây to lại.

- Này! Đang làm cái quái gì vậy hả! “Mất dạy” nên muốn đánh người à! – Hắn dùng ánh mắt sắc bén nhìn tôi.

- Tôi cũng nói thẳng cho anh biết! Đã từ lâu, tôi muốn cho anh một trận lắm rồi! Nhưng nể Khánh Phương nên tôi mới nhịn! Đến bây giờ tôi không thể chịu thêm nữa. Anh còn muốn khiến trái tim ngây thơ của L.Anh – bạn tôi phải tan vỡ anh mới chịu sao?

Hắn đột nhiên đổi thái độ, từ tức giận bỗng trở về tư thế ban đầu, là một tên biến thái, nở một nụ cười ác ôn:

- Công nhận! Không hổ danh là gia sư! Thông minh giỏi nhỉ! Mới dạy học có chừng đó mà hiểu cả học sinh của mình luôn nhỉ!

- Anh! – Tôi tát thẳng vào mặt hắn. Không biết đây là cái thứ mấy nữa. Nhưng tôi thực đã phát khùng, không kiểm soát nổi bản thân. Cầm cái cây đập vào chân hắn.

- Muốn đánh thì cứ đánh đi! Dù sao anh đây vốn dĩ là một thằng khốn nạn mà! – Bị đánh mà hắn còn cười được nữa sao. Nghe hắn nói thì rõ ràng hắn biết bản thân mình thực sự rất đáng ghét nhưng tại sao hắn lại tiếp sống cái kiểu đó chứ. Tôi dừng tay, không hiểu sao tôi lại không muốn đánh hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nỗi Niềm Trong Anh (Tiếp Theo)

Tôi đã dùng hai kế hoạch cực kì tiểu nhân để tách nhỏ ra khỏi hắn. Kế hoạch đầu tiên đã thất bại, đến kế hoạch thứ hai thì thành công mỹ mãn. Và tôi chỉ việc cho hắn một trận để hắn biết phải tránh xa bạn tôi ra. Nhưng câu nói “*Muốn đánh thì cứ đánh đi! Dù sao anh đây vốn dĩ là một thằng khốn nạn mà!*”. Tên này thật kì lạ. Rốt cuộc, hắn đang suy nghĩ cái gì không biết?

- Anh vốn dĩ đã biết mình làm sai! Tại sao anh còn làm chứ?

- Im nào! Có người tới! – Cái tai thính của hắn hình như lại bắt được âm thanh không hay gì đó.

Quả đúng như vậy! Có tiếng bước chân, tôi tạm thời chời trối cho hắn ra khỏi ghế nhưng để đảm bảo an toàn nên tôi đã để lại sợi dây trói tay hắn lại.

- Nghe nói bữa nay có trộm! Chúng ta nên đề phòng một chút thì hơn! Nhà kho này nên khóa lại thì hơn! – Giọng của ông bảo vệ trường tôi vang lên! Tôi tính chạy ra ngăn ông ta lại, nhưng hắn lại cản tôi, không cho tôi ra.

Khi mấy ông bảo vệ đi khỏi. Tôi hét lên:

- Này anh làm cái gì vậy hả! Giờ thì hay rồi, tôi với anh bị nhốt ở đây qua đêm luôn! Mẹ mà không thấy tôi về nhà! Thế nào cũng la toáng lên cho xem!

- Có sao đâu? Ở chung với anh là một vinh dự đấy! – Bị trói mà trông hắn có vẻ vui lắm.

- Vinh dự cái gì tự á! Phải ở chung với kẻ như anh là thảm họa của cuộc đời tôi thì có. Bây giờ, tôi nhất định sẽ xử đẹp anh. Đứng yên đó đi.

Nói xong! Hắn im re. Ngoan ngoãn ngồi xuống xòe hai tay như đứa con nít. Về mặt hói cái. Hình như hắn đang muốn xin lỗi. Thái độ trông thì dễ thương đấy. Nhưng nhìn đến cái mặt là muốn điên hết cả người.

- Xin cô đừng có đánh con mà! Con biết lỗi rồi!

- Đừng có làm cái thái độ như tôi là bà bảo mẫu ác độc thế!

Màn đêm buông xuống, không gian xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo. Ông mặt trăng tròn trịa tỏa những tia sáng lan tỏa khắp trần gian, le lói cào cào căn phòng nhỏ. Tình hình là tôi đói sắp chết rồi! Không còn sức mà đánh hắn nữa. Còn hắn thì cứ ngồi một chỗ không nói gì, khác với hắn thường ngày quá. Bây giờ, tôi không muốn tránh xa hắn như trước nữa mà ngược lại, tôi cảm thấy tò mò về hắn.

- Anh tự khiến mình trở thành kẻ khốn nạn để làm gì?

- Cũng giống em thôi! Biết là dùng kế bi ối nhưng vẫn dùng đấy thôi!

- Hai cái đó khác nhau! Tôi chỉ làm thế vì bạn bè thôi!

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, rồi ngẩng mặt lên, cười – một nụ cười thân thiện mà tôi đầu tiên thấy.

- Cũng phải thôi! Em chưa bao giờ biết cảm giác đau khổ là gì! Mà thôi! Cứ như thế đi! Đừng tò mò về chuyện của anh!

- Anh nói...nói cái gì chứ! Tôi chả quan tâm! – Tôi lờ đi.

- Ày! Nói là chả quan tâm! Thì anh sẽ càng khiến em phải quan tâm!

- Khùng! – Tôi gõ vào đầu hắn hai nhát.

- Em có biết cảm giác của một ngôi sao không thể là chính nó được không?

- Ngôi sao? Giống nhau sao? – Trong đầu tôi hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng.

Căn phòng trở nên yên tĩnh. Có một cảm giác gì đó thật kì lạ! Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ cảm thấy thế. Rất ấm áp nhưng lại hiện lên một chút buồn buồn nào đó mà tôi cũng thể biết được. Phải chăng! Nỗi buồn trong tôi hay nỗi buồn của hắn! Chắc hẳn là phải có lý do nào đó khiến hắn trở nên như thế. Thật nực cười! Tôi cảm thấy bản thân mình không có quyết tâm gì hết! Hay xao lòng! Hình như tôi hết giận hắn rồi.

Giờ này, chắc cũng muộn lắm rồi! Không biết mẹ ở nhà có lo lắng cho mình không? Mẹ có đi tìm mình không? “*Chị không cần tự hỏi bản thân mình nữa! Đó là sự thật! Mẹ chị cùng một người đang đi tìm kiếm chị khắp nơi*” Đêm nay có vẻ là một đêm trăng, ở cái xó này làm sao mà ngủ được chứ. Bệnh “lạ chỗ” của tôi tái phát. Nhưng còn hắn thì khác, trông hắn có vẻ sắp ngủ rồi...Hả! Đột nhiên, đầu của hắn đặt vào bờ vai của tôi. Cái tên này chắc lại đang tính lợi dụng chứ gì? Tôi lấy tay gạt đầu hắn ra. Hắn vẫn lì! Mắt thì nhắm nhưng cái đầu lại quay về chỗ cũ! Cứ như vậy nhiều lần, tôi không thể bỏ cái đầu đất của hắn ra khỏi bờ vai của mình. Cuối cùng đành chịu bó tay.

Đêm nay thật dài, tôi cảm nhận có một thứ gì đó đang chờ mình vào ngày mai. Mong sẽ là chuyện gì đó vui vui một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ba Về!

Màn đêm dần tàn, bầu trời bắt đầu hé những tia sáng đầu tiên của ngày mới. Tôi cảm thấy bờ vai của mình nặng nề và mỏi nữa. Chợt phát hiện hấn vẫn đang tựa vào vai mình. Không lẽ cả đêm qua, hấn ngủ vậy sao?

- Dậy đi! Tên khùng! – Tôi lấy tay đẩy cái đầu hấn ra.

- Trời sáng rồi sao?

- Đương nhiên!

- Vẫn còn sớm chán! Lát hồi chờ ông bảo vệ tới mở khóa rồi tỉnh!

- Ngủ thì nó cũng vừa vừa thôi! Chỉ khi có việc ông bảo vệ mới mở! Hôm nay là Chủ Nhật! Cái cửa mở ra bằng cái niềm tin à!

Hấn ngưng giọng, không nói thêm gì được nữa. Cuối cùng thì tôi vẫn phải là người nghĩ cách.

Kế hoạch của chúng tôi như sau: Đầu tiên, tôi sẽ núp vào chỗ nào kín kín một chút, còn hấn ra sức gọi ông bảo vệ tới mở cửa để tránh sự hiểu lầm tôi và hấn có gì với nhau. Sau khi ông bảo vệ mở, hấn đi ra ngoài tìm cách làm ông bảo vệ không chú ý vào cái nhà kho. Nắm lấy cơ hội, tôi sẽ chuồn ra ngoài.

Mọi sự đúng như ý muốn của tôi. Tôi nhanh chóng chạy thật nhanh về nhà nghe bài ca “cái lương” của mẹ. Không biết mẹ sẽ dùng hình phạt gì để trừng trị đứa con gái hư hỏng như tôi.

Với tâm trạng hồi hộp, có chút run sợ, tôi bước vào nhà. Thấy mẹ đang ngồi sẵn đó chờ tôi. Và đối diện là một người đàn ông, tôi bước sâu vào hơn...

- A! Bà zè....! – Bỗng chốc sự sợ hãi trong tôi biến mất. Giờ đây trong lòng tôi tràn ngập niềm hạnh phúc. Đã lâu lắm, tôi mới được gặp ba – người thương tôi nhất trên đời.

- Trúc Ly! Tối qua con đi đâu vậy! – ba tôi ân cần hỏi thăm.

- Dạ! Con ngủ ở nhà L.Anh!

- Cái con nhỏ này.... – Mẹ tôi tính la tôi nhưng bị ba ngăn lại.

- Thôi! Con đi tắm đi rồi ba dẫn con đi chơi! – Ba vẫn là người tuyệt vời nhất.

Mặc dù tôi rất mệt mỏi vì đêm qua thức trắng nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường để ba không lo lắng. Đây là những giây phút quý giá đối với tôi. Đã lâu lắm rồi, gia đình tôi mới có dịp đoàn tụ như vậy. Có thể là một tuần, một ngày hay thậm chí là chiều nay, ba tôi sẽ đi làm xa tiếp. Vì vậy, tôi rất quý trọng khoảng thời gian này.

Thời gian trôi sao mà nhanh quá! Mới đó trời đã tối. Gia đình chúng tôi cùng vui vẻ bên bữa cơm gia đình. Mẹ tôi cũng không la mắng tôi vì mấy chuyện lật vật nữa.

- Trúc Ly! Ba đi rồi con sống với mẹ có được không?

- Dạ! Được! Nhưng nhớ ba lắm! – Tôi trả lời một cách ngây thơ.

- Nhưng rồi sau này con cũng phải sống xa ba mẹ thôi! Vì vậy con phải biết tự lập nghe!

- Dạ! Con biết mà! – Tôi cảm thấy kì lạ khi ba lại nói mấy câu đó.

Cuộc nói chuyện giữa tôi và ba kéo dài hàng giờ. Ba hỏi tôi rất nhiều thứ mà tôi không thể trả lời được nào là tôi có dự tính gì cho tương lai chưa?, lớn lên muốn làm nghề gì?...Nói thực là tôi chỉ biết học, còn ước mơ muốn làm gì tôi cũng chẳng biết.

Lại một đêm trằn trọc không ngủ được, lòng tôi cứ nâng nâng một niềm vui còn mãi. Vì ba nói ba sẽ ở đây một tuần. Đây là kỳ nghỉ dài nhất của ba từ trước tới giờ. Tôi vui lắm! Vậy là gia đình tôi sẽ có một tuần hạnh phúc rồi. “*Chị cứ như thế! Mai không có sức đi chơi được ráng chịu*”.

Tôi rời khỏi giường, mở cánh cửa sổ ra. Dù sao thì đêm nay cũng là đêm trăng rằm – là lúc trăng tròn trịa và tỏa sáng nhất trong tháng. Thật hoang phí khi cứ trằn trọc mãi trên chiếc giường mà bỏ qua nó.

- Trúc Ly! Ta là ma đây! – Giọng nói quen quen ấy vang lên từ phía bên ngoài gần cửa sổ của tôi. Nó làm tôi nổi da gà. Rồi, một khuôn mặt đáng sợ nhỏ lên mặt giáp mặt với tôi, khuôn mặt đó sáng lên. “*Có thể các bạn đã biết là ai rồi phải không?*”

Giọng nói đó.....Tên khốn Du Nam....

- Anh tính dùng cái trò này hù tôi nữa đấy à!

- Dù sao thì đến lần thứ hai mà vẫn có người phải đứng tim.

- Im đi! Đứng lại đó!

- Gì vậy? Trúc Ly! – Ba tôi từ phòng bên cạnh kêu lên.

- Dạ không có gì! Tại con chó nhà hàng xóm sủa nhiều quá nên con mất ngủ thôi ạ! “*Ý của chị Ly anh Nam là chó hả?*”

Tên đáng ghét đó. Lại chọc tức tôi nữa rồi. Ngày mai, tôi nhất định sẽ không tha cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Có Phải Tôi Đã Mắc Sai Lầm?

Thời gian hôm nay trôi qua thật chậm. Ngồi uể oải mãi trong lớp, gật gù với bài giảng GDCD buồn ngủ. Tôi chả mong ước gì hơn ngoài việc được về nhà với ba.

- Trúc Ly! Nhỏ Anh giận mày kia! – Thăng lớp nói nhỏ.

Nhắc mới nhớ, từ sáng tới giờ, nhỏ không thèm nói chuyện với tôi. Cho dù tôi có bắt chuyện, nhỏ cũng lơ đi, không quna tâm.

- Chắc lại giận tao sáng nay không đi học chung với nhỏ thôi mà! – Tôi cười khờ với thằng Nhân.

- Không phải.....!

- Ly và Nhân ngồi nói gì mà sôi nổi thế! Lo chú ý vào bài đi! – Cô giáo dạy môn GDCD của tôi nhắc nhở. “*Ngồi bàn đầu nói chuyện, bị nhắc nhở là phải rùi*”.

Bước từng bước nặng nề qua từng môn học, giờ ra về cũng đến. Mặc dù rất muốn chạy nhanh về nhà với ba nhưng tôi phải hỏi rõ ràng nhỏ tại sao lại giận tôi mới thấy thanh thản mà đi về được. Tôi thì cố gắng lục tung cái trường lên để kiếm nhỏ, còn nhỏ thì ngược lại, cứ bỏ chạy mãi. Thật kì lạ! Tôi và nhỏ là bạn thân mà tại sao nhỏ cứ giấu diếm mấy chuyện không đâu thế nhỉ!

Trò chơi trốn tìm của chúng tôi kết thúc, tôi là người chiến thắng khi đã tìm ra nhỏ.

- Này! Bữa nay bà sao thế? Sao cứ mãi trốn tui là sao?

- Bà đã nói như vậy thì tui cũng không trốn tránh nữa!Tại sao bà lại dùng mấy cái trò bịp bợm đó để tách tui ra khỏi anh Nam chứ? Bà có biết hôm đó tui chờ mãi không thấy anh quay lại nên rất buồn không? Tui đã phải đứng ở đó rất lâu. Khi về còn bị mấy thằng côn đồ chọc ghẹo nữa. Cũng may là có Khánh Phương....

- Ai nói cho bà biết vậy!

- Cộng sự của bà đấy! Bà thông minh vậy. Chắc là sớm biết được ai rồi chứ gì? – Chưa bao giờ tôi thấy nhỏ như vậy. Ánh mắt đó là sao? Vì một tên không đâu ra đâu mà nhỏ bỏ tôi sao? Rốt cuộc tình bạn giữa tôi và nhỏ bao nhiêu năm nay là cái gì chứ?

- Nhưng...bà nói khi tui phá hoại chuyện tình thì cũng tức là....

- Tui tưởng bà chỉ nói giỡn thôi! Ai ngờ bà lại làm cái trò đó. Đúng là vô liêm sỉ mà! – Nhỏ đang nói cái gì vậy “vô liêm sỉ” sao? Tôi chỉ muốn tốt cho nhỏ thôi mà.

Tôi im lặng, không nói được gì nữa. Nhỏ rơm rớm nước mắt, bỏ chạy. Bây giờ, tôi mới thấy được cái hậu quả chơi xấu là gì? Tôi chỉ nghĩ theo một chiều là sẽ thật tốt nếu nhỏ không thích tên đào hoa đó. Mà không nghĩ tới rằng: nhỏ thực sự rất thích hắn. Tất cả những chuyện tôi làm đều là vì nhỏ. Nhưng cuối cùng tôi nhận được cái gì! Những lời trách móc và ba chữ “vô liêm sỉ”. Thật nực cười! Có phải tôi đã sai lầm hay không?

Ra về, tôi buồn hẳn. Không còn vẻ hớn hờ sáng nay.

- Trúc Ly! – Ai đó gọi tôi.

Quay lại, thì ra là cặp anh em họ Nam – Phương. Có vẻ hôm nay, Khánh Phương tính tới nhà nội tôi chơi thì phải?

- Làm gì mà thần thờ, lơ đãng, ngơ ngác vậy hả! Đang suy nghĩ gì sao? – Khánh Phương hỏi tôi.

- À! Không có gì!

- Đứng đó hóng nắng à! Có nhanh về không thì bà chờ? – Hấn mà cũng biết bà sẽ lo cho hấn.

- Hôm nay, chú Trung với mấy người họ hàng vào chơi! Bà nói cậu với tụi này sang bà để ăn cơm! – Nói cho cùng thì mặc dù hai người đều có nhan sắc như nhau nhưng cách nói lại khác nhau, Khánh Phương vẫn là người lịch sự nhất.

- Vậy sao? Ờ! Biết rồi! Đó là lý do tại sao anh họ của cậu muốn mau chóng về nhà để khỏi bị ăn đập chứ gì?

Đáp lại câu hỏi của tôi, hấn im im “*Như vậy là đúng rồi đó! Chị Ly quá hiểu anh Nam*”

Tôi nhìn sang hấn. Không hiểu sao tôi thấy rất ghét hấn. Tất cả là tại hấn mà tôi bị nhò bỏ rơi. Nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy. Lỗi cũng do tôi chơi đùa nên mới vậy.

Khánh Phương đi giữa tôi và hấn. Chợt, hấn nhìn tôi, tôi cũng ngoảnh mặt lại tính thì xem mặt ai dày hơn với hấn. Nhưng rồi hấn đột nhiên cúi đầu xuống. Điều không giống hấn chút nào. Nói thật là tôi không biết nên đối xử với hấn như thế nào! Vừa cảm thấy ghét muốn tránh xa, vừa muốn biết nhiều hơn về hấn. Dù gì nếu tôi tiếp tục chơi với hấn, nhò sẽ càng ghét tôi. Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ rắc rối hơn. Tôi nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hạnh Phúc Rồi Bỏ Tôi Rồi!

“L. Anh à! Bà đã ăn sáng chưa vậy? Bà đi chè cháo không?.....” Tôi cố tình hỏi nhỏ nhiều để như nhỏ nói chuyện với tôi. Biết đâu! Nhỏ lại trở lại như trước kia thì sao? “*Đừng hoang tưởng hay cũng đừng làm những điều ngốc ngếch nữa! Giận vẫn là giận! Không chơi vẫn là không chơi! Tình yêu đâu phải là đùa giỡn chứ! Cho dù chị có gắng đến đâu thì cũng nhận lại con số 0 mà thôi! Hãy biết chấp nhận hiện tại và quan tâm những người yêu thương mình khi còn có thể!*”

- Con chào ba mẹ con đi học về!

- Về rồi hả! Trúc Ly! Ba mẹ muốn nói một chuyện với con?

- Chuyện gì cơ! – Tôi thắc mắc.

- Sau giờ cơm trưa ba mẹ sẽ nói!

Tôi như nhận ra được điều gì đó trong câu nói ấy. Hôm nay, ba và mẹ khác hấn. Không nói chuyện rôm rả cũng không cười nói hạnh phúc nữa. Không lẽ sáng nay, ba mẹ đã cãi nhau sao? Cái toàn cảnh 5 năm trước khi ba tôi bỏ nhà đi làm xa lại tái diễn sao? Tôi không muốn như vậy đâu. Nhưng điều kỳ lạ giữa họ làm tôi cảm thấy lo lắng.

Sau giờ cơm, gia đình tôi ngồi lại phòng khách, ông bà nội tôi cũng có mặt. Chắc chắn đây là một chuyện hệ trọng gì đó.

- Trúc Ly! – Ba gọi tôi.

Tôi cũng ngẩng mặt lên:

- Dạ!

Ba tôi nói tiếp:

- Trong thời gian qua, ba đã không có ở nhà. Nhưng nghe nói là con vẫn học hành chăm chỉ và đạt kết quả tốt. Ba cảm thấy rất vui và tự hào về con. Ba tin là sau này con có thể trở thành một người tốt khi không có ba mẹ ở bên.

- Ồ...Dạ! Nhưng ba à, ba nói mấy cái này để làm gì vậy! – Đến giờ mà tôi ngây ngô vô số tội không biết đến điều gì trong lời ba nói.

- Con đã nói như vậy thì.....

Thấy ba tôi chán chừ, mẹ tôi chen vào, nói thẳng toàn bộ ra.

- Ba mẹ xin lỗi vì đã lừa dối con trong suốt 5 năm qua! Thật ra ba con không đi làm ăn xa gì hết mà là đã kết hôn với một người phụ nữ khác....

Chuyện gì đang xảy ra vậy! Bây giờ, cảm giác của tôi như có cái gì rơi thẳng vào đầu vậy. Một cú sốc sao hay một tảng đá vừa đè xuống đầu, xuống cổ tôi vậy! Đây là mơ mà phải không? *“Rất tiếc! Nó không phải là mơ! Nó là hiện thực đang ở ngay trước mắt!”* Cảm xúc của tôi trở lên lẫn lộn, không lối thoát. Trong đầu tôi bây giờ chỉ muốn... khóc. Nhưng tôi vẫn cố giữ, kìm nén cái cảm xúc nơi trái tim đang tan vỡ thành nhiều mảnh.

- Ý ba mẹ là ba mẹ đã li hôn từ 5 năm trước chứ gì!

Bà nội tôi tức giận:

- Tại sao anh chị không nói với con bé từ lúc đó đi! Bây giờ mới nói!

- Lúc đó, Ly còn quá nhỏ. Con sợ nó không chịu nổi cú sốc này! – Ba tôi giải thích.

Nói rồi, bà nội tôi ngồi giáo huấn ba tôi một trận. Ông nội thì ngồi im, không nói gì hết. Mẹ tôi cũng vậy và tôi nữa. Cho dù bà nội có nói nhiều đến đâu cũng không thay đổi được thực tại. Mọi thứ đã....chấm dứt. Không còn gì cả. Tôi chỉ muốn được yên tĩnh trong khi sự ồn ào này khiến tôi không thể chịu nổi được.

- Tất cả yên lặng hết đi! – Tôi quát lên.

Mọi người trong căn phòng đều im lặng. Tôi sắp không khống chế nổi cảm xúc nữa, cúi đầu xuống:

- Con xin lỗi! Con phải đi học thêm! Cho nên....con đi trước đây. – Tôi chạy một mạch xa thật xa cùng với những giọt nước mắt đau khổ. *“Chị Ly thật tội nghiệp! Chị ấy không muốn khóc trước mặt ba mẹ vì sợ họ cảm thấy đau buồn và có lỗi với chị”*

- Trúc Ly!

Ông tôi ôn tồn nói: “Kệ con bé! Nó cần sự yên tĩnh”

Tôi cứ chạy mãi, chạy mãi. Khi tôi phát hiện ra thì tôi đang ở trên một cánh đồng cỏ, có con sông chảy qua xanh mượt mà. Nó làm tôi nhớ tới mỗi lần ba mẹ cãi nhau, tôi đều ra đây khóc một mình, không ai biết cả. Kể cả L.Anh. Tôi ngồi lại dưới một gốc cây hoa bằng lăng.

Cuối cùng thì “hạnh phúc đã rời bỏ tôi rồi”. Chẳng còn gì hết. Và cũng chẳng còn gì để mất cả. Một suy nghĩ ngu ngốc hiện lên trên đầu tôi: Tự tử chính là cách giải thoát. Tôi nhìn xuống dòng sông yên bình kia. Nếu nhảy xuống đó, chết là cái chắc. Khi tôi chết đi, ba mẹ nhất định sẽ trở về với tôi. Và gia đình chúng tôi sẽ rất hạnh phúc. Thật ngờ vực! Tôi đứng là một đứa ngu ngốc mà. Từng giọt nước mắt của tôi cứ rơi rơi rơi mãi. Tôi càng cố kìm nén nó. Thì nó lại bùng ra, mãnh liệt hơn.

Vài bông hoa bằng lăng rơi xuống hồ. Tôi cảm thấy mình giống như nó vậy. Bị cái cây ruồng bỏ, bị cuốn trôi một nơi xa và cuối cùng chỉ còn lại cái xác khô hanh, đen thui, xấu xí. Càng nghĩ đến điều đó, tôi càng cảm thương cho nó. Muốn cứu vãn nó. Tôi cẩn thận bước xuống bờ sông, vớt hoa lên. Bỗng ai đó chạy đến, kéo tôi lên bờ.

- Này! Khùng à! Muốn chết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đừng Khóc Nữa! Bà Chăn Gia Sư!

- Này! Khùng à! Muốn chết hay sao? Bà chăn gia sư!

Hắn đang đứng sau lưng tôi, dáng vẻ làm như tức giận lắm. Đôi mắt sắc lạnh của hắn nhìn vào ánh mắt còn vương vài giọt lệ của tôi. Sau tất cả mọi chuyện, giờ đây, người duy nhất ở bên cạnh tôi lúc tôi đau khổ nhất lại là người tôi ghét nhất. Tôi tự lòng rằng sẽ không khóc trước mặt hắn. Lý do đơn giản là tôi sợ hắn thấy bộ mặt yếu đuối của tôi. Về sau, hắn sẽ bắt nạt tôi, sẽ lại tiếp tục hù dọa tôi. Và hắn sẽ tạo ra nhiều trò lố để chọc tôi.

- Ai....ai muốn chết đâu chứ! Tôi muốn vớt cánh hoa thôi!

- Mới khóc sao? – Miệng nói thế nhưng ánh mắt của hắn cứ đờ ra. Nói thật là giống thằng hề ngu ngu làm sao ấy?

- Ai khóc chứ! – Vừa nói, tôi vừa lấy hai tay quệt quệt lên mặt.

Tên này thật kì lạ! Riết rồi tôi chẳng hiểu hán nữa! Lúc thì kêu người bắt nạt tôi. Lúc đùa giỡn với tôi và giờ thì lại ngồi cạnh tôi khi tôi buồn. Nghĩ lại, có lẽ do hán là đồ sát gái nên mới như vậy.. Cho dù là như thế thì 100 năm, 500 năm hay thậm chí là 1000 năm hán có tán tôi muốn gây lười luôn. Thì trong lòng tôi vẫn giữ một quan niệm: “HỌC SINH NGOAN LÀ KHÔNG YẾU”.

Trời sắp tối. Lại một đêm ngồi cạnh hán. Suốt ba tiếng đồng hồ, chúng tôi chẳng nói gì với nhau cả. Y như hai đứa tự kỉ. Nhưng như vậy cũng tốt, tôi đang rất buồn, nếu có ai ồn ào hoặc hỏi tôi những điều rắc rối, tôi sẽ nổi khùng. Sự có mặt của hán khiến tôi hết khóc từ lúc nào cũng không hay.

- Có mỗi chuyện đó mà cũng buồn sao? Yếu đuối thế! – Hán lại dùng cái giọng khinh người đó để nói với tôi.

- Thần kinh à! – Tôi chỉ nói có một câu duy nhất.

- Chẳng có gì thú vị cả! Tại sao mình lại có một gia sư ngu người đến thế cơ chứ!

- Điên!

Cứ như thế hán nói câu nào thì tôi chỉ trả lời bằng mấy chữ : Giờ hơi, tâm thần, khùng, đầu óc có vấn đề,... Tôi chắc từ trước tới giờ chưa có đứa con gái nào dám nói với hán cái kiểu đó. Không thể chịu thêm được nữa, hán nổi sùng quát lớn, khiến tôi giật cả mình:

- Nếu không nói được câu gì hay ho thì IM ĐÊ!

Tôi nín luôn, không phải là vì tôi sợ hán mà tôi chẳng muốn nói chuyện với hán tí nào.

- Sao? Sợ à!

Tôi li mặt ra, không thèm để ý đến hán.

- Trời ạ! Sao bữa nay thấy nóng ghê ta! – Không biết hán đang muốn làm gì? Hán cởi áo ngoài ra, ngồi sát vào tôi.

Với tình hình này, tôi không thể nhịn thêm được nữa:

- Anh làm cái quái gì thế! Biến đi!

- Chịu nói rồi! – Hán mỉm cười làm như vui lắm khi làm cái trò cởi áo ra trước mắt người khác.

Nhìn hán như vậy, thật khiến người ta ngại quá.

- Mặc áo vào đi!

Tôi đứng lên tính đi chỗ khác. Mặc dù trong lòng tôi không biết mình nên đi đâu vào lúc này.

- Đi đâu chứ! Còn chỗ nào đâu mà đi! Ngồi xuống đây! Không làm gì đâu mà sợ! – Hán gọi tôi lại bằng một tràng cộc lốc không tên không danh gì hết.

Không biết đây có phải là quyết định đúng đắn hay không? Nhưng tôi tin hán, ngồi lại đó. Giờ đây, trông hán buồn lắm! Có vẻ như hán muốn nói với tôi điều gì đó.

- Vài tháng trước khi chuyển tới đây! Có một ông chú đến gặp ông già! Nói là muốn nói tất cả sự việc cho con gái ông nghe về việc ông ta đã có gia đình mới! Anh thăm nghĩ không biết đứa xấu số nào sắp bị ba mẹ ruồng bỏ! Ai ngờ.... lại là bà chằn gia sư chứ! – Nói xong, hán cười một tràng cay đắng.

- Ba mẹ tôi không ruồng bỏ tôi! Họ chỉ sống xa nhau nhưng họ vẫn rất thương yêu tôi! Anh không biết thì đừng có nói nhảm.

- Anh nói nhảm à! Ý em là không tin chứ gì! Được anh kể em nghe! Chuyện của thằng bạn anh! Hay lắm! Kể cho nghe! Mà nhớ là chuyện của bạn anh đây..... Thằng bạn của anh ngoan lắm đây, ngoan hơn anh nhiều. Hoàn cảnh của nó giống như em vậy. Sau khi ba mẹ nó li hôn, mẹ nó đi tìm hạnh phúc mới bỏ lại nó cho ba nó nuôi. Vài năm sau, ba nó lấy vợ mới. Bà vợ mới suốt ngày đánh đập nó, không cho nó ăn cơm. Một mình nó sống trong căn biệt thự máu lạnh, không ai quan tâm. Cả mẹ nó và bà di ghê đều đáng ghét. Trên đời này, đứa con gái nào cũng giống nhau cả. Thật đáng ghét! – Hán cúi mặt xuống.

- Đó là lý do anh làm trái tim biết bao cô gái đau khổ sao?

- Khùng à! Đã bảo là chuyện của bạn anh! – Hán cố cái trên khuôn mặt đã rung rung vài giọt lệ.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy hán khóc. Tôi cảm thấy mình còn may mắn hơn hán nhiều. Thật không thể tin nổi. Tay sát khải nổi tiếng khắp trường đang khóc. Nhìn lên bầu trời đầy ánh sao sáng, tôi biết rằng: tôi đã tìm thấy con đường cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Con Đường Hi Vọng.

Ngày hôm nay chính là kết cục của gia đình hạnh phúc giả tạo trong 5 năm qua.

- Đây là phiên tòa mở ra với mục đích xét yêu cầu chia tài sản hợp pháp liên quan của hai anh chị Hoàng Linh và Nguyễn Văn. Vừa rồi là lời bào chữa của luật sư dành cho hai anh chị. Kết quả như sau, ruộng đất sẽ giao lại cho bà nội của bé Trúc Ly. Tất cả tài sản và căn nhà sẽ giao cho chị Linh. Anh Văn quyết định không lấy phần nào hết mà còn đồng ý cấp khoản tiền trợ cấp cho bé Ly hàng tháng. Giờ chỉ còn lại bé Ly! Thẩm phán muốn hỏi con! Muốn sống với ai?

Hôm qua tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Con đường tôi sẽ chọn là.....

- Mẹ nói là mẹ sẽ đưa cháu về quê! Nhưng cháu không thể xa bạn bè cháu! Nên....cháu sẽ sống với bà nội. Giúp bà cai quản ruộng đất.

Câu nói của tôi khiến cả khán phòng bất ngờ. Mọi người ồn ào hét lên. Thẩm phán dùng cái búa công lý của mình gõ xuống ra hiệu mọi người im lặng. Lại là màn diễn văn của luật sư khuyên tôi nên sống với bố hoặc mẹ. Nhưng tôi vẫn lì ra, không nghe. Cho đến khi bà tôi lên tiếng:

- Anh chị không nuôi nó! Để tôi nuôi!

Nhờ vào bà nội mà cái buổi phiên tòa buồn chán này kết thúc. Ngay hôm đó, ba tôi thì trở về gia đình mới của mình. Còn mẹ thì về quê. Trước khi đi, họ dặn dò tôi rất nhiều. Nào là phải học hành nghiêm túc, phải chăm sóc bà nội,.... Rất nhiều điều mà tôi không thể nhớ hết được. Từ bây giờ, tôi sẽ bắt đầu cuộc sống tự do của chính mình.

Thật ra hôm nay, tôi có mời một số bạn đến để tham dự phiên tòa, tất nhiên trong đó có nhỏ. Nhưng nhỏ không tới vì còn giận tôi. Người mời thì không tới, người không mời lại tới

- Trúc Ly! – Khánh Phương nháy mắt tinh nghịch với tôi.

- Cậu cũng đến đây sao?

- Tớ đâu có đi một mình! Có anh họ Du Nam nữa mà! – Họ thân nhau ghê, đi đến đâu gặp nhau đến đó.

- Ủm!

- Mình rất tiếc về chuyện của ba mẹ cậu nhưng... tớ rất vui khi cậu vẫn vui về! Hay là chúng ta đi chơi đâu đó đi! – Không ai tốt với mình bằng Khánh Phương. Nghĩ đi nghĩ lại, mình còn rất nhiều bạn bè. Cả L.Anh nữa. Một ngày nào đó không xa, nhỏ sẽ lại là nhỏ.

Chúng ta – có ba người sao? Thật là chán. Biết sao được! Cậu ấy đã mời rồi. Với lại, tôi cũng đang rất rảnh rỗi.

- Cứ đứng đó thì đến khi nào mới được đi chơi! – Hẳn xuất hiện cùng với một ai đó quen quen mà trông người đó ăn mặc rất sành điệu. Dáng người nhỏ nhắn. Công nhận, khi đi chơi hay đi đến bất kì đâu, hẳn đều có gái mang theo hết.

Khi cặp đôi đến gần hơn, người con gái bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi. Tôi mới nhận ra..... L.Anh. Khi nhìn thấy tôi, nhỏ rất bất ngờ nhưng lại lờ đi. Chỉ nói chuyện với hai anh em kia thôi. Còn bỏ mặc lại tôi. Tôi cảm thấy như mình đang bị bỏ rơi vậy. *“Làm gì có! Lát hồi rồi biết”*.

Nơi đầu tiên, chúng tôi đến là hồ bơi. Tôi nói là không muốn đi hồ bơi. Mà tại vì đa số hơn thiếu số nên buộc phải đi. Đến đến nơi, tôi như đưa tự kỉ ngồi thu lu một góc, không nói gì cả. Trái ngược với bầu không khí sôi động dưới nước khi chỉ có ba người *“anh Nam đã bao toàn bộ bể bơi đó rồi! Nên nó vắng tanh à!”* L.Anh đang được hai người chỉ dạy tận tình cách bơi. Họ thật là thân thiết. Trong khi tôi thì tách rời.

- Này! Xuống đây luôn đi! Bà chán! – Hẳn bơi sát lại bờ, hỏi tôi với ý đồ gì đó.

- Đứng đó! Trúc Ly! Sao cậu cứ ở đó mãi thế! – Khánh Phương cũng lên tiếng gọi tôi xuống.

- Không cần đâu! – Tôi vẫn ngồi trên đó.

- À! Anh biết rồi! – Hẳn vừa nãy ra ý gì đó kì quặc.

- Biết cái gì? – Khánh Phương tò mò.

- Chả qua do body không đẹp nên...! – Đồ biến thái, hẳn lại chọc tức tôi.

- Em thấy anh nói hơi quá rồi đó! – Đến cả em họ của anh ta cũng thấy hẳn khùng thì còn ai trên đời tin hẳn bình thường nữa chứ!

Tôi khùng lên. Tựa tay cầm cuốn tạp chí ném thẳng vào đầu hẳn. Làm như cuốn tạp chí nặng lắm ấy, hẳn nằm ngộp xuống nước, không nhoi lên nữa.

- Du Nam! Anh có sao không vậy! – Thấy thế, L.Anh hét lên lo lắng.

Khánh Phương bơi xuống, kéo hấn lên khỏi nước. Không phải chứ, định có mỗi cuốn tập thôi mà ngắt xiu luôn sao? Nghi quá! Không thể tin được? K.Phương tỏ vẻ hốt hoảng:

- Thôi chết! Anh Nam bị đuối rồi!

- Cái gì chứ? Tôi không tin! – Tôi đứng lên ra dáng ta đây thông minh.

- Làm sao đây? Tại bà hết đó! Trúc Ly! Bà làm anh Nam ngắt xiu rồi! Không biết có cần hô hấp nhân tạo không? – Nhỏ đang nhắc đến tôi trong câu nói đó, vui quá! Nhưng ý nhỏ là muốn hô hấp cho hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vòng Tròn Gắn Kết

Hấn chỉ bị một cuốn tập chí phong phanh bay vào đầu. Thế mà hấn bị ngắt xiu còn đuối nước nữa. Khánh Phương đã đem ông anh họ lớn xác của mình lên phòng y tế. Chỉ còn lại tôi và nhỏ ở lại...

Khuôn mặt của nhỏ tức giận nhìn tôi. Chỉ vì chuyện hồi nãy, và cũng chỉ một chút xây xước ở hấn, nhỏ không thèm quan tâm đến tôi nữa. Tôi không biết phải làm sao thì nhỏ mới tha thứ cho tôi được đây? Không lẽ tôi phải nhận hết mọi tội lỗi về mình hay sao? Rốt cuộc nhỏ muốn thế nào đây!

- L.Anh! Tui xin lỗi!

Nhỏ vẫn lặng thinh ngồi trên bờ. Chắc chắn rằng nhỏ cũng không muốn nghỉ chơi lâu với tôi đâu. Chắc chắn như vậy. Vì thế tôi sẽ không bỏ cuộc.

- Được rồi! Tui xin lỗi! Chúng ta làm hòa nha!

Đến giờ, nhỏ mới chịu đáp trả:

- Thật ra thì bà cũng chẳng có lỗi gì đâu! Lần sau, đừng làm mấy chuyện điên rồ đó là được rồi!

Chúng tôi không nói gì nữa. Chỉ cần một nụ cười là xóa tan bao hiềm khích trước đây. Cùng lúc đó, hai vị huynh đệ quay lại. Nói là đến phòng y tế để cứu chữa cho hấn mà làm gì có bệnh nhân nào ra khỏi phòng bệnh nhanh thế, đã vậy còn khỏe chán. Rõ ràng hai người đó đã lừa chúng tôi *“Làm vậy thì mới có cơ hội cho nhỏ và chị hấn gắn với nhau chứ”*

Sau khi chuyện ở bể bơi kết thúc, chúng tôi đi ăn tại một quán ăn nhỏ. Tôi và Khánh Phương cứ như hai đứa khùng ăn lấy ăn để, nói thật là giống ăn mày đói ăn. Còn nhỏ thì...sợ tăng cân nên cũng có chừng mực. Người còn lại thì không ăn được miếng nào do không quen ăn ở mấy nơi bình dân như thế này.

No vớ bụng rồi lại đi ăn kem. Đêm đó, tôi đã có một chuyến đi chơi vui vẻ. Vì đó là lần đầu đi chơi khuya và nhờ nó mà tôi và nhỏ làm lành. Vui quá đi mất! Nhưng chỉ tội hấn. Không biết có cháy túi không? Mà thấy chi nhiều quá. Từ bơi cho đến ăn uống.

Cuộc vui dần tàn, ai về nhà nấy. Tất nhiên, nhỏ không thể đi về một mình, nên hấn phải hộ tống nhỏ. Tôi nghĩ là mình phải một mình cuốc bộ về nhà. Nhưng Khánh Phương nói tôi là con gái, hèm vào nhà tôi lại nhỏ nên rất nguy hiểm.....Nói vòng vo tam quốc một hồi thì cuối cùng Khánh Phương vẫn đưa tôi về nhà....

- Cậu và L.Anh lại thân như trước rồi hả!

- Ừm! Cảm ơn hai người đã giúp đỡ!

- Sao cậu biết anh Nam bị đuối nước là giả! Kế hoạch cặn kẽ thế mà!

- Nghĩ sao vậy? Nếu tớ không phát hiện ra, cái đầu của tớ để làm gì! – Tôi lại tự hào về cái đầu thông minh của mình.

Tôi, nhỏ, cậu ấy và cả hấn nữa. Chúng tôi giống như một vòng tròn kết nối với nhau lại vậy. Cảm ơn họ! Những người bạn của tôi – những người đã cho tôi niềm hi vọng để bước tiếp con đường này.

Khi tôi về tới nhà, ý tôi là nhà bà nội, hấn đã về trước và ngồi ngay phòng khách. Tôi nhẹ bước vào phòng:

- Này! Gia sư! Học thôi! Anh muốn tốt nghiệp cấp 2! – Hấn gọi tôi lại chỉ để nói câu đó thôi.

- Nói nhỏ thôi không ông bà dậy đấy.

Giữa tôi và hấn đã có với nhau rất nhiều kỉ niệm. Cũng không vì thế mà hấn đối xử tốt với tôi đâu. Là do tôi biết được bí mật về quá khứ của hấn. Hấn sợ tôi

tiết lộ thiên cơ nên buộc phải giả làm bạn thân thôi mà. Hấn biết thừa, tôi không bao giờ hăm hại bạn bè cả.

Đi chơi xong mệt như người, hấn còn bắt tôi phải dạy hấn học nữa. Nhưng tôi không sống với ba mẹ, vì vậy tôi phải tìm cách nào đó để tự nuôi sống bản thân mình. Nghĩ lại những lời nói của mẹ trước đây không sai tí nào.

- Cậu tục ngữ “dây cà ra dây muống, lúng búng nhu ngâm hột thị” có ý nghĩa là gì? – Tôi hỏi.
- Cái này thì anh biết! Năm nào chả học! Về đầu tiên là nói dài dòng, lời thôi. Về thứ hai là nói áp ứng, không liền mạch.
- Còn “ông nói gà bà nói vịt”.
- Không có sự thống nhất giữa lời nói!

Loay hoay một lúc, ngủ lúc nào cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Già Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kiss....nhằm Ác Quỷ.

"Từ xa xưa có một công chúa tên là Trúc Ly. Cô bị ép kết hôn với tên ác quỷ tên là Du Nam. Trong lúc nguy cấp, một hoàng tử xuất hiện đánh bại hấn và giải thoát cô. Sau đó, hoàng tử và công chúa yêu nhau và giành cho nhau nụ hôn đầu....."

Một giấc mơ tuyệt đẹp đang lôi cuốn tôi không muốn thức dậy tí nào. “*Nhận biết xem tình hình chị đang ngủ chỗ nào rồi nằm đó mà mơ*”. Hoàng tử nhắm mắt lại, sát mặt tôi. Tôi thầm nghĩ đây có phải là nụ hôn đầu đời của mình không? Mà tại sao nó chỉ là trong mơ nhưng lại thật đến thế.

Giấc mơ nào cũng phải có hồi kết. Không thể giữ mãi nó được. Tôi mở mắt ra. AAAAAAAAAA..... Hoàng tử ơi là hoàng tử! Ai thế này! Ác quỷ thì đứng hơn. @@@@

Mặt hấn trông có vẻ vui lắm khi được hun gái. Còn tôi thì tức không thể nhịn nổi:

- Cái đồ biến thái kia! Vừa làm gì đó hả? – Không cần nghe lời hấn trả lời. Nhân tiện cái gối bên cạnh phang thẳng vào mặt hấn túi bụi.

Tôi mệt là vì phải xử hấn. Nhưng không thể tha cho cái loại như hấn được. Cuối cùng, hấn lên tiếng, nghe có vẻ tủi thân lắm.

- Anh có biết gì đâu? Hôm qua thấy em mệt người nên ngủ tại chỗ, do em nặng như con heo nên anh không tâng em về phòng được! – Cái tên này đúng là một tên sáng nắng chiều mưa giữa trưa có bão.

- Chỉ có vậy thôi sao? – Tôi nghi ngờ

- Đương nhiên! Cơ mà em mơ cái gì thế sao lại cứ kêu hoàng tử gì gì đó rùi.... – Nói xong hấn cười cười như kiêu chọc quê tôi vậy.

- Im đi! Tôi mới là người bị hại đó nghe chưa?

- Nói zậy không phải học sinh cũng bị hại sao? Học sinh bị cô giáo hun thì sao?

- Nhưng mà thằng học sinh rất là dâm! Với lại đó là nụ hôn đầu của cô giáo.

- Zậy hả! Zậy thì vui ghê!

Vui! Vui cái con khi! Hấn coi nụ hôn đầu của tôi là trò vui sao? Cái tên khốn này, không cho một trận thì không biết thế nào là trời, đất.

- Bắt đền anh đó! Lẹ lên!

- Zậy cô giáo làm ơn trả lại nụ hôn hồi nãy cho học sinh có được hơn

Khốn nạn! Hấn làm tôi có bức rức mà không thể nói ra. Rõ ràng tôi là người bị hại mà. Tên này không những biến thái mà còn là một tên mưu mô, xảo quyệt không kém. Lần sau, phải cẩn thận với hấn mới được.

Tôi không nói gì, bực tức bước ra ngoài. Nhờ ơn trời! Tôi vẫn còn đủ manh xác để ra ngoài.

- Bắt đền gì chứ! Đó cũng là nụ hôn đầu của anh đấy!

Giữ nết! Sau nghe rợn người quá z trời! Vừa sến vừa.....có chút gì đó.....ấm áp và lạ lẫm. Hẳn là một tên sát gái. Nói chưa hôn ai bao giờ. Chỉ có thằng ngu nó mới tin. Bỏ đi! Không quan tâm

Ba mẹ đã li hôn. Ba đã có cuộc sống mới với gia đình của mình. Còn mẹ..... Chắc mẹ sẽ tìm thấy hạnh phúc của đời mình thôi. Vì mẹ của tôi vẫn còn trẻ mà. Có lẽ họ sẽ quên tôi. Thật mau thôi! Tôi với họ chắc sẽ trở thành..... người dung nước lã. Phải chăng tôi sinh ra trên thế gian này chỉ là một người thừa. Ông bà ơi! Con xin lỗi vì nhưng suy nghĩ ngu ngốc này cứ hiện lên trên đầu con! Mặc dù ông bà đã cố gắng cho con những gì có thể nhất để có một.....hạnh phúc trọn vẹn.

- Ông bà! Con đi học về!

- Ủ! - Ông tôi khẽ gần đầu và mỉm cười một cách vui vẻ.

Đó là ông tôi. Một người có vẻ trầm lặng và ôn hòa. Nhưng ẩn sau lớp vỏ bọc ấy là tình yêu thương giành cho những đứa trẻ. Tôi thương ông nhất nhà.

- Vào ăn cơm đi cháu! - Bà giục tôi.

- Dạ!

Hôm nay có vẻ là bữa cơm đầu tiên của tôi với ông bà. Chỉ có điều tôi vẫn thấy thiếu thiếu một ai đó. Thật kỳ lạ! Tại sao lại như thế này chứ!

- Thằng Du Nam không về ăn cơm hả bà! - Ông nói.

- Nó gọi điện báo nó không về được! - Bà tôi nói.

Chết giờ! Không lẽ người tôi thấy thiếu thiếu đó lại là hắn. Tôi đang nhớ hắn à! Không phải! Không phải! Cái tên đó nhìn thấy cái mặt là muốn đâm rồi chứ ở đó mà.....

- Trưa rồi mà nó vẫn chưa về! Tiền bạc thì bị ba nó cắt hết rồi! Lấy đâu ra mà mua đồ ăn! Để tôi đi kiếm nó! - Ông tôi vội ăn xong rồi lù gù lấy cái áo với cái nón ra ngoài.

Ở tuổi xế chiều, lại thêm những vết tích thời ngày xưa còn là chiến sĩ xung phong đã khiến sức khỏe của ông yếu đi nhiều. Giờ trưa nắng thế này, ông lo làm sao cho cả ông lẫn hắn nữa chứ. Bà còn bận việc đồng áng, không lo cho ông được. Ai bảo bà lại có đứa con bất hiếu như ba tôi chứ. Với lại, Du Nam...hắn chỉ là người ngoài, ông không cần phải lo cho hắn thế.

- Ông ơi! Để cháu đi cho! Ông ở nhà đi! - Nói rồi, không kịp nghe ông nói tiếng đồng ý, tôi chạy lẹ ra ngoài không nón mũ gì hết.

Ông làm sao mà biết hắn ở cái xá nào chứ. Ít ra tôi còn biết tông tính hắn, không quán bar tán gái thì bida, không bida thì vô xóm hẻm sỏi gang hồ đánh nhau chơi vậy á! Không thể hiểu nổi! Vì hắn mà tôi lại phải phơi nắng thế này. Ăn cơm còn chưa đủ no nữa là!

Địa điểm đầu tiên tôi kiếm hắn là quán bar duy nhất ở đất Đồng Nai này. Rất tiếc là hắn không có ở đó. Không kiếm được thì thôi đi còn bị mấy thằng cha mất nết ở đó chọc ghẹo, rồi mấy con mụ tắc kè hao sơn phấn lòe loẹt như bà điên liếc ra ám khí nữa chứ. Khâm phục! Hắn lại có thể chịu nổi cái không khí này sao?

Một cuộc điện thoại gọi tới.....

- A lô! Ai zậy!

- Là học sinh.....cô giáo mau đến cứu học sinh dùm cái!

- Nhờ vả thế à! Làm cái việc điên rồ gì mà phải cứu.

- Nói ra thì dài dòng lắm! Đại khái là cô giáo mau tới đồn cảnh sát đi!

- Cái gì! Đồn cảnh sát!

.....

Ôi! Lâu lắm mới có thể ra được một chap mới! Hạnh phúc vô bờ bến!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Một Tình Yêu, Ba Trái Tim

Đại loại là như thế này: hấn bảo hấn đang đi vô trong hầm sỏi gặp mấy thằng đàn em. Ai ngờ bị một đám côn đồ bay vào đánh đập. Mà tên này cũng đâu phải dạng vừa. Minh hấn cân cả trăm thằng như thế còn được. Thế là có đồ máu xảy ra. Hấn thắng. Sau khi thắng thì được ăn mừng ở đồn cảnh sát. Khô nổi là ông cảnh sát già lưu luyến hấn quá không cho hấn về. Nhất định là phải có người thân tới rước hấn, ông mới chịu cho hấn về. Khô thể không biết! Hấn nói hấn có một cô giáo thảo. Tất nhiên người hấn nói không ai khác chính là tôi. Thế có chết không chứ!

- Được rồi! Tôi tạm thời chấp nhận cho cậu ra về! Nhưng lo mà học hành đi đừng suốt ngày chỉ biết đánh nhau! Anh bạn trẻ! - Ông cảnh sát ôn tồn giảng giải.

- Nay.....

Tôi biết hấn đang tính chống chế mấy lời đó. Nếu hấn nói ra chỉ tỏ là kéo luôn tôi vào. Buộc phải bịt miệng hấn lại thôi.

- Trời ơi! Chú ơi! Chú thấy đó! Cái tên này mới trốn trại tâm thần. Tại hấn bị điên đấy chú ạ! Chú đừng chấp bệnh nhân tâm thần nha chú! Vội lại chú thấy đấy! Dạy học cho tên này là một thảm họa chú ạ!

- Vậy thì cháu nhớ canh nó kĩ không nó ra ngoài làm loạn đấy nhé! - Ông cảnh sát tin sất đất.

- Dạ vâng!

Thế là tôi kéo thằng cha mới trốn trại tâm thần này về. Hấn ngang như con cua, cứ lằng nhằng mãi mới kéo hấn đi được. Tính ra thì tên này đóng thẳng điên cũng hay. Phải có diễn xuất cực đỉnh thì mới có thể lừa được mấy ông cáo già này. Đến nỗi khi tôi đi, ông cảnh sát còn lăm bắm:

- Không ngờ bệnh của thằng nhóc lại nặng tới thế!

Buồn cười chết mất!

- Có gì mà cười nhiều thế! - Hấn hỏi.

- Chối ơi! Anh nói gì thế tôi sẽ đưa anh về trại tâm thần như anh muốn. Không phải nói nhiều! Tôi biết anh nhớ chỗ đó.

- Cô giáo vô trách nhiệm nó vừa vừa thôi!

- Vô trách nhiệm sao? Nếu như vậy thì tôi đã cho anh ở tù hẳn rằng chờ xử "bùm" rồi!

- Vậy sao? Không ngờ em lại quan tâm tới anh như vậy đó. - Tự nhiên ấn thay đổi cách xưng hô. Rợn cả da gà.

- Điên vẫn là điên! Chả qua tôi lo ông đi kiếm anh sẽ xảy ra chuyện gì nên mới thay ông thôi!

- Vậy không phải vẫn vô trách nhiệm sao?

- Anh.....

Cái tên này! Học thì ngu mà sao giỏi nói móc người khác thế không biết. Lần nào hấn cũng khiến tôi vô cùng ức chế. Không biết từ khi nào tôi lại thích hơn thua với người khác như vậy. Chắc chắn là do hấn cứ lầy lầy chọc tôi nên tôi mới bắt đầu mới có cái tính cách móc móc người khác rồi. Đáng ghét!

"Ring.....ring.....ring" Là điện thoại của tôi đang reo lên. Số máy gọi đến rất lạ:

- A lô! Ai vậy!

- Tớ là Khánh Phương đây!

Tự nhiên được soái ca đẹp trai hoàn mĩ Khánh Phương gọi đến. Mừng gần chết.

- À ờ! Cậu gọi tớ có chuyện gì không?

- Cậu đang ở đâu vậy! - Ngay cả qua điện thoại tôi cũng cảm nhận thấy nụ cười thiên thần của cậu ấy.

Tôi rất vui khi nghe cú điện thoại đó. Nhưng...không hiểu sao có một luồng khí cực lạnh và đáng sợ ngay bên cạnh tôi. Quên mất là vẫn còn tên điên đó đứng ngay bên cạnh. Sao tôi lại thấy sợ sợ hấn làm sao ấy? Trông hấn khác bình thường quá. Cho dù tôi có ghét hấn và trả thù hấn thì hấn cũng không bao giờ có khuôn mặt đáng sợ như thế. *"Vàng đây chính là khuôn mặt khi đang ghen của anh Nam"*.

- Ở trước một quán cafe! Tớ đang đi về nhà! - Bất chấp nguy hiểm đang cận kề, tôi trả lời.

- Ý cậu là nhà ông bà hả! Cậu có biết tớ đang ở đâu không?

Hỏi mình cậu ấy đang ở đâu làm sao mà mình biết được.

- Không!

- Nhưng tớ biết cậu đang ở đâu và đi với ai ngay lúc này đây!

- Hà! - Tò tò mò! Thiết là cố gắng không nhìn, không nhìn vô ánh mắt của hấn khi đáng nói chuyện với Khánh Phương. Kệ hấn đi! Sao mà tôi thấy khó chịu vậy nè!

- Quay lại đằng sau đi!

Tôi quay phát lại. A! Thì ra là cậu ấy đứng đằng sau tôi. Thật là ngốc quá đi mất! Tại sao tôi lại không nghĩ ra chứ.

- Thật là may! Cậu đi chung với anh Nam. Nếu đi chung với người khác! Chắc tớ ghen mất.

- Ghen! - Tôi đỏ phùng mặt. Ngại quá đi mất. Ý...ý cậu ấy là sao?

- Bởi vì tớ biết là anh sẽ không bao giờ giành giật của tớ thứ gì hết! Anh nói thử xem. Có đúng không?

Câu nói như chĩa thẳng vào hấn. Lúc đó, trông Khánh Phương rất lạ. Có một thứ gì đó lóe sáng trong đôi mắt cậu ấy khi hướng về Du Nam. Tôi không hiểu nhưng chắc chắn là phải có ẩn ý gì đó. Hai vị này hình như bề ngoài thì rất thân, còn bên trong thì lạnh nhạt, đồ kỵ nhau lắm đây. Khánh Phương hiền lành như vậy. Thế nào từ bé tới lớn lúc nào cũng bị Du Nam bắt nạt. Từ nay về sau, mình nhất định sẽ bảo vệ cậu ấy.

- Anh Nam là người anh tốt nhất trên đời của tớ! Anh ấy luôn nhường tớ mọi thứ! Và bây giờ anh cũng như lời hứa của mình đúng chứ! - Khánh Phương nhìn hấn.

Lời hứa! Lời hứa gì? Hấn đã hứa gì chứ? Khánh Phương liên tục lặp lại nhiều lần câu nói rằng Du Nam sẽ không tranh giành gì với Khánh Phương. Bầu không khí âm ỉ bao trùm xung quanh chúng tôi. Lúc ấy, tôi đã cảm nhận thấy một Khánh Phương rất khác so với mọi ngày. Còn hấn thì trầm tư, u sầu. Cho đến khi, hấn chợt mỉm cười, nói rằng:

- Phải! Anh sẽ luôn nhường em tất cả mọi thứ mà em thích!

- Cảm ơn anh rất nhiều!

Đây là màn trình diễn tình anh em giả tạo nhất mà tôi từng được xem. Hai người họ vốn dĩ cứ nhìn nhau bằng ánh mắt chằm chằm cảm tí nào. Khánh Phương thì lần tới. Còn hấn thì bị áp đảo, thu lại một góc.

- Hai người.....đừng có như vậy nữa! Có gì nói ra hết đi!

Rắc rối rồi đây. Không biết chị Ly sẽ phải xoay sở ra sao với chỉ có một tình yêu mà có tới hai trái tim chờ chị lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Là Tôi Đã Thay Đổi Hay Cậu Ấy Không Còn Như Trước Nữa!

- Hai người đừng có nói như vậy nữa! Có gì nói hết ra đi! - Chẳng có gì phải nói ra ở đây hết! - Hấn gồng gọng.

Chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi nhìn thấy, nghe thấy hấn như vậy. Bộ dạng nghiêm túc đó lại càng khiến tôi cảm thấy ngọt ngào. Tôi và hấn đã có với nhau những kỷ niệm khó quên. Nhưng đây là lần đầu tiên thấy hấn thế. Hình như có một thứ gì đó đang đè nặng lên tâm trí tôi.

- Là anh nói đấy nhé! Trúc Ly! Chúng ta đi thôi!

Nói rồi, Khánh Phương kéo tôi đi, bỏ lại đằng sau một mình hấn đang trơ trọi một mình giữa phố phường hào nhoáng. Tôi như đoán ra được điều gì đó trong ánh mắt của Khánh Phương. Cặp anh em này khiến tôi sắp đầu đau chết mất.

Khánh Phương kéo tôi đến một quán cafe thiên nhiên trong lành.

- Cậu thích nơi này không? - Cậu ấy hỏi.

- Ừm! Nhưng mà.....

- Cậu không phải quan tâm tới điều đó đâu! Bởi vì tớ sẽ không để ai! - Nói đến đoạn đó Khánh Phương gằm mặt xuống.

- Khánh Phương!

- Tớ sẽ không để ai cướp cậu đi đâu!

Lần đầu tiên trong đời, tôi được nghe thấy những điều này. Cảm giác có chút lạ. Nhưng nó lại rất bình thường cứ như những lời nói ấy chỉ phát ra từ miệng một người bạn. Mặc dù tôi rất yêu quý Khánh Phương, cậu ấy là một thần tượng của lớp học, là ước mơ của tất cả nữ sinh trong trường. Cảm giác đó khác xa so với khi tôi gặp lại cậu ấy. Là tôi đã thay đổi hay cậu ấy không còn như trước nữa!

- Tớ thực sự rất thích cậu!

Khánh Phương đã nói ra câu ấy. Như đã có linh tính từ trước, tôi không cảm thấy bất ngờ vì nó. Tôi không nghĩ rằng, sẽ có một người nói ra với tôi rằng người ấy thích tôi. Tôi chỉ là một đứa con gái bình thường, không xinh đẹp, suốt ngày chỉ biết học và học. Cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ. Nói thật, tôi không biết đây có phải là quyết định đúng đắn không. Có lẽ chỉ có hai kết quả của quyết định này: một là tôi sẽ cảm thấy vui vẻ, hai là hối hận.

- Tớ cũng rất thích.....cậu! - Tôi trả lời.

Vừa dứt câu, Khánh Phương mừng lắm. Cậu mỉm cười nắm lấy tay tôi. Tôi cũng cười theo. Nhưng trong lòng lại cảm thấy không có cảm xúc gì hết. Phải chăng tôi đã yêu nhầm người. "*Đúng ời*".

- Vậy ngày mai tớ tới đón cậu đi học nha! Tớ sẽ đến sớm!

- Ừm!

Đến tận tối trời, tôi mới về. Đáng lẽ tôi phải cảm thấy vui. Không hiểu sao cái cảm giác canh cánh ấy vẫn hiện lên trong đầu tôi. Cộng thêm cái gọi là lời hứa của hán nữa. Nghĩ lại thì lại càng khó hiểu.

- Cô giáo về rồi à! Khánh Phương có nói gì với cô giáo không? - Vừa về đến nhà đã chạm mặt hán.

- À! Không có gì!

- Vậy sao! Chúng ta học thôi! Hôm nay anh muốn học!

Có nghe nhầm không, hán muốn học. Lạ thật đấy! Ngay cả đến cách nói chuyện cũng khác, nhỏ nhẹ và trong lời nói có vẻ ít châm biếm người khác hơn. Từ bao giờ, hán học cách khách sáo với người khác vậy. Không khí buổi học cũng không còn vui tươi như trước nữa. Tuy rằng hán tập trung hơn, nhưng tôi thì không có hứng thú dạy cho hán. Hôm đó, buổi học kết thúc sớm.

- Tôi mệt rồi! Chủ nhật tôi sẽ bù lại thời gian dạy cho anh!

- Ừm! - Hán chỉ gạt nhẹ cái đầu một cái rồi thu dọn sách vở bày bừa trên bàn.

Đêm đó, tôi cứ chần chọc mãi không sao ngủ được. Đành thức dậy và mở laptop lên. Chiếc laptop ấy chính là món quà cuối cùng mà ba dành tặng cho tôi trước khi đi xa. Bây giờ, ba đã có một gia đình khác. Chắc ông ấy cũng không nhớ gì đâu. Tôi lên facebook. Khánh Phương cũng đang online.

- Hey baby!

- What?

- Ngủ chưa?

- Ngủ mà còn chat với cậu được à!

- ^_^! Nghe điện thoại đi! Tớ ru cho ngủ!

- Được không đây! = _ =

- Không tin à! Tớ hát hay lắm đó! Nghe đi! Good night! I love you very much! <3

Y như lời đã nói, Khánh Phương gọi tôi cho tôi.

- Pé Ly hư quá đó nha! Giờ còn chưa ngủ! Giờ hãy nhắm mắt lại đi nào!

- Dạ!

Tôi nghe theo, từ từ nhắm mắt lại. Màn đêm cùng những vì sao đang lấp lánh ngoài kia. Vì vu theo từng câu hát ngập tràn ảm áp của Khánh Phương, giấc ngủ dần đến với tôi.

Đang mơ màng, chợt có tiếng mở cửa, sột soạt ngoài kia. Không lẽ có trộm! Bài hát "Chúc pé ngủ ngon" của Khánh Phương đã kết thúc tự bao giờ. Khó khăn lắm mới nhắm tí nữa là ngủ được. Lại bị tiếng động này làm cho thức giấc.

Tôi cầm cái cây mà bà tôi vẫn thường dùng nó để đi tập đường sinh lên. Này thì trộm! Hôm nay gặp phải bà là mi toi ời.

- Này thì trộm! - Nhân tiện cầm cây phang thẳng vô lưng hần. Phe này thể nào cũng bị ngắt tại chỗ. Không ngắt mình làm bạn gái tên trộm luôn.

Tiếp đến, tôi bật ngay điện phòng lên. Và phát hiện một bí mật cực kỳ kinh khủng.....

.....

Bí mật gì mà ghê gớm z ta. Cơ mà hôm nay chị ghê quá! Tự tay bắt trộm lun! Hồ báo gớm ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bỏ Mặc Anh Đi

- Ui da! Đau quá! - Ai kêu đi trộm làm chi! Làm người tốt không làm đi làm mấy cái thứ điên rồ này! Người ta khinh lắm đó! - Sao tôi cảm thấy phục bản thân mình thế không biết? Phun hần ra một tràng lí sự quá hay.

Tôi dần dần nhận ra điều gì đó, khi nhìn kĩ lại tên trộm.

- Phải! Không phải bất kỳ ai khi gặp tôi đều như thế sao? Kể cả cô.

Là hần, hần tính làm gì vào cái trời đêm khuya khoát thế này. "Cô, tôi" xưng hô kiểu gì đây.

- Thôi, thôi được rồi! Tôi xin lỗi nhưng làm ơn đừng xưng hô cái kiểu ghê ghê đó được không?

Hần cứ lăm lè. Mở cửa một cách nhẹ nhàng, hần không nói lời nào nữa. Bỗng nhiên trong lòng tôi cảm thấy nguội lòng.

- Anh đi đâu vậy hả! Ông bà sẽ lo lắm đấy! Không nhớ hôm qua lúc anh không về nhà ăn cơm, ông đã lo lắng thế nào đâu!

- Mặc kệ tôi! Cô vốn dĩ không phải là thứ gì mà dám nói chứ! Tôi và cô có liên quan gì đến nhau sao? Không bào giờ. Vì vậy đừng bao giờ quan tâm đến tôi! Làm ơn đấy!

- Này! Khoan đã....

Hần đi biệt. Có lẽ lúc ấy, tôi không tự chủ được bản thân nên đã không ngăn ngại mà chạy theo hần. Hần chưa bao giờ nói với tôi như thế. Từ khi quen hần, tôi chưa bao giờ có được một ngày bình yên cho riêng mình. Tôi luôn bị cuốn vào những chuyện rắc rối và mất đi cả gia đình của mình. Hần là một kẻ rắc rối, sát gái và đáng ghét. Tôi đã từng trả thù hần bằng nhiều biện pháp. Nhưng hần không trả thù lại mà vẫn lầy lầy như thế. Tôi chưa bao giờ gặp phải loại người như hần. Và cũng chưa bao giờ nghĩ là mình có thể cảm thấy có lỗi với hần như thế này mặc dù tôi không làm gì lên tội với hần cả. Tất cả việc tôi làm bây giờ là chạy theo hần một cách ngu ngốc. Cuối cùng, tôi vẫn không thể đuổi kịp hần. Bây giờ, tôi chỉ có thể nói rằng.....: Tôi rất, rất, và rất ghét hần.

Hãy để tôi yên! Lúc này, trong lòng tôi rất mâu thuẫn. Cái cảm giác tội lỗi đó sao cứ mãi hiện lên trong đầu tôi vậy. Niềm hạnh phúc với tình yêu của Khánh Phương dường như vụt tắt. Trong đầu tôi, bây giờ toàn là bóng hình của hần. Nó rõ mồn một, từ khi tôi gặp hần. Lúc tôi cảm thấy buồn nhất, hần đã ở bên tôi. Chưa bao giờ, tôi nghĩ đến điều ấy. Tất cả về hần chỉ là một thẳng ngu dốt.

- Trúc Ly! Sao nãy giờ cậu cứ dờ người ra vậy! - Khánh Phương hỏi tôi.

- Ồ! Không có gì!

- Tổ dẫn cậu đi giải Stress nha!

- Nhưng đi đâu chứ!

- Bí mật! Cứ lên xe rồi biết!

Đó là chiếc White Car của nhà Khánh Phương. Từ hôm nay, chúng tôi chính thức là lover của nhau. "hai chữ lover dịch ra nghe sến quá nên mình không có sài!". Mặc dù đang ở bên cạnh cậu ấy. Nhưng tôi vẫn có cái cảm giác ấy. Và tôi chỉ biết ghét hần. Hần khiến tôi phải suy nghĩ nhiều, phải lo lắng, phải buồn. Những điều mà tôi chưa từng làm cho một ai khác ngoài ba mẹ, ông bà tôi, kể cả Khánh Phương.

Trước mắt tôi, dòng sông quen thuộc lại hiện ra. Không biết là cố tình hay vô tình mà cậu ấy đã dẫn tôi đến đây. Cái khung cảnh này làm tôi lại càng u sầu thêm.

Khánh Phương kêu tài xế riêng về trước. Chỉ còn tôi và cậu ấy.

- Đêm qua! Cậu có ra khỏi nhà không? - Cậu ấy hỏi. Tự dưng tôi cảm thấy như cậu ấy đã biết điều gì đó.

- À ừ! Có!

- Sao.....cậu không nói dối chứ!

Tôi không thích nói dối và cũng không muốn lừa gạt bất kỳ ai, đặc biệt là cậu ấy. Nhưng sự việc rắc rối hơn tôi nghĩ. Khánh Phương có vẻ tức và buồn lắm. Cậu ấy quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, tiến sát lại gần tôi. Khuôn mặt thiên thần ấy giờ đây giống như một ác quỷ. Đôi bàn tay lạnh cóng ấy vuốt lên mái tóc của tôi.

- Cậu thích anh ta! Phải không ?

- Không phải!

- Cậu nói dối! Nếu không hôm qua sao cậu lại chạy theo anh ta chứ! Không phải cậu đã đồng ý làm lover của tớ sao? Hay là cậu.....đã thay lòng.

- Tớ không biết! Thái độ của hắn thay đổi lắm! Tự dưng đêm qua giống như con mèo hoang lật bật chạy ra ngoài. Tớ.....

- Đừng nói, cũng đừng giải thích thêm! Tớ chỉ cần cậu trả lời một câu thật lòng rằng cậu có thích anh ta không?

- Không!

Đây có phải là Khánh Phương tôi từng quen không? Sao cậu ấy đáng sợ vậy? Phải chăng tôi đã yêu lầm người rồi?Đau đầu quá! Không thể chịu nổi. Cái cảm giác này. Giống như một nhát dao đâm thẳng vô trái đang dần rỉ máu của tôi vậy. Đi đi! Đi hết đi! Tôi không cần các người nữa! Hãy để tôi yên.

- Tớ xin lỗi! Tớ không cố ý! - Khánh Phương trả lời. Có lẽ cậu ấy đã quay trở lại bản tính lương thiện. Nhưng còn tôi thì đã nhận đủ cái gọi là sự ghen tuông của tình yêu.

Không nói gì hết. Cách duy nhất bây giờ là bỏ chạy trước tất cả. Như thế sẽ hay hơn là cứ tiếp tục dồn nén cái cảm xúc đáng ghét này!

Phải! Bỏ chạy! Tôi đã chạy khỏi cái nơi ấy với những giọt sương trên mí mắt. Ai thêm quan tâm chứ! Chỉ mình tôi là đủ rồi. Không có ai hết. Chỉ mình tôi với những cơn đau. Từ bây giờ, tôi sẽ không khóc nữa. Đây chính là lần cuối cùng. Khánh Phương cậu ấy không có lỗi gì hết. Tất cả là tại tôi. Sao tôi lại cảm thấy bản thân lại ngơ vờ thế này. Đã chấp nhận bên cạnh một người. Lại còn nghĩ đến người khác. Tôi là một đứa con gái đào hoa, bắt cả hai tay. Tôi cũng không thể phủ nhận tình cảm của tôi với cậu ấy là thật hay giả. Sao tôi lại ngu ngốc tới nỗi này chứ? Để đến cuối cùng, tôi chỉ có một mình. Ai đó làm ơn đến và đưa tôi đi thật xa đi.

10h tối, tôi trở về căn nhà ấm áp chan hòa ánh sáng. Ông bà vẫn đợi tôi.....

- Về rồi hả! Con ăn cơm chưa? Bà vô bếp hâm nóng đồ ăn cho con nhé!

- Dạ! Để tự con làm là được rồi! - Tôi nói.

- Sao hôm nay về trễ thế?

- Con vào nhà bạn chơi ạ!

- Ừ! Vậy bà đi ngủ trước. Đồ ăn bà để trong tủ lạnh ấy.

- À mà! Bà ơi! Du Nam về chưa bà!

- Chưa! Sáng ra đã không thấy mặt mũi của cái thằng trời đánh ấy. Bà gọi cho ba nó rồi. Ba nó cũng cử người đi kiểm. Chứ không ông con cứ nặng nề đòi đi kiểm nó.

- Cảm ơn bà!

Bà ơi! Bà đã có một đứa cháu gái bà ạ! Tôi thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn những người thân yêu của mình nữa. Khi nghĩ đến chuyện ấy, sự mệt mỏi và chán nản ngập tràn trong tôi. Giây phút tôi mong chờ là có thể nằm xuống cho yên lòng. Thấm cầu mong ngày mai, tôi nỗi buồn này sẽ tan theo từng cơn gió.

- A!

Có tiếng gì đó bên ngoài cánh cửa sổ phòng tôi.

- Mở cửa ra! Cứu tôi với!

Chương 29: Hạnh Phúc Chợt Ùa Về

- Ai zậy hả! - Là tôi!

Giọng nói nghe sao mà vừa xa lạ, vừa quen thuộc thế. Cái cảm giác đó lại ùa về.

-Du Nam

Nói rồi, hắn lẩn ngay ra đó, bất động, trên người toàn máu me cùng những vết thương. Hắn lại đi đánh nhau. Nhưng lần này khác hẳn những lần trước, hắn bị đánh toi bời. Làm sao đây? Thế là tôi buộc phải dùng thân hình nhỏ bé của mình với số cân nặng khiêm tốn để khiêng một thằng gấp hai lần mình vô phòng. Sợ ông bà lo lắng nên tôi cũng im lặng. Thay vào đó, mình tôi phải chịu đựng cái tên này.

Đầu tiên là phải lau máu. Gớm chết mắt! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều máu thế này. Mặc dù từ bé đến lớn vẫn tự tin chống gậy lên xưng bá giang hồ rằng chị đây không sợ máu. Giờ mới biết cảm giác của những đứa sợ máu. Tiếp đến là sát trùng "*đang giới thiệu cho các bạn cách sơ cứu cho người bị thương ấy mà! :D*".

- Làm gì vậy hả! Ngốc nó vừa vừa thôi chứ! - Hắn đột nhiên tỉnh lại làm tôi giật mình, dựng hết cả gai ốc.

- Thì sát trùng!

- Học cái gì cũng giỏi mà sao mỗi cái này là không biết?

- Ừ thì.....tôi phải làm sao?

Cái mặt lúc đó của tôi nó mới ngu ngu làm sao? Hắn chịu nói chuyện với tôi, tôi vui. Hắn bị thương khắp mình, tôi lo. Cảm giác gì đấy trời. Tôi đưa tay lên vuốt muốn nắn cái đầu lùn.

- Mau cởi áo của tôi ra đi!

- Hoooooooo! Anh nói cái giê?

Ôi sốc nặng! Nghĩ sao vậy trời? Khánh Phuong mà biết chắc cậu ấy điên lắm!

- Tôi không làm được! Nếu Phuong biết cậu ấy sẽ buồn lắm!

- Ra vậy! Thế thì tự tôi làm!

Nói rồi, hắn lồm cồm bò dậy với vết thương nặng. Hắn càng cố bò dậy thì vết thương càng rỉ máu. Cái gì mà tự làm, càng làm càng thêm nghiêm trọng thì có. Không hiểu sao lòng thương người trong tôi trôi dạt.

- Được rồi! Được rồi! Tôi giúp anh!

Bàn tay run run của tôi nhẹ nhàng chạm vào người hắn.

- Làm gì mà run dữ vậy! - Hắn cười tôi.

- Này! Đau mà như thế à! Cần thận tôi ném anh ra ngoài cho mấy con quạ tha anh đi giờ! "*Hic! Ác quá*"

- Khánh Phuong! Nó nói gì với cô hả?

- À ừm thì..... - Tôi đắn đo

- Khỏi nói! Biết rồi! Trông cái mặt ngu ngu kia là biết!

- Nói cái gì vậy hả! Tôi khôn hơn anh gấp trăm lần đấy nhá!

- Ai mà biết được!

Khoảnh khắc khi hắn nhìn tôi và mỉm cười mới bình yên làm sao! Nó khác xa so với khi tôi ở bên Khánh Phuong. Chẳng biết từ bao giờ tôi lại.....cần hắn tới như vậy.

Ngồi trông hắn cả đêm. Một muốn chết! Hai mắt của tôi nó không nghe lời tôi, nó cứ nhắm tít lại. Khổ thế không biết! Tôi đã thua con buồn ngủ. Và chìm vào giấc ngủ say..... Đây là lần thứ hai tôi ở cạnh với hắn chung một phòng. Cảm giác có chút khác khác. Có lẽ là.....

- Ly ơi! Dậy đi con! Trời sáng rồi!

Tôi chợt tỉnh giấc sau tiếng gọi của bà. Miệng còn lẩm bẩm

- Du Nam! Du Nam!

Rồi phát hiện ra một điều cực kỳ hoảng: hân biến rồi. Không thấy nằm trên giường nữa. Tôi đoán là hân bay ra từ cánh cửa sổ. Nhưng lúc này không phải lúc để nghĩ về hân. Trễ học rồi!!!!!!!!!!!!!!

Tôi cảm thấy phục mình quá! Cùng một lúc mà làm được rất nhiều việc: vừa ăn sáng vừa soạn sách vở. Chỉ một nháy mắt, tôi đã có thể cấp sách đi học rồi. Ha Ha Ha Ha.....

Nghĩ lại chuyện của Khánh Phương, chắc cậu ấy buồn lắm! Có lẽ nên để qua một thời gian để tôi biết được rằng tôi có thích cậu ấy không? Như thế sẽ tốt cho cả hai. Đừng làm tổn thương người kia.

- Trúc Ly!

Đó là Lan Anh. Phải! Tình bạn của chúng tôi đã trở lại như xưa. Nhưng không biết có còn thân như trước không?

- Nè! Hôm nay sao bà đi sớm thế? - Tôi vui vẻ hỏi.

- Umk!

Từ phía sau, một hình dáng quen thuộc hiện ra:

- Lan Anh!

Là hân, không phải hân từ bỏ Lan Anh rồi sao còn qua lại coi nhò nữa. Tôi cảm thấy kỳ lạ và có chút gì đó buồn. Phải chăng niềm hạnh phúc mong manh của tôi với hân chỉ như con gió thoảng qua thôi sao? Chính ra thì tôi và hân đều đã có những "người của riêng mình". Chúng tôi như hai đường thẳng song song, luôn có một khoảng cách và mãi mãi không thể chạm đến nhau được! Đó là định mệnh. Tôi nên vui và giữ chặt lấy những gì mình đang có, còn hơn là cứ mãi bỏ trốn.

- Xin lỗi nha! Mình có hẹn với anh Nam rồi? Đi trước nhá! - Nhỏ vui vẻ

- Ủ! Vậy tui vào trước đây!

Cặp đôi ấy lướt qua mặt tôi. Phải! Cứ như thế đi! Sẽ bình yên và vui vẻ cho cả tôi lẫn hân, nhỏ và cậu ấy. Tôi không muốn mất đi người bạn thân nhất của mình. Dù sau này hân cũng không yêu nhò nữa cũng không liên quan tới tôi. Càng nhúng tay vào chỉ tổ rắc rối hơn.

- Trúc Ly!

Tôi quay lại, lại thêm một người nữa. Chắc là Khánh Phương muốn nói gì với tôi nữa đây.:

- Chuyện hôm qua.....

- Không có gì hết! Tớ không sao? Tớ hơi mệt! Tớ về trước nhé! - Tôi ngượng cười nhưng trong tim òa khóc.

- Để tớ đưa cậu về!

- Không sao đâu?

Tôi chạy vụt đi. Trong cảnh nước mắt tuôn trào..... tôi không hề biết rằng điều kinh khủng gì đó đang đợi mình ở phía trước.

Nếu yêu anh

Tôi là kẻ lừa tình.

Nếu yêu anh

Tôi là người bạn xấu.

Nếu yêu anh

Trái tim tôi đau khổ

Nếu yêu anh

Tôi sẽ mất tất cả

Thôi thì hãy.....

Giữ cho nhau một hạnh phúc.

Chap sau bi đát lắm! Chuẩn bị khăn giấy nha bạn! Và chuẩn bị nghe những lời ngọt ngào từ "hắn" nha! hehehehe

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tại Sao Cậu Vẫn Ở Đây!

Lan Anh - Đó là cái tên mà ba mẹ ầu yếm đặt cho tôi khi mới sinh ra với mong muốn tôi có thể dịu dàng và nữ tính giống như cái tên của mình vậy. Đúng thế! Tôi lớn lên và tôi thích mình như thế. Ai mà biết rằng những người khác lại cho tôi là một đứa giả tạo. Nữ tính thì sao chứ? Tôi không thích cái kiểu con gái đánh đá kia. Tụi nó chả bao giờ hiểu cho tôi hết. Nhưng.....cậu ấy đã đến! Hơn cả một người bạn, Trúc Ly giống như một người chị gái luôn chăm sóc, bảo vệ tôi. Dù đôi khi tôi làm sai, thì người nhận lỗi lại là cậu ấy. Tôi nghĩ rằng mình sẽ mãi mãi núp trong bóng mát của Trúc Ly. Và rồi một ngày khi anh ấy xuất hiện. Mọi thứ đã thay đổi. Tôi muốn thoát khỏi cái bóng của Trúc Ly để có thể yêu một người mà tôi đã cảm thấy thích ngay từ khi mới gặp. Nhưng tôi đã làm. Tại sao Trúc Ly vẫn ở đây? Giờ đây, đối với tôi Trúc Ly giống như một kẻ thù vậy. Mặc dù biết là sai thì tôi vẫn có cảm giác rằng tôi ghét cậu ấy.....

- Em sao vậy? Đồ ăn nguội hết rồi kia! - Tôi chợt tỉnh lại sau lời của anh Nam
- Không sao!
- Lát hồi anh dẫn em đi chơi ở công viên nhà anh mới xây? Hình như hơi nhàm chán thì phải?
- Không! Em thích nơi đó!
- Vậy à! Không biết con nhỏ đó có thích không?
- Ý anh là Trúc Ly!

Nghe tới Trúc Ly. Bỗng anh ngưng lại một hồi lâu rồi quay mặt ra phía cửa sổ, nhìn xa xăm. Hình ảnh đó mới cuốn hút và quyến rũ biết bao. Nhưng ánh mắt đó, khuôn mặt đó và trái tim đó không thuộc về tôi. Mọi mơ mộng ngày qua chỉ là thoáng qua thôi. Tại sao lại là Trúc Ly? Sao không là tôi? Tôi xinh hơn cậu ấy nhiều. Cậu ấy chỉ được cái học giỏi. Ngoài ra thì chả có tài năng gì hết. Còn tôi thì khác, tôi biết chơi dương cầm, biết pha trà, nấu ăn,... Còn Trúc Ly chỉ biết học và học.

Buổi hẹn ấy trôi qua thật nhàm chán. Tôi đã bắt đầu cảm thấy không an toàn và gần như kiệt sức, bắt lực khi không biết làm sao để giữ chặt một người đã dần rời vòng tay tôi đi.....đến với một người khác. Thế giới này thật bất công. Không phải Trúc Ly đã có người mình thích rồi sao? Không phải cậu ấy nói rằng cậu ấy thích Khánh Phương sao? Hay là cậu ấy chỉ là một kẻ bắt cá hai tay. Thật đáng ghét!

Kết thúc buổi hẹn, anh Nam đưa tôi về. Không khí có vẻ âm ảm. Chưa cần chờ anh Nam mở cánh cửa xe, tôi lặng lẽ bước vào nhà. Không chút may mắn gì? Nếu như.....Trúc Ly biến mất khỏi thế giới này.....thì có thể anh Nam sẽ thích tôi..... GIÌ THỂ NÀY! Tôi không thể nghĩ xấu như thế. Thật mâu thuẫn!

Trời vào ban đêm, tôi nghĩ mình sẽ để chuyện này đến ngày mai. Nhưng không thể chịu nổi cái cảm giác khó chịu ấy. Tôi gọi điện cho Trúc Ly luôn và nhanh:

- A lô! Trúc Ly à! Tui muốn nói chuyện với bà một chút! Bà tới đây được không?
- À! Ừm! Ở đâu vậy!
- Trước cửa nhà tui!

Hôm nay tôi sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện. Để có được tình yêu chân thực. Tôi.....bất chấp tất cả. Kể cả có là người bạn thân nhất.

- Tui đến rồi nè! Bất ngờ hơn! - Trúc Ly từ đâu bay ra bịt mắt và hù tôi. Nhưng tôi không mỉm cười như những lần trước mà chỉ cười nhẹ.
- Trúc Ly à! Đừng có như thế nữa! Hãy nói ra thật lòng mình đi!

Tôi đã đi vào vấn đề ngay và luôn. Nhìn Trúc Ly có vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt to cùng hàng lông mi lá liễu cong dài của cậu ấy khép nhỏ lại. Chắc cậu ấy đã nhận rõ tình hình này rồi.

- Bà nghe rõ đây! Tui rất thích anh Nam. Vì vậy đừng làm gì những gì khiến anh ấy chú ý đến bà.

- Bà đang nói gì vậy! Lan Anh.

- Làm ơn đi! Xin cậu đây! Cậu đã có Khánh Phương rồi sao còn cứ giả nai để có thêm một người nữa. Bà muốn bắt cả hai tay với ai cũng được! Trừ anh Nam ra. Tui thực sự rất sợ cái tên Trúc Ly của bà đây. Chỉ cần nhắc đến hai chữ đó là anh Nam lại - Tôi òa khóc. Những giọt nước mắt như từng mảnh vỡ của trái tim văng ra. Nó đau xót tới tận lòng mình. Tiếng nấc lên hòa cùng vào từng nhịp đập của trái tim.

- Vậy bà muốn tui làm gì đây?

Ngược lại, Trúc Ly chỉ chờ người ra. Không khóc cũng không có bất cứ cảm xúc gì trên khuôn mặt cậu ấy. Một khuôn mặt lạnh tanh, không một giọt máu. Đôi mắt vô hình, không cử động. Ra là vậy! Tình bạn của tôi với cậu ấy chỉ là thế này thôi sao?

- Từ nay, tôi và cậu không còn là bạn bè nữa!

- Dù rồi! Tui muốn hỏi bà thêm một lần nữa! Bà muốn tôi phải làm gì đây?

Tôi tính bỏ chạy nhưng Trúc Ly lại níu kéo tôi lại. Cố hỏi rõ tôi cần cậu ấy làm gì? Tôi chịu đựng hết nỗi rồi. Cái tình bạn này quá nhỏ bé để tôi luôn lách qua. Thế là tôi và cậu ấy giằng co với nhau một trận! Cậu ấy không để ý đến cảm nhận của tôi! Giờ thì hãy để tôi đi! Tôi lấy tay gạt mạnh và luôn tiện thuận tiện đẩy Trúc Ly ra đường.

Lúc ấy, tôi đã không để ý rằng dưới con đường kia có một thân chết đang chờ.....

RẦM

Mọi thứ như tan vỡ trong đôi mắt tôi.....

.....

Giằng co xong rồi ra sao? Mọi người hãy cùng xem có chuyện gì xảy ra nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lỗi Lầm

[Du Nam] Đó là một ngày trời ít sao, trời nhiều mây và gió. Buổi tối hôm ấy là một buổi tối đen ngịt hơn cả. Hôm nay, tôi không có hứng thú với mấy cô gái ở phòng trà. Chẳng khác gì như một bóng ma cứ đeo đuổi mãi trong tôi. Vết thương trên cơ thể vẫn còn đó, khá nặng. Hết tiền, hết gái. Mẹ kiếp! Chẳng làm được gì được! Tôi không muốn về nhà, cũng chẳng muốn nhờ vả gì thẳng Khánh Phương. Nói cho cùng tôi cũng chẳng có mặt mũi nào mà nhìn nó nữa. Thôi thì lang thang giữa đường giữa phố vậy. Không biết.....nhỏ đang làm gì?

RẦM

Lại là tai nạn. Thời nay, cái bọn khôn lỏi xe máy cứ hếch lên, chẳng nhìn đường đến gì hết.

- Trúc Ly! Trúc Ly à! Làm ơn có ai cứu bạn tôi không? Ba mẹ ơi!

Gì nữa đây? Chắc tên trùng nhau thôi. Hôm qua, con nhỏ mới vui vẻ cười cười nói nói.

- Trúc Ly!

Tiếng kêu ngày càng thảm thiết. Đúng là không thể làm ngơ được nữa! Tôi bước tới. Và....dường như đang không tin vào chính con mắt mình nữa. Giống như một thằng ngu, không biết làm gì hết. Bởi, người nằm ngay trước mắt tôi không ai khác chính là nhỏ. Quá điên rồ! Sao có thể xảy ra chuyện như thế được chứ! Bàn tay run run ấy vội móc trong túi ra chiếc điện thoại mà giọng áp úng không thốt lên nổi nửa lời.

- Mau....cho một....xe cứu thương.....đến đây! NẾU MẤY NGƯỜI KHÔNG ĐẾN LỆ THÌ COI CHỪNG TÔI ĐÓ!

Nói rồi, tôi ôm lấy con nhỏ chạy thật nhanh. Làm ơn có ai đó hãy đến đây và cứu sống tất cả đi! Làm ơn! Làm ơn!

Cả người tôi lạnh cóng, run lên từng cơn. Cái cảm giác ấy lại quay về.....

Ba năm trước, có một thằng nhóc tên là Trần Du Nam. Từ khi sinh ra nó đã là một công tử, số phận đã cho nó tất cả những gì nó cần. Một người mẹ yêu thương nó nhất thế gian. Ai mà biết được rằng, mọi thứ chỉ kéo dài trong gang tấc. Đó là một ngày đẹp trời, ba nó khá nghiêm khắc nên khi lên lớp 2 đã bắt nó tự đi một quãng đường dài để về nhà.

- Du Nam!

- Mẹ ơi!

Bao giờ cũng thế, đi bộ là một chuyện nhưng mẹ nó vẫn luôn sợ nó còn nhỏ tuổi. Nếu trên đường có nguy hiểm gì, mẹ nó không yên tâm.

Như có một sức hút của tình mẹ con, nó chạy vội ngay đến. Thậm chí không chú ý đến trên đường đông xe cộ. Bỗng một chiếc xe vượt lao tới một cách gấp gáp và dường như không thể dừng lại lao thẳng vào nó. Cứ thế, mạng sống của nó đã được định sẵn là.....do mẹ nó đánh đổi cả mạng sống của mình. Như một con quỷ, chiếc xe đâm thẳng vào hạnh phúc của nó, vào trái tim của nó. Mọi thứ như ngưng lại, chỉ để lại một hình ảnh khó quên về mẹ nó. Một người phụ nữ hiền thực, thương nó giờ....đã là quá khứ.

Ngày đám tang mẹ nó, nó cũng không làm lễ, cứ thoi thóp trong phòng không khóc cũng chả buồn. Nó chỉ lặng nhìn vào khoảng không ngoài kia. Tưởng tượng rằng mẹ đang ở đó nhìn nó vẫy tay chào rồi thoáng, bà vụt bay mất.

Mọi người đều cho rằng nó là một đứa bất hiếu, một đứa con trời đánh đã giết chết chính mẹ ruột của chính mình. Kể cả ba nó cũng thế. Ông tức giận ném nó sang Mĩ. Tất cả tuổi thơ của nó chỉ là nước mắt.

Giờ đây, lại là Trúc Ly. Có phải tất cả những người mà thằng này đã từng thương, từng nhớ đều phải chịu hình phạt không? Bàn tay tôi nhuộm đầy máu của mẹ tôi. Lúc này cũng thế, cái áo của tôi nhuộm một màu đỏ. Chân tay rã rời, không chút sức lực. Cho tới khi.....

- Trúc Ly sao rồi?

Khánh Phương chạy đến, trông nó lo cho con nhỏ lắm. Mà cũng phải thôi, nó với con nhỏ thương nhau lắm mà.

- Con nhỏ bị tai nạn! Bác sĩ đang sơ cứu cho con nhỏ!

Nó nín bật. Không phát ra tiếng nào nữa.

Rồi từ trong phòng làm thủ tục, Lan Anh bước ra. Mặt con bé biếc sắc xanh xao và sợ hãi. Chắc hẳn con bé đã nhìn thấy những cảnh máu me ghê gớm, mà lại là của bạn thân. Chắc là phải có nguyên nhân nào đó, chứ không đứa nào điên đứng giữa đường tự tử.

- Sao...Trúc Ly lại bị tai nạn vậy!

- Em không biết? Không biết gì hết! Không biết!

Con bé chạy biến. Sự việc xảy ra quá đột ngột. Ngay cả đến tôi, người từng trải cũng..... BỘP

Khánh Phương giáng vào mặt tôi một đấm, thằng nhóc hét lên:

- Bộ anh khiến mẹ anh chết rồi mà con muốn kéo theo Trúc Ly xuống vực thăm à! Cái đồ sát nhân gián tiếp kia!

- Anh biết

- Biết rồi mà sao vẫn làm!

- Vì thế hãy đánh anh thật mạnh vào!

Thằng nhóc điên lên, liên tiếp giáng từng đòn vào tôi. Đánh đi, đánh cho đến khi tôi chết cũng được. Người như tôi đáng sống sao? Một con người từ khi sinh ra đã mang nhiều tai họa đến cho gia đình. Xin ai đó hãy đến và kết liễu cái tâm thân đã phạm nhiều tội lỗi này đi. Xin đấy! Chỉ cần cho tôi một lối thoát, thoát khỏi cái cuộc sống điên rồ này đi!

- Hai đứa đang làm gì thế! - Một giọng nói quen thuộc vang lên.....

Ui! Không biết bao giờ Trúc Ly mới tỉnh lại??????????

Chương 32: Tôi Là Thằng Trời Đánh!

[Du Nam]

- Chú Ba!

Ông ấy chính là em trai của ba tôi và cũng là ba của Khánh Phương. Ông là cảnh sát an ninh, còn tôi là một thằng du côn khốn nạn. Ai mà biết một ngày nào đó, ông tổng tôi vô tù thì sao?

- Sao ba lại ở đây? - Cả tôi và thằng Khánh Phương đều ngơ ngác nhìn ông. Có lẽ cuộc gặp gỡ này không ai báo trước cho thằng nhóc cả.

Mặt ông biến sắc nghiêm nghị, ánh mắt làm như tôi làm gì sai vậy.

- Thật mắt mặt! Hai đứa có phải là con cháu họ Trần không đấy! Đang ở trong bệnh viện mà còn đánh nhau à!

- Sao bà biết? - Khánh Phương ngơ ngời nhìn ba nó.

Còn phải nói sao ba nó biết! Mấy ông bảo vệ yếu mà còn bày đặt làm bảo vệ thấy không can nổi nó nên mới phone cho cảnh sát chứ gì? Đúng là một lũ lăm mồm.

- Nghe nói là do con bé Trúc Ly đó hả! Chú gọi cho ba nó rồi. Lát ba nó tới. Còn hai đứa, theo việc công, còn không mau đi tới đồn cảnh sát!

- Dạ! - Chúng tôi đồng thanh.

Tôi rất lo cho Trúc Ly. Nhỡ nhỏ có mệnh hệ gì thì có lẽ tôi sẽ không còn hy vọng nào để có thể tin vào chính cái bản thân tàn tạ này nữa. Tôi đã đặt một ván cược cho cuộc đời, ván cược đó phụ thuộc tất cả vào con nhỏ. Nếu như...nếu như nhỏ tỉnh lại, việc đầu tiên tôi sẽ làm là học bài thật tốt khi đến lớp và tốt nghiệp. Vì thế, hãy tiếp tục sống! Trúc Ly! Nhưng trước tiên, tôi phải thoát khỏi cái nhà lao này đã. Không hiểu cái ông chú này nghĩ gì mà không nói không rằng nhốt luôn hai thằng vô cái nhà tù, à không nhà tù lớn, còn cái này gọi là cái lồng. Giống như cái lồng bắt heo vậy, còn chúng tôi là những con heo bị phạm tội sắp lên bàn mổ. Dù sao thì cũng không phải lần đầu nên tôi cũng chẳng xa lạ gì mà không nằm ềnh ra hưởng thụ thay vì ngồi đó tốn công phí sức như Khánh Phương.

- Mau thả tui con ra đi!

- Không là không! Ngồi đó mà sám hối đi con trai.

- Nếu ba không thả con ra thì thôi! Là con gây lộn với anh Nam trước! Anh ấy vốn dĩ không có lỗi gì hết! Mau thả anh ấy ra!

Nghe xong, ông chú nhìn tôi một chập, nhìn cái vẻ bình thân của tôi một hồi lâu rồi hỏi:

- Thật không?

- Cháu không biết? Đừng hỏi cháu.

Nói đại là ông biết thừa tôi hay đánh nhau, còn con trai ông ngoan hiền đi. Nếu có xích mích thì tôi ra tay trước. Tôi vốn dĩ là một thằng bị người ta xem thường, phi nhỏ. Biết chắc là mình không có cơ hội biện hộ, thôi thì cứ nhận hết. Dù sao cũng đã xấu, xấu thêm tí nữa cũng không sao?

Nhưng tôi đã lầm, ông chú đó lấy chìa khóa mở cửa lồng tôi ra, bảo rằng:

- Y tá nói với chú rồi! Cháu ra ngoài đi! Nhưng từ khi có người tới báo hộ cho cháu, cháu mới được về.

Như không, thả ra rồi được về thì không cần nói, đằng này, còn bắt ở lại nữa. Ông già nhà tôi mà nghe tới ba chữ "đồn cảnh sát" không khéo là cho tôi ở tù nhẵn răng luôn ấy chứ. Làm gì mà độ lượng đưa tôi về và hỏi thăm con cái như một người cha chứ. Chính xác là bây giờ, tôi homeless cha nó mất rồi. Phải! Sẽ không có ai tới hết. Bởi bây giờ, nhỏ không còn lạnh lặn để cười, để chửi, để dạy tôi những bài học lí thú nữa. Nói thật thì chưa bao giờ có một gia sư nào lại như thế. Là một học sinh giỏi có tiếng, không ngoan ngoãn, không mot sách cũng không hiền thực, nghiêm túc cho ra dáng. Suốt ngày chỉ biết cãi nhau với người ta. Từ lần đầu khi tôi gặp nhỏ, tôi đã nhìn thấy một con nhóc lì lợm, lạnh chanh, một con nhóc quật cường, không chịu thua bất kì ai. Tôi tin Trúc Ly! Chắc chắn nhỏ sẽ vượt được. Gần ngay thôi, ngày mai, ngày kia, mấy ngày nữa,...nhỏ sẽ lại tỉnh dậy và hát bài ca ta là gia sư cho tôi nghe. Chắc chắn!

Tôi nhúng đầu vào voi nước cho tỉnh ngủ. Không có ai tới báo hộ thì ít ra vẫn phải thức để mong chờ tin tức từ bệnh viện chứ. Còn Khánh Phương thì đã thiếp ngủ. Tỉnh ra thì lâu lắm rồi, nó mới có cơ hội ở cạnh ba nó. Nên biến đi ra chỗ khác chơi còn hơn. Ngắm nghía cái cảnh ba nó ân cần lấy chiếc áo khoác đắp lên cho nó, rồi khẽ rời khỏi chiếc lồng mà cũng không khóa lại nữa. Thấy mà ghen, cái tình cha con ấy chắc cả cuộc đời này, tôi cũng chẳng bao giờ nắm lấy được. Giá như tôi không sinh trong cái gia đình ấy, ở trong cái dòng họ ấy thì chỉ ít bây giờ, tôi cũng có một người cha thực sự.

Một đêm dài trôi qua trong yên lặng. Những trong màn đêm ấy, tất cả những nỗi buồn và sự tuyệt vọng đang nhen nhúm này nằm và bắt đầu phát triển ở đâu đó. Như báo trước ngày mai sẽ là một ngày tăm tối.

- Tỉnh dậy đi! Thằng trời đánh này! Mày tính làm tao đột quỵ chết vì mày luôn à!

- Láo toét! Im đi! Để bố mày ngủ thêm tí nữa.

- Thằng mất nết này!.....

Nói rồi, ông nện cho tôi một cây đầu đinh. Từ trước tới giờ, không ai dám đụng vào thằng này. Chỉ duy nhất một người.....còn ai vào đây ngoài ông bố dữ như hổ đực nhà tôi chứ.

- Hôm qua, tao mà không đến là mày chết cứng ở đó rồi! Giờ mày còn trả treo gì với tao nữa!

- Con là con trai của ba mà ba cứ gọi con là mày, xưng tao là sao?

- Mày mới gây ra đại họa gì, mày nói đi!

Ba nhỏ với ba tôi có quen biết với nhau. Ngỡ nào lại không biết chuyện ấy chứ. Cứ khai ra cho chắc ăn. Không lại bị ông nện cho một trận thì thối!

- Ừ thì con nhỏ.....à không ý con là gia sư của con..... - Không hiểu sao có thứ gì đó chặn họng tôi lại, không nói thành lời.

- Không nói được! Tức là mày thừa nhận rồi phải không?

Tôi lạng thính, không trả lời. Ông già nhìn tôi bằng cái ánh mắt mà từ trước tới bây giờ, chưa bao giờ, chưa bao giờ từng có. Cái ánh mắt buồn rười rượi ấy. Tôi muốn giải thích cho ông nghe nhưng không.....

- Sao mày cứ thế hả! Mày có phải là một thằng đàn ông không vậy? Hết lần này đến lần khác làm cho ba mày thất vọng. Sao mày không tới bệnh viện mà thăm hỏi còn nhà người ta. Còn đi gây lộn với con nhà chú Ba. Bộ mày vui lắm à! Sao tao lại sinh ra thứ con cái mất nết thế này chứ. Nó giết mẹ nó, giờ lại đến con gái nhà người ta. Nếu con bé có ra sao thì tao làm gì có con gái mà đền cho ông bạn tao đây. Giết mày à hay đập mày một trận. Cái đồ khắc tinh này, mày.....

- Ông im đi.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sự Khởi Đầu Trong Kết Thúc

[Du Nam]

Mặt trời dần lặn tàn, nắng sắp tắt. Một ngày dài lê thê lại trôi qua. Hay chính lòng người cũng đang dần tan vỡ theo dòng thời gian vô định trôi kia?

Tôi nằm dài trên bãi cỏ rộng thênh thang cạnh một bờ sông lớn. Cuộc đời thật vô nghĩa! Trước mắt là bao nhiêu cái u tối dồn dập hiện lên. Tôi từng tự hỏi có nên kết thúc cái cuộc sống này không? Khi mà tất cả mọi thứ đều đang dần dần rời xa nơi tôi. Phút giây yên bình này thật hiếm có. Giá mà nó kéo dài mãi mãi. Để tôi có thể cảm nhận được thực sự rằng mình đang sống.

Cái ước mơ nhỏ bé ấy chỉ kéo dài trong phút chốc. Tiếng chuông điện thoại lại reo lên ới ới. Chắc lại là ông già nhà tôi. Khốn nạn! Gọi cái gì mà làm thế. Gọi chỉ để chửi bới và nạt nộ thằng con trai sao? Ngày nào thấy mặt tôi là ông chửi. Đó là sở thích của ông à? Lạ nhỉ! Hôm qua, ông ta đã chửi tôi một tâng. Ông chửi tôi nhiều. Nhưng chưa bao giờ ông tức giận đến nổi lôi lại cái ngày đầy đau khổ của tôi để làm cái có tiếp thêm sự dằn vặt trong trái tim này. Tôi chắc rằng ông ta nghĩ giá mà không ra sinh ra tôi hay bóp chết tôi ngay từ khi sinh ra. Thôi! Nghe nhiều rồi! Nghe thêm cũng chẳng sao! Tôi bất máy:

- A lô! Ông gọi tôi làm gì?

Có giọng gắt gỏng vang lên bên kia đường dây nhưng không phải của ông:

- Đồ điên! Tôi đây! Khánh Phương. Tôi không muốn nói cho anh biết. Nhưng biết sao được! Trúc Ly xuất viện rồi!

- Khởi bệnh rồi à!

- Không! Mà nó không thể chữa được. Nói chính xác hơn là điều kiện y tế ở bệnh viện đó không đủ để chữa bệnh cho Ly nên ba cậu ấy chuyển cậu ấy ra nước ngoài chữa. Ở sân bay Y ấy! Nếu anh ...

Tôi vội vàng cúp máy, phóng xe đi thẳng trên đường cao tốc với vận tốc nhanh nhất có thể. Không hiểu sao nhưng tôi có cảm giác đây chính là lần cuối cùng mà tôi có thể nhìn thấy nhỏ.

Đến cửa sân bay, tôi gặp thẳng Khánh Phương. Nó nhìn tôi, thất vọng:

- Sao bây giờ anh mới tới? Máy bay cất cánh được năm phút rồi!

- Cái gì?

Cuối cùng thì... tôi chẳng bao giờ có thể chạm được tới các vì sao xa xôi trên bầu trời cao vút kia. Nó vẫn ở quá xa. Còn tôi thì thật nhỏ bé. Cái cảm giác tiều tuỵ đó cứ tràn đầy khắp cơ thể: trong tiếng nói đã không thể thốt ra lời nào, trong hơi thở gấp gấp đến khó thở và cả trong trái tim như muốn nổ tung ra để giải phóng một cái gì đó.

Tôi cởi áo vét ngoài, vứt xuống đất, hét lên:

- AAAAAAA..

Thằng Khánh Phương quay mặt đi, nó ôn tồn:

- Anh sẽ gặp lại cậu ấy nếu anh thay đổi!

Tôi mở to mắt nhìn nó, còn nghi ngờ,:

- Thật không!

Nhưng nó đã đi xa từ bao giờ. Nó bắt đầu khó hiểu từ bao giờ thế. Đáng lẽ nó phải quát tháo tôi như ông già nhà tôi hay lôi cái chuyện tội lỗi của tôi với nó ra để trút giận vào tôi chứ. Sao nó lại có thể bao dung đến thế chứ? So với người cha tệ bạc thì thay vì chỉ biết trách móc, nó quay sang nói những câu kì lạ như thể nó đang nhóm cái hy vọng bé nhỏ trong lòng tôi vậy. Nó là đứa mạnh mẽ. Nó hơn tôi nhiều. Bởi tôi và nó giống nhau, đều mất mẹ từ thừa nhỏ. Nhưng nó là đứa ngoan ngoan, học giỏi. Còn tôi là thằng giang hồ thất học, là thằng bất hiếu.

Cả cuộc đời tôi đã gây ra bao nhiêu đau thương cho người khác. Đặc biệt là ông già nhà tôi và nó. Tôi làm mất người phụ nữ mà ông già yêu thương nhất là mẹ tôi. Và sau đó là giết gián tiếp em gái thằng Khánh Phương. Ông già nhà tôi không biết chuyện đó. Thằng Phương kín như bưng. Nó không nói với ba nó hay với ông già một câu một chữ nào liên quan đến tôi về cái chết của em nó cả. Ngay cả khi ra thẩm tra với cảnh sát, nó cũng nín bặt. Tôi thấy ngạc nhiên trước thái độ của nó. Nó thương em gái nó nhất nhà. Mẹ nó mất vì sinh em nó khó. Nó coi em gái như món quà cuối cùng mà mẹ nó dành tặng cho ba con nó trước lúc ra đi. Nên nó quý em gái nó như vàng ngọc vậy. Phải! Nó càng thương em gái nó bao nhiêu thì trái tim tôi lại càng đau đớn bấy nhiêu.

Thằng Khánh Phương nói đúng! Đã đến lúc phải thay đổi con người này để thích nghi với cái gọi là “sự sống”. Vì vậy... HỌC THÔI! Rồi khi đêm tối qua đi, ánh sáng lại trở về thôi mà. Kết thúc những ngày sống trong cái chết. Thế quá đủ! Bây giờ, trở về tôi của ngày thơ ấu thôi!

Hình như dạo này chuyện hơi khó hiểu vì tự dựng mình chuyển sang lời thoại của Du Nam mà không phải của Trúc Ly nữa nhỉ. Nhưng đến chương sau là lại với Ly ời! Mọi người nhớ đón đọc chương kế nha! ^^ Thân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Phần II: Ngày Mới. Việc Mới. Người Cũ

[Trúc Ly]

Buổi sáng ngày mười chín tháng hai – một buổi sáng quan trọng hơn bất kì điều gì. Bởi... buổi sáng này chính là sự bắt đầu của một cuộc sống mới. Tôi sẽ không phải sống dựa vào tiền kiếm được của bố để ăn học, cũng không cần phải nhìn sắc mặt bà dì ghê để sống nữa. Tôi đã chuyển ra ở riêng và có thể tự lo cho bản thân mình được.

- Xin chào! Em tên là Nguyễn Ngọc Trúc Ly! Em là nhân viên mới của công ty. Mong được giúp đỡ ạ!

Công việc của tôi là trực thang máy. Đây không phải là một công việc cao sang gì cả. Và nó cũng phải là chuyên ngành mà tôi đã học tại trường đại học nước ngoài. Tuy vậy, số tiền lương ba triệu lại đủ để tôi xài trong một tháng nếu tiết kiệm. Với lại đây là một công ty nước ngoài lớn. Nếu cố gắng phát huy có khi được thăng chức ấy chứ. Hơn nữa, nó cũng rất nhân hạ. Chỉ cần biết ăn nói một chút là được. Quanh đi quẩn lại chỉ có chào người ta, giúp họ bấm thang máy, chào tạm biệt. Nhưng lâu lắm mới có một người đi thang máy này. Vì nó chỉ dành cho khách “VIP”. Đó cũng là lí do tại sao cái công ty này lại bỏ ra một đồng tiền chỉ để thuê một người gác thang máy.

Cánh cửa thang máy dần mở ra. Vị khách đầu tiên của tôi đã đến. Tôi cúi đầu xuống, kính cẩn:

- Xin chào quý khách!

- Ủa! Em...em làm gì ở đây vậy!

Đó là bài chị ghê xấu tính – Trúc Quỳnh đứng bên cạnh một người đàn ông lạ mặt. Có thể là bạn trai của bà. Vì hôm bữa, bà đã khoe khoang với cả nhà cuối tuần sẽ đem bạn trai về ra mắt.

Tôi cảm thấy bất ngờ vô cùng về “anh rể” tương lai của mình. Thật bá phúc! Anh ta chịu được tính cách thích hay nói xéo người ta của bà hay sao? Bà chị nhà mình lại ghê gớm đến mức của được một người vừa đẹp trai lại còn là khách “VIP” của một công ty lớn. Cũng phải thôi! Số phận đã an bày. Chị ấy từ nhỏ đến lớn luôn được chiều. Còn tôi thì bị ghê lạnh. Chị ấy là công chúa. Công chúa phải lấy hoàng tử. Còn tôi chỉ là đứa nha hoàng không hơn không kém. Có lẽ vậy, tốt nhất không nên tỏ ra là quen biết chị ấy. Không lúc về nhà lại bị “ném đá” thẳng mặt.

Dù nghĩ là nghĩ vậy, tôi cũng không biết làm gì cả. Chỉ đứng sững một chỗ cùng với bao suy nghĩ riêng mình. Cuối cùng, bà chị Quỳnh lên tiếng”

- Thôi! Du Nam! Chúng ta đi thôi! Con bé em họ của em ấy mà!

Du Nam..Cái tên này...sao mà lại quen đến thế. Không hiểu sao? Nhưng nghe hai chữ này lòng tôi bỗng quặn thắt. Có cái gì không rõ ràng trong nỗi đau chèn ép lấy giọng tôi. Thật kì lạ! Tôi muốn khóc.

- Vậy à! – Hấn chỉ nhoen miệng cười với bà Quỳnh rồi cất bước.

Chúng tôi lướt ngang qua mặt nhau. Như thể không quen biết, như thể không liên quan gì đến nhau. Nhưng trái tim tôi bỗng nhói một cái. Tôi phải cố kìm nén nó lại để nước mắt không vội tung ra ngoài.

“Tĩnh lại! Tĩnh lại! Trúc Ly! Cứ thế này mà mất việc như chơi!” – Tôi tự nhủ.

- Trúc Ly!

Ai đó vỗ vào vai tôi, gọi lớn khiến tôi tỉnh dậy sau cơn mơ man dài.

- Em sao vậy?

Thì ra là Khánh Phương. Quan hệ giữa tôi và anh ấy...Nói làm sao nhỉ? Anh ấy cũng có thể gọi là vị hôn phu của tôi. Vì ba tôi và ba anh ấy đã đính ước bằng miệng. Còn tôi có thích anh ta không thì chịu chả biết. Chỉ biết anh ấy là người rất rất tốt. Ai làm vợ anh ta là sung sướng cả cuộc đời. Có điên mới từ chối một người đàn ông vừa có công danh lại dịu dàng như vậy. Vậy nên...”cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” thôi! Biết làm sao được?

- À...ừm... em không sao?

Anh im lặng hồi lâu, gương mặt tỏ vẻ buồn phiền:

- Tối nay, em về nhà đi. Chị em ra mắt bạn trai. Em mà không về, ba em buồn đó!

Kì lạ! Chỉ là ăn tiệc ra mắt thôi mà. Đầu phải đám tang. Sao trông anh buồn vậy? Có phải anh đang ra dấu hiệu cho tôi rằng anh không muốn tôi đến đó không? Vừa ý luôn. Tôi cũng chả thiết tha gì với cái bữa tiệc đó. Cả gia đình, trừ ba tôi ra. Chẳng ai muốn tôi xuất hiện trong căn nhà được gọi là mái ấm đó. Thậm chí, bà chị - nhân vật chính của bữa tiệc cũng cảm thấy xấu hổ khi có một đứa em gái như tôi kia mà. “Thôi! Bỏ đi! Trúc Ly! Mày không phải thành viên trong gia đình đó!” – Tôi thầm nghĩ.

- Em không đi đâu!

- Ồ! Vậy...tối nay em đi ăn với anh nhé!

- Xin lỗi anh! Tối nay em có ca trực đêm....em..

Thực ra tối nay tôi rảnh rang, không làm gì cả. Tôi cố ý nói dối anh. Bởi tôi sợ khi đi ăn tối với anh, nhìn thấy sự tốt bụng của anh với tôi, tôi khóc mất. Khi tôi bị mẹ chửi, cũng chỉ có anh ngăn cản mẹ, khi tôi buồn, cũng chỉ có anh bên cạnh tôi,... Những người thân kia biến đi đâu mất rồi mà lại để một người dung như anh chăm sóc tôi chứ. Tôi muốn đi tìm mẹ, mẹ ruột của tôi cơ. Mẹ ơi! Bây giờ, mẹ ở đâu chứ?

Khi buồn phiền, người ta thường chọn cho mình một nơi nào đó yên tĩnh để khóc, để than thở. Như vậy, sẽ không ai có thể nhìn thấy vẻ yếu đuối lúc này của họ. Nhưng tôi thì khác, tôi chọn cho mình cái nơi nhộn nhịp và ồn ào nhất thành phố - quán bar làm nơi trú buồn phiền của mình.

Ánh sáng lập lờ, âm nhạc ình tai, mùi rượu, mùi khói thuốc lá nồng nặc. Sự ồn ào nơi đây sẽ che lấp đi sự mềm yếu nơi con tim đang bị ngàn nhát dao đâm phải này.

Đến khuya, tôi đã nốc xong hai chai XO. Coi bộ quá chén rồi. Say mù mắt luôn, không nhìn rõ cái gì ra cái gì nữa.

- Chào cô em! Uống với anh vài ly nhé!

Những gì tôi có thể nhìn thấy bây giờ là trước mắt mình có một thằng đàn ông khoảng hai năm, hai sáu tuổi, mặc áo vest sang trọng, tóc vuốt keo thẳng đứng, ra vẻ ăn chơi. Tôi phớt lờ. Nhưng hấn cứ nắm lấy tôi, định sàm sỡ. Tôi bực mình, ném chai XO xuống đất. Những mảnh thủy tinh rơi loảng xoảng, vỡ vụn. Tôi hét lên: “Cút”.

Hành động ấy như đang thách thức sự kiên nhẫn của hấn. Thế rồi tức giận, đứng phưng dậy:

- Cô em gan lớn đấy! Hôm nay, em gặp phải anh là em sui rồi!

Hắn kéo tôi vào lòng. Như thể hắn đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Vì quá mềm rệu nên tôi bất tỉnh luôn. Trong cơn mơ, tôi thầm nghĩ: “Thê là xong đời mày rồi! Trúc Ly!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chuyện Cũ

Màn trắng à! Tôi không biết cái rèm cửa trắng tinh cùng cái trần nhà sang trọng này. Phải chăng đây là địa ngục. Tôi tự nghĩ: nếu như...tôi tỉnh dậy và còn sống thì tôi sẽ cầm luôn một cái gì đó sắc nhọn đâm vào ngực..tự tử. Nếu như tôi nghe lời anh Phuong cùng anh đi ăn cơm tối thì đâu có xảy ra chuyện gì, nếu như tôi chịu nhục một chút về nhà ăn tiệc ra mắt anh rể của tôi thì bây giờ đâu có ra nông nỗi này. Cho dù có đưa cả vạn, cả trăm câu “nếu...thì” thì cũng chẳng thay đổi được gì cả. Bây giờ, khắp người tôi...thật quá dơ bẩn.

- Ngủ đủ chưa! Dậy rồi thì dậy luôn đi! Nhà tôi không phải cái nơi công cộng. Để cô ngủ một đêm là đã quá đủ cho cô rồi đấy.

Tôi bật choàng dậy sau câu nói đó, tôi muốn giết hắn ngay lập tức, tên nam nhân xấu xa ngày hôm qua đã... Nhưng, khi tôi bình tĩnh lại, ngờ ngợ như có điều gì đó sai sai, giọng của tên kia đâu có dịu dàng thế này.

- Thiệt tình! Nếu biết cô là một con khờ thì tôi vứt cô ở đó cho tên kia rồi! – Hắn thờ dài một tiếng.

Bấy giờ, tôi mới thật tỉnh táo, dừng cảm nhìn thẳng mặt tên vừa trả treo với tôi. Tưởng ai xa lạ...hóa ra anh rể tương lai...Cũng phải, dù sao anh ta cũng sắp làm người một nhà với tôi, không lẽ thấy người “sắp thân” bị nạn mà không giúp. Bà chị Trúc Quỳnh chọn người cũng đúng lắm chứ. Tên này kể ra cũng biết cái gì gọi là “đức ở đời” chứ không như mấy kẻ nhà giàu “hút đồ đồ vách” mà ki bo, keo kiệt và còn ăn chơi sa đọa nữa chứ.

- Cùng trong một dòng họ mà cô khác hoàn toàn so với chị họ cô! – Hắn thấy tôi nhìn hắn, nói đại một câu cho có chuyện.

Đương nhiên là khác hoàn toàn rồi. Đối với người sống trong nhung lụa như bà chị Quỳnh và con nhỏ luôn bị ghê lạnh như tôi phải khác thôi:

- Chuyện đó ai chả biết!

- Ra vậy!

Nói xong, hắn ra ngoài một lúc lâu, rồi bước vào phòng, đem cho tôi một bộ quần áo mới toanh. Người nhà giàu có khác, mới đó mà đã xài tiền một cách hoang phí như thế. Giá của bộ quần áo là một triệu. Trời ạ! Sao đắt vậy! Hắn thích chơi tôi lắm hay sao à! Tiền lương một tháng ba triệu, mất một triệu trả cho hắn thì tôi cần răng mà ăn à! Tưởng hiền gì? Ác quá mà!

- Cô thay đi! Bộ quần áo trên người cô bốc mùi quá! – Hắn đưa quần áo cho tôi.

- Cảm ơn!

- Không có gì! Mà này...lần sau đừng đi đến những nơi như thế nữa! Nơi đó không tốt lắm đâu! Nếu như đã lỡ bước vào con đường đó rồi thì làm lại từ đầu đi, không ai trách cô cả, chỉ cần quay đầu lại, tất cả sẽ đón nhận cô!

Tuy tôi không hiểu những gì hắn nói. Trông nó có vẻ quá vi diệu! Tôi nói là tôi khác bà Quỳnh, nhưng có nói tôi làm “gái” đầu mà. Sao hắn bảo như thể hắn đang khuyên nhủ tôi đừng làm nghề đó nữa. Rõ ràng người ta có công ăn việc làm đường đường chính chính mà lại bảo thế. Hắn đang sỉ nhục tôi à! Kệ! Đi thay đồ trước đã.

Tôi bước ra khỏi phòng với một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây xanh như kiểu học sinh vậy. Đáng lẽ ra một người giàu có như hắn phải mua một bộ váy sang trọng để thể hiện quyền lực và sự giàu có của mình. Nhưng hắn tốn nhiều tiền như thế chỉ để mua một bộ đồng phục học sinh. Hình như hắn bị người bán hàng lừa rồi. Lớn xác vậy mà còn bị người ta lừa.

- Này! Cô rất giống người đó! – Hắn ngắm nghía tôi hồi lâu, vẻ mặt buồn rầu.

- Giống ai cơ!

Nghe tôi hỏi, hắn bất giác im lặng, giữa chúng tôi có sự yên tĩnh đến khó chịu.

Sau một hồi lâu, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra, như trong mấy bộ phim, những người có quyền lực thường không được kết hôn với người mình yêu thật sự. Hắn đồng ý kết hôn với bà Quỳnh cũng chỉ là một cuộc giao dịch bằng chữ “tiền”. Người đó mà hắn nói mới đích thực là người hắn yêu. Vậy... hình như bà Quỳnh bị lừa tình rồi. Khốn nạn!

Tôi chỉ mới nghĩ đến đây, đã hùng hù hỏ hỏ tiện tay tát cho hắn một cái “thốn đến tận rốn”. Hắn không kịp trở tay, chỉ kịp nói hai chữ:

- Tại sao....

- Tại sao à! Đồ lừa tình! Chị tôi yêu phải người như anh đúng là...

Thật kì lạ! Tôi nghĩ hắn phải bức tức lắm khi nghe tôi nói thế chứ. Thế mà hắn lại ngạc nhiên như thể không biết gì cả! Rồi lại cúi gầm mặt xuống, nhẩn nhai vô điều kiện:

- Cũng phải...nhưng cũng không phải vậy!

Hắn chần chờ một lúc lâu, vẻ bình tĩnh của hắn làm tôi phát điên. Nhưng theo từng giây phút của thời gian, cơn nóng giận cũng theo đó mà đi. Trong hắn bây giờ không còn là một quý ông sang trọng nữa, hắn buồn hịu, đôi mắt hắn như muốn tuôn trào dòng cảm xúc dồn dập hiện lên trong lòng hắn.

- Người đó...đâu còn sống nữa!

Tôi cảm thấy chạng lòng. Phải chăng tôi đã đụng phải nỗi đau của hắn. Trong một giờ, hắn cho tôi biết bao cảm xúc, ghét hắn rồi cảm thấy hắn là người tốt. Con người này thật khó hiểu.

- Xin lỗi! Tôi phải đi làm rồi! – Hắn lấy các áo khoác vội vào.

“Đi làm”...thôi xong! Trễ giờ làm việc rồi. Tôi chạy toán loạn, vội vàng chạy ra khỏi cửa, nhưng không quên nói câu:

- Cảm ơn anh! Du Nam!

[Du Nam] [Tôi lại quên hỏi cô tên là gì rồi!]

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 39

Nắng chiều dịu dàng dần tắt trong màu tối của không gian, trời sắp tối. Đã hơn một tuần từ ngày tôi bỏ nhà ra đi. Không ngờ cuộc sống bên ngoài lại có nhiều điều rắc rối đến vậy. Bao nhiêu con người với biết bao cái mặt nạ khiến người ta bàng hoàng. Xã hội đúng không đơn giản chỉ là một thế giới có nhiều con người. Trước đây, tôi cứ tưởng mọi phù thủy nhà tôi là ác nhất. Đến giờ, khi áp sát với xã hội này hơn, tôi mới biết có nhiều người còn kinh khủng hơn nhiều. Ví dụ như tên nam nhân tính sàm sỡ tôi ngày hôm bữa. Xã hội này thật tăm tối!

Như mọi ngày, tôi đi làm. Nói chính xác hơn là đi trực cầu thang. Hôm nay tôi nhận tăng ca để kiếm thêm tiền trả cho anh rể. Mắc nợ người ta lâu cũng mệt mỏi lắm.

Cánh cửa thang máy mở ra, vị khách đầu tiên xuất hiện. Lại gặp nữa, cái người mà tôi chả muốn gặp tí nào, bà Quỳnh. Bà xuất hiện với một khuôn mặt ác quỷ, tràn đầy thù hận, cứ như thể bà muốn xé xác tôi ra ngay lúc này. Tôi tính hỏi bà tức ai mà ra trông bà “hằm hằm” sát khí vậy. Nhưng trông bà đáng sợ quá, tốt nhất nên im lặng mỉm cười cho qua chuyện.

Bà Quỳnh bước ra, không nói không rằng... “bốp”...bà cho tôi ăn một bạt tai thật mạnh lên má. Cái bạt tai ấy mạnh đến mức làm cho gò má tôi đỏ ửng lên, in hằn năm ngón tay.

Cảm giác lúc này của tôi ư? Khó tả làm sao ấy? Vừa ngạc nhiên, vừa cay xót trong lòng. Bà chị xấu xa của mình đây ư? Người mà khi trước mình từng vì người này mà tát người khác vì sợ người này đau lòng vì tình yêu đây ư? Không thể tin nổi. Việc hiện giờ tôi có thể làm là ... bật khóc trong im lặng. Quá đau! Quá xót!

- Con đi! Mày nghèo thì kệ mày chứ! Đừng có leo cao cho quá rồi té đau! – Bà hét to lên.

Hơi thở của bà càng ngày càng gấp gáp:

- Mày...mày đòi giành chồng với vị mày à! Mày đúng là...đồ con hoang!

Từng câu, từng chữ ấy phát ra rõ mồn một. Từng câu, từng chữ ấy như đang cào xé trái tim tôi. Rõ ràng tôi và anh rể đâu có gì với nhau đâu. Sao bà Quỳnh lại đánh tôi chứ. Tôi hận bản thân sao không thể nói nổi lời nào ngay lúc này mà chỉ biết cắn rặn chịu đựng. Sao tôi lại ngu ngốc thế này chứ? Bình thường tôi có thể mạnh giọng chửi bất kì ai nếu tôi muốn. Nhưng đến lúc cần cái “tài chửi người” vô tội vạ ấy thì nó lại biến mất khỏi tôi. Làm sao bây giờ?

- Có chuyện gì vậy?

Giọng anh rỏ từ xa vọng tới. Bà Quỳnh ngay lập tức đổi giọng nhanh chóng. Con thịnh lộ cũng biến tan. Thay vào đó, bà nhẹ nhàng vuốt tóc tôi:

- Không sao đâu mà! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi! Đừng buồn nữa em!

Bà Quỳnh nhẹ nhàng, dịu dàng đã trở lại. Giống như một phép màu thần tốc, trong chớp mắt đã biến chị ta trở thành một người hoàn toàn khác:

- Ủa! Du Nam! Muốn vậy rồi anh vẫn còn ở đây sao? Sao chưa về?

Bà làm như không có chuyện gì xảy ra cả. Còn ông anh rỏ khù khờ kia bị qua mặt mà không biết gì hết:

- Muốn vậy rồi! Em đến đây làm gì? – Ông anh rỏ tỏ vẻ không hài lòng.

Ông anh rỏ thoáng nhìn khuôn mặt ướt đầm nước mắt của tôi, rồi liếc nhìn sang bà Quỳnh. Gương mặt ấy hết như đang muốn hỏi tại sao tôi lại khóc. Nhưng bà Quỳnh cứ nhìn ông hoài cười tủm tỉm chứ không hiểu vấn đề gì đang xảy ra cả.

Tôi muốn nói, muốn trả lời, nhưng lại sợ, sợ bà Quỳnh hiểu lầm. Lúc này, im lặng là cách tốt nhất để giải quyết mọi vấn đề. Còn khoảng ba tháng nữa là họ bắt đầu làm các thủ tục cần có của một đôi vợ chồng, ra mắt nhà vợ, nhà trai cũng làm xong rồi. Không lẽ đến phút chót, lại vì tôi mà tất cả đổ vỡ. Tôi không muốn mang danh đứa phá nát hạnh phúc của người ta, tôi càng không muốn phá vỡ cái mối liên kết vốn đã lỏng lẻo của tôi và bà Quỳnh. Nói gì thì gì...bà Quỳnh cũng là chị tôi.

Cuối cùng, ông anh rỏ buộc lòng phải mở lời:

- Trông cô ta hình như không được vui lắm?

Câu nói ấy như đã đánh vào tâm can bà Quỳnh, điều mà bà không muốn cho ai biết rằng cái vẻ hiền lành, thủy mị hiện tại của bà chỉ là giả rồi. Bây giờ, bà Quỳnh lại nhìn tôi bằng ánh mắt cầu xin, xin tôi làm ơn đừng nói những chuyện lúc này. Dù vậy, tôi cũng không phản ứng gì.

Có lẽ vì sống chung với tôi mười năm trời nên bà cũng hiểu nhiều về tôi, không nói gì tức là đồng ý. Thấy thế, bà Quỳnh quyết định hành động:

- Không giấu gì anh! Khô! Con bé bị người ta lừa tình! Buồn quá! Nó kiếm em giải vây, rồi khóc quá trời luôn! Tội ghê! Thôi! Giờ nó không sao rồi! Em về đây!

- Vậy à! Để anh chở em về!

Họ đi. Nhưng những gì họ để lại cho tôi là một nỗi đau cay đắng nghệt ngổ. Tôi tự nhủ với bản thân mình rằng: mọi chuyện đến đây là kết thúc, tôi sẽ không bao giờ dính dáng đến một ai trong căn nhà ấy nữa. Nói thật là tôi rất sợ bà Quỳnh. Ngày mai tôi sẽ nghỉ việc nơi này. Dù biết sẽ rất khó khăn để tìm kiếm một công việc khác tốt hơn. Nhưng thà là vậy, còn hơn là chạm mặt nhau rồi...hận nhau.

Đêm đó, tôi gọi điện cho anh Phương:

- A Lô! Anh Phương hả!

Vẫn giọng trầm ấm đó, anh Phương nhẹ nhàng:

- Ủ! Có chuyện gì sao?

- Anh tìm cho em một công việc khác được không?

- Sao vậy? Công việc kia không ổn sao?

- Em nghỉ việc rồi! Nó không hợp với em!

- Ồ... vậy được!

Phải chỉ ai cũng như anh Phương thì tốt. Anh rất biết điều, không bao giờ gặng hỏi điều mà đối phương không muốn trả lời. Tương lai anh nhất định sẽ là người chồng tốt nhất mọi thời đại. Chỉ tiếc là tôi lại không thích một người hoàn hảo như thế.

Trước đây, tôi luôn chỉ làm theo sự sắp đặt. Sự sắp đặt đầu tiên là khi tôi bước vào đại học. Tôi muốn học khoa âm nhạc. Nhưng mẹ phù thủy nhà tôi chê nó không có tương lai. Ba tôi dễ dàng nghe theo và bắt tôi thi bằng được Đại học quản trị kinh doanh. Rồi thì sao? Với tấm bằng loại xuất sắc trong tay thì lẽ ra tôi phải được làm sếp lớn cho một công ty nào đó chứ. Sao tôi chỉ có thể làm một đứa nhân viên gác thang máy quen thôi vậy? Còn cả khi tôi mới học Đại học năm ba, không nói không rằng, ba tôi cũng nghe lời mẹ phù thủy sắp đặt hôn ước với gia đình anh Phương cho tôi. Tôi không thích anh, họ cũng kệ. Giờ thì khác, tôi là tôi, họ là họ, không có quan hệ gì với nhau cả. Một ngày nào đó khi tôi bình tâm lại tôi sẽ nói cho anh tôi thật sự không thích anh. Dù điều này quả thực là rất khó khăn để anh Phương chấp nhận. Nhưng tôi không thể lừa dối tình cảm của bản thân mình được.

Xin lỗi anh nhiều!

Chương 37

Từ sớm, tôi đã đến nhà anh Phuong. Nhà anh ở ngoại ô thành phố - nơi có những cánh đồng xanh ngát rải rác khắp nơi, giống như một vùng quê thanh thanh. Dù ngồi trong xe buýt, tôi cũng có thể cảm nhận được sự mênh mông, bát ngát yên bình này.

- Em đến rồi à! – Cánh cổng mở ra, lại một cười thân thiện xuất hiện, đó là anh Phuong. Trông anh lúc nào cũng vui vẻ như thế.

Căn nhà khá rộng, đủ tiện nghi. Bây giờ, chỉ có mình anh ở nhà. Có lẽ ba anh đã đi làm từ sớm.

Anh Phuong mời tôi ngồi xuống uống trà. Nhân cơ hội ấy, tôi tranh thủ đưa mắt nhìn từng đồ vật trong ngôi nhà. Trông nó có vẻ là lạ dưới ánh mắt ngu ngơ của tôi. Ở phòng khách, tôi để ý thấy một bức ảnh gia đình. Coi bộ nó được chụp từ khi anh còn bé tí cơ. Bức ảnh không có mẹ. Điều này thì tôi biết, chắc hẳn nó được chụp sau khi mẹ anh mất. Nhưng trên tay ba anh còn bế một cô bé nhỏ. Cô bé đó là ai? Là em gái anh sao? Sao từ trước đến giờ tôi chưa nghe anh kể về cô bé đó vậy?

- Anh Phuong này! Anh...có em gái không nhỉ? – Tôi vừa hỏi vừa chăm chú nhìn bức tranh.

Anh ngồi đối diện tôi đang cầm cúi pha trà, bỗng ngừng tay lại, nhìn lên tấm ảnh:

- Ủ! Em gái anh đó! Nó tên Khánh My! Dễ thương lắm đúng không?

Nghe xong, tôi không dám hỏi anh thêm câu gì nữa. Vì...nét mặt vui vẻ sáng nay không còn nữa. Có một nỗi buồn thấm đẫm trên gương mặt anh, xen vào đó tôi ngửi thấy mùi thù hận. Một mùi quen thuộc như thể trong quá khứ tôi đã ngửi thấy nó.

- Thật tiếc là nó...không còn sống trên đời này nữa!... Tất cả là tại hấn... – Tiếng đập bàn làm tôi chói tai. Anh đang tức giận vì tôi hỏi nhiều ư? Không phải! Ánh mắt hận thù, phát ra tia lửa kia, đâu chỉ vì vài câu hỏi ngớ ngẩn của tôi. Giọng anh run run, như muốn khóc. Còn bàn tay kia nắm chặt lấy gối trà. Trông thật đáng sợ!

Biết anh không vui, tôi cũng chẳng biết làm gì ngoài việc lẳng lặng ra về. Tôi không cảm thấy khó chịu khi anh có thái độ bất lịch sự đó. Mất người thân quả thực là một nỗi đau xót quá lớn không lời nào diễn tả nổi. Nếu là tôi, tôi cũng vậy thôi. Huống hồ My chết khi nó còn bé tẹo lại còn bị người ta hãm hại. Ai mà lại bất nhân như thế? Một cô bé mới được vài tháng tuổi cũng không tha. Vậy mà vẫn sống nhón nhờ đến bây giờ. Ông trời thật không có mắt!

Anh Phuong không vui, tôi cũng không dám mở miệng tới hai chữ “việc làm”. Có lẽ phải tự thân vận động đi tìm rồi. Nhưng mai rồi tính, mai, tôi sẽ đem chứng chỉ đại học đi, thử xem có ai tin đó là thật không hoặc phải có nơi nào đó cho thử việc để biết tài năng chứ. Còn hôm nay sẽ là ngày nhàn hạ nhất trong cuộc đời tôi. Tôi lang thang khắp các khu phố, ăn và ăn, tôi muốn ăn thật nhiều, sợ là ngày mai sẽ không có cái mà ăn ấy chứ.

Tôi tới nhà hàng Amazing – một nhà hàng xa hoa của thành phố, ăn buffet xả láng bằng toàn bộ gia tài của mình. Tôi biết việc này thật xa xỉ vì tôi đã không có tiền rồi còn đòi ăn sang. Thực sự thì tôi buồn đời quá, buồn đến mức không còn làm chủ được hành vi của chính bản thân mình rồi. Tôi chỉ muốn xả hết tất cả để có thể làm một con người mới. Ngày mai sẽ bắt đầu một Trúc Ly mới. Nhất định!

- Cô làm gì ở đây?

Lại là hấn – anh rề. Hình như hấn đi làm ăn với đối tác. Cũng phải! Người giàu phải ở những nơi sang trọng vậy chứ. Cơ mà...sao số tôi nó lại đen đui vậy trời? Đi đến đâu cũng gặp phải tên sui sẻo này. Thôi! Né hấn ra mà sống cho yên với bà Quỳnh. Mất công bả lại tương tôi và hấn có gian dúi gì với nhau lại một.

Biết là hấn đã nhìn thấy mặt tôi rồi, nhưng tôi vẫn cố tình tỏ ra không quen. Đến khi hấn hỏi tôi một lần nữa. Tôi cố tình che mặt, quay đi chỗ khác:

- Anh nhận nhầm người rồi!

Nói xong, tôi “ba chân bốn cẳng” chạy ra chỗ thu ngân trả tiền rồi chạy lẹ ra khỏi nhà hàng. Nguy hiểm quá! Để bà Quỳnh thấy là xong đời tôi rồi.

Chưa kịp thở xong, tiếng chuông điện thoại reo lên, hình như chúng không muốn tôi có một ngày nhàn hạ thì phải.

- A Lô! Ai vậy? – Tôi bực mình lắm! Muốn yên tĩnh cũng không xong. Sao thế giới này lại nhỏ bé đến thế? Đi đâu cũng gặp những người như thế. Nói chính xác hơn là số tôi quá nhỏ!

- Ba đây con!

Tôi thay đổi sắc mặt ngay sau đó. Hóa ra ông ấy vẫn còn coi tôi là con gái ông ấy và quan tâm khi tôi bỏ nhà đi à. Tôi thực sự không biết nên mừng hay nên buồn nữa:

- Dạ. Con! Trúc Ly đây!

- Ba biết con phải khổ sở thế nào khi sống ở nhà này! Đó cũng là lí do con bỏ nhà đúng không? Nhưng gì thì gì mốt là ngày gặp mặt hai họ để bàn chuyện cưới

xin cho chị con. Ba xin con! Về đi! Dù con không tra đi con thì con cũng phải thương ba chứ!

Nước mắt tôi rùng rùng rơi là chảy. Ông ấy không ghét tôi! Ông ấy không bỏ rơi tôi! Mà là bấy lâu nay tôi đã bỏ rơi ông ấy. Khi còn ở nhà, suốt ngày tôi chỉ biết đấu tranh với mẹ phù thủy, tôi cứ nghĩ mình thật vô phước khi có một ông bố nhu nhược không làm gì để bảo vệ con gái mình được. Rồi thì sao? Người cuối cùng đau khổ nhất là ba tôi. Ông ấy đâu muốn vậy chứ? Tất cả là lỗi lầm trong quá khứ, tất cả là do sự tham lam, cố chấp của ông thời còn trẻ, một lòng lại có tới hai tình yêu. Ông cùng lúc lấy mẹ tôi và cả mẹ phù thủy. Ông lừa tình họ bằng việc đi công tác xa. Kết quả là ông lại tới với người kia. Tôi từng ghét ông ấy lắm! Nhưng ba tôi, ông đã khổ lắm rồi! Từ ngày mẹ đi, bỏ lại tôi cho ông, ông khổ lắm rồi. Ông trời ơi! Làm ơn! Xin cho ba tôi một ngày sống thanh thản được không?

- Sao vậy? Trúc Ly! – Ba tôi vẫn đang hồi hộp chờ câu trả lời ở đầu dây bên kia.

- Dạ! Ngày một con sẽ về!

Gặp mặt hai họ à! Bà Quỳnh sắp kết hôn với ông anh rể rắc rối. Phải rồi! Quên mất! Tôi còn nợ anh rể một triệu. Cũng may là chưa xài hết tiền. Quĩ tích góp của tôi cũng còn lấy vài triệu. Mai tôi sẽ tới nhà hấn trả luôn một thẻ. Mất công lại mang tiếng chưa thành người một nhà mà đã mượn tiền lung tung. Mẹ phù thủy mà biết được lại chu chéo lên bảo tôi có anh rể giàu có là bắt đầu xin xỏ này nọ.

Ngày hôm nay, một ngày đáng lẽ rất yên bình cho tôi. Nhưng luôn có những chuyện vượt qua mọi tầm với. Ngày trong mơ này coi như kết thúc. Tôi phải trở lại làm con Trúc Ly của bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38

Chiều tối, giữa cái se lạnh của mùa thu, tôi lật đật quay lại nhà hàng Amazing – nơi tôi vừa gặp anh rể vài phút trước. Giờ quay lại không biết để mặt vào đâu mà sống. Lo người ta rồi lại kiếm người ta. Công nhận tôi thấy mình bỗng dưng rành thật.

Khung cảnh nhà hàng vẫn náo nhiệt như thế. “Không biết hấn về chưa?” – Tôi tự hỏi mình rồi nhìn xung quanh. Ở góc kia, mấy ông lớn vẫn đang bàn chuyện làm ăn. Vậy hấn là hấn vẫn chưa về. Tôi đành phải mon men đến chỗ mấy ông hỏi cho ra nhẽ:

- Xin chào! Tôi là...em gái anh Nam! Xin hỏi anh đi đâu rồi!

Mấy ông nhìn tôi chằm chằm:

- Ông Trần ấy à! Ông ấy đi về rồi! Mới đây thôi! Nếu cô muốn ra nhà xe tìm ông ta chắc vẫn kịp.....

Chưa nghe dứt câu, tôi chạy băng qua đám người ra nhà xe bằng tốc độ nhanh nhất. Nhưng tới kịp lúc và tìm ra hấn lại là một chuyện khác. Nhà xe ư? Sao nó rộng thế này? Nếu vậy tìm hấn bằng niềm tin à! Thôi! Hay là bỏ đi! Mai kiếm hấn cũng được.

“Tít...” – Có tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi. Ai mà lại xài chuông điện thoại y chang tôi luôn vậy. Lúc đó, trong tôi, rộ lên sự tò mò khó tả. Đúng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên làm người khác cảm thấy hứng thú.

Tên xài chuông điện thoại giống tôi quay ra. Và...giờ đây tôi thầm ước việc cái nhạc chờ kia không phải là dấu hiệu của định mệnh. “Tất cả là tại mày! Trúc Ly” – Tôi thầm trách chính mình. Định mệnh gì chứ? Tôi thật là quá mê tín. Có định mệnh với kẻ sắp lấy vợ, đã vậy còn là một tên sui sẻo, xuất hiện ở đâu là mang sự đến đó. Ai thêm chứ? Đợi hấn nghe xong điện thoại rồi xống ra trả tiền, sau đó, biến luôn khỏi nói nhiều.

- A Lô! Lan Anh hả!

“Lan Anh”... Lại một cái tên quen thuộc nữa. Thiết tình, dạo này đúng là cứ nghe tên ai là lạ là tôi bắt đầu rối óc. Cứ như tôi từng gặp họ vậy. Nhưng tôi nhớ là từ bé đến giờ, tôi chưa bao giờ chơi với ai có tên như là Du Nam hay Lan Anh. Vì chưa gặp nên làm sao họ có thể làm gì có lỗi với tôi được. Mà sao mỗi lần nghe hai cái tên này, lòng tôi lại chút đau đốn như thế. Hay là...họ gặp tôi từ kiếp trước nhỉ?

- Mai em về nhé! Luôn tiện làm đại diện họ nhà trai cho anh luôn! Chứ có ông già với anh! Hình như hơi thiếu người! – Hấn nói với người ở đầu dây bên kia.

Một lúc sau, không biết người tên Lan Anh nói gì sau đó, chỉ thấy hấn trả lời một câu kì lạ:

- Phải! Đúng là anh không muốn! Nhưng...anh không thể yên lòng nếu như không làm gì bù đắp cho gia đình cô ấy!

Rồi...hấn cúp máy sau tiếng thét chửi mớ hồ của Lan Anh. Trông vẻ mặt hấn buồn hiu buồn hắt. Điều này không nên có trên gương mặt một chú rể. Rõ ràng anh ta không muốn kết hôn với chị tôi chút nào. Nếu có thì hấn đã mừng rỡ và ít ra thì cũng phải sắm sửa đồ dùng trong nhà, chuẩn bị cho một thành viên mới sắp về gia đình. Giàu thì giàu chứ! Khi yêu, con người ta sẽ san bằng tất cả, sẽ là một con người như bao con người khác! Vui mừng và phấn khởi...Đã không muốn thì thôi còn cố tình đến với nhau thì chỉ tổ đem lại sầu đau cho nhau thôi. Vợ chồng sống với nhau suốt đời chứ đâu phải một ngày một khắc đâu. Hấn

tính coi hôn nhân như một việc đùa giỡn sao? Về sau, nếu bà Quỳnh lấy hắn mà biết được hắn không thích bà thì mọi chuyện sẽ ra sao đây? Bà sẽ điên và hủy hoại mọi thứ quanh mình, kể cả tôi nữa.

- Cô làm gì ở đây?

Đang mông lung suy nghĩ thì hắn bất chợt xuất hiện trước mắt tôi. Tôi giật bản tim. Dù sao thì hồi nãy tôi cũng nghe lén hắn nói chuyện điện thoại, tức là đã xâm phạm quyền riêng tư của hắn. Người làm chuyện ác vẫn thường sợ ma mà:

- Tôi...tôi...đến trả...trả...tiền! – Tôi lắp bắp, vừa nói vừa đánh vùn từng chữ.

Hắn nhú mày, vẻ không tin tưởng:

- Tiền gì chứ?

- Tiền bộ quần áo hồi hôm bữa anh mua cho tôi!

Đến giờ, tôi mới bình tâm lại làm những việc cần làm. Tôi lấy trong túi một triệu đồng đưa cho hắn. Nhưng hắn quay đi, xua tay với tiền:

- Cô cứ giữ lấy! Số tiền đó với tôi cũng chẳng là bao!

- Nhưng...nhưng...tôi không thích nợ ai bất kì một điều gì cả? Vậy nên...hãy cầm lấy đi!

Chưa thấy ai như tôi, trả nợ còn phải chấp tay cầu xin chủ nợ nhận tiền. Tôi biết việc này sẽ xảy ra. Vì đối với bọn nhà giàu, một triệu chỉ giống như một nghìn nhỏ bé thôi. Hằng ngày, họ xài tiền như nước. Một chút này vốn chưa đủ một bữa ăn của họ.

Còn hắn lại là một trường hợp khác, hắn nhận lấy một triệu rồi quay gót bước vào xe, biến mất.

Tôi nhìn theo hắn, bỗng thấy đầu mình quay cuồng. Đau quá! Có những hình ảnh mơ hồ hiện ra: có một cô bé nhỏ giăng bài cho một tên lớn xác. Điều tôi chắc chắn: tôi là cô bé kia. Nhưng hình ảnh của tên lớn xác kia quá mờ ảo, tôi không nhìn thấy rõ. Rốt cuộc tên đó là ai chứ? Tôi thực sự không nhớ rõ mình từng làm gia sư cho ai cả. Càng cố nhớ lại thì đầu tôi càng đau.

Cứ thế, tôi không còn biết chuyện gì đang xảy ra cả...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tôi mơ hồ! Mọi thứ phủ một màu đen tối. Chợt, có một luồng sáng lóe lên. Chiếc mảnh màu trắng quen thuộc hiện ra trước mắt tôi. Và...tôi biết cái trần nhà này. Nó vẫn tựa như cái lần tôi đến hộp đêm và say xỉn. Tức là...lần thứ hai ư? Ôi không! Tại sao hắn cứ đem tôi về nhà khi tôi bất tỉnh nhân sự vậy. Nguy hiểm quá! Thôi xong! Không biết nên nhìn mặt hắn thế nào đây? Kinh khủng! Bà Quỳnh mà biết mình ở đây thì coi như mình sống không yên với bà.

Tôi choàng tỉnh dậy, hé hé mắt nhìn xung quanh căn phòng. Mọi vật vẫn như cũ nhưng hắn không lù lù ngồi bên giường tôi như lần trước. Vì thế...lợi dụng thời cơ, tôi nhanh chóng “chuồn đi” chỉ kịp để lại một mảnh giấy nhỏ cùng dòng chữ vụng về: “Cảm ơn. Nhưng lần sau đừng giúp tôi nữa!” Nói gì thì nói chứ hắn cũng giúp đỡ tôi nhiều rồi. Lần trước, cũng nhờ hắn đưa tôi thoát khỏi tay tên nam nhân biến thái kia. Lúc tôi bị bà Quỳnh dồn ép đến ngạt thở, hắn lại một lần bước ra giải vây. Cả lần này nữa. Chỉ là cách hắn giúp có phần hơi...kì cục. Không ai như hắn, chỉ mới quen thôi mà thấy người ta gặp nạn là giúp đỡ luôn. Nghĩ lại thì tôi mới chỉ trả cho hắn được một triệu thôi chứ chả xi nhê gì so với sự giúp đỡ hắn dành cho tôi. Vì thế, tôi muốn giả vờ không quen hắn khi mà còn nợ hắn cả đồng thứ như thế thì cũng không được.

“Tít...” – Anh Phương gọi cho tôi. Sớm như vậy, có chuyện gì không biết?

- A lô! Anh Phương hả! Có chuyện gì sao?

Ở đầu dây bên kia ồn quá: nào là tiếng còi xe, tiếng xe máy,...Hình như anh đang ở ngoài đường. Tôi cố gắng nói to hơn vì sợ anh không nghe rõ.

- Em đang ở đâu vậy? Anh đưa em đi đến một nơi!

Tôi ngó người trước câu hỏi đó. Tổn nhất không để anh biết tôi đang ở trước nhà tên này. Dù họ không quen biết nhau. Nhưng anh Phương mà biết lại không rống lên mới lạ.

- Anh cứ tới chỗ công viên X đón em là được rồi!

Nói xong, tôi cúp máy luôn và cũng quên hỏi anh đón tôi đi đâu. Kỳ lạ! Đi nơi nào mà anh úp úp mờ mờ vậy không biết? Thiệt tình! Miễn sao về trước sáu giờ

tôi để tôi còn kịp bắt xe buýt về nhà đại diện cho nhà gái gặp mặt hai họ nữa.

Đoạn anh Phương chở tôi đi đến một nơi quen thuộc vô cùng...phố của người giàu. Xung quanh hai bên đường là những hộp đêm, nhà hàng, khách sạn,...sang trọng. Trong đầu tôi bỗng hiện lên một dấu hỏi chấm lớn.

Đến trước cửa một shop quần áo, anh Phương dừng lại:

- Đến nơi rồi! – Anh nhìn tôi mỉm cười.

Tôi không biết anh đưa tôi đến đây làm gì. Nhưng...đừng nói là tính lựa đồ cho tôi nhé!

- Em đoán đúng rồi đấy! Chúng ta vào thôi! Đừng ngại! Em mà không vào thì từ nay về sau đừng nhìn mặt anh nữa!

Trên cuộc đời này, người mà tôi không thể giấu diếm bất cứ điều gì là anh ấy. Anh Phương quả thực hiểu tôi mòn mỏi. Tôi nghĩ gì anh ấy cũng biết. Cả việc tôi không muốn nợ nần ai anh cũng biết. Thế mà anh lại muốn chọn đồ cho tôi sao?

Tôi ngoan ngoãn lững thững theo anh vào shop rồi bắn khoăn:

- Anh Phương này.....

Chưa kịp dứt câu, anh Phương đã lên tiếng, mỉm cười như thể tôi ngốc lảm áy:

- Ngốc! Anh mua đồ cho em bằng tiền lương tương lai của em đấy!

Lại một câu làm tôi khó hiểu. Dấu hỏi chấm trong tôi ngày càng to lên, đè nặng lên cái đầu nhỏ bé của tôi.

Anh Phương cười cười, tặc lưỡi:

- Tuần sau, em bắt đầu làm việc ở công ty anh! Nghỉ đi nghỉ lại...kiểm việc cho em khó quá! Thôi! Em đi làm cùng anh cho tiện. Vội lại...anh phải chuẩn bị cho...vợ tương lai của anh những gì đẹp nhất chứ!

Tôi đỏ mặt, ngại ngùng, không biết nói sao cả? Phải chi lúc này, tôi có đủ dũng cảm để nói với anh rằng tôi không thích anh, rằng tôi chỉ coi anh như anh trai của mình. Nhưng tôi lại đỏ lổ cho hoàn cảnh bây giờ không tiện để nói. Ở chỗ đồng người này, tôi sợ nói ra sẽ làm anh mất mặt. Từ chối tình yêu đâu có dễ đến thế! Nhất là đối phương đang nghĩ tôi cũng yêu người thực lòng. Điều ấy làm tôi nặng lòng, không dám nói lên câu chối từ.

Thế là tôi cứ ngây người, buồn rầu ngồi trên chiếc ghế chờ của shop quần áo, lặng yên nhìn giá cả “trên trời” của những bộ đầm, váy quý phái. Có những chiếc váy chắc phải bằng hai tháng lương gác thang máy của tôi. Có lẽ số tiền này đối với hân cũng chả là gì đâu nhỉ. “Khùng quá!” – Tôi tự nhủ mình nên thức tỉnh. Sao tự nhiên lại nghĩ đến cái tên anh rể ấy chứ?

Còn anh Phương. Anh lục tung cả shop lên rồi đưa tôi một đồng quần áo bất thử này thử nọ. Tôi chịu. Cứ đi ra đi vào chỗ thử đồ. Kiểu này chắc tối nay, tôi cũng chẳng còn sức ăn diện để đi dự tiệc đâu. Nhưng nghĩ lại thì...ăn diện cho cao sang một chút cũng được, rồi đi cùng anh Phương nữa. Như thế, mẹ phù thủy cùng ba tôi sẽ nghĩ ở bên ngoài, tôi sống rất tốt. Thậm chí còn tốt hơn ở nhà. Và...bà Quỳnh sẽ nghĩ tôi và anh Phương là một cặp, sẽ không ghen tuông lung tung nữa. Phải! Vậy đi! Tôi lấy lại tinh thần, bắt đầu chọn cho mình một bộ cánh sang trọng phù hợp với mình, rồi trang điểm thật đẹp. Duy chỉ tối hôm nay thôi, tôi muốn mình sẽ là một người khác.

Đúng sáu giờ tối, anh Phương hộ tống tôi an toàn về nhà. Mà tôi cũng không chắc đây là nhà mình hay không nữa? Dù nó vốn là một căn biệt thự xa hoa. Nhưng bây giờ, nó còn cao sang hơn thế nữa. Khắp nơi được trang trí bằng những đèn chùm hoa văn đủ loại khắp sân nhà, người giúp việc nhà tôi đi lại tất bật. Thực sự đây chỉ một bữa tiệc giữa hai gia đình thôi sao. Nó làm tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé biết mấy. Tôi hối hận. “Đáng lẽ ra mình không nên về lại đây!” – Tôi tự trách bản thân mình.

- Trúc Ly! Em sao vậy? Vào thôi! – Anh Phương khẽ nắm lấy tay tôi, kéo vào trong.

Thôi kệ! Đã đến đây rồi! Tôi đã chuẩn bị cho phần bị ném gạch đá bởi bà dì ghê. Cứ như vậy đi! Dù sao thì đây đâu phải lần đầu. Tự tin lên nào! Trúc Ly. Mà y vốn là đứa có ăn có học đang hoàng.

Tôi bước vào sân nhà mình. Một bàn tiệc lớn đang bày ngay trước mắt. Gia đình hai họ đã quần tụ đầy đủ. Tôi thoáng thấy ánh mắt ngạc nhiên của mẹ dì ghê cùng bà Quỳnh.

Ba tôi nhanh nhẹn bước ra khỏi chỗ ngồi:

- Con về rồi!

Ba tôi vui mừng khiến cho những nếp nhăn trên má ông xô lại, hân ông đang kìm nén một điều gì đó. Rồi ba tôi dắt tôi tới gần bàn tiệc, vui vẻ giới thiệu tôi với ông thông gia:

- Để tôi giới thiệu cho ông biết! Đây là con gái thứ hai của tôi! Đạt bằng đại học loại xuất sắc ở nước ngoài đấy ông ạ! Nó tên Trúc Ly! Còn đây là... – Ba tôi liếc nhìn anh Phương, vừa đưa tay ra chỉ - Là con rể thứ hai tương lai! Ông thấy sao? Xứng đôi chứ!

Được thế, ba tôi cứ thế ngồi khen anh Phương hết mức, chẳng thềm đề ý đến sắc mặt ông thông gia cùng con rể. Tôi nhớ trước đó khi tôi bước vào, ông ta vẫn còn mỉm cười nhìn tôi kia mà! Sao vừa nghe tên tôi xong cái là làm cái mặt kì lạ quá vậy.

Thấy ba tôi nhiều lời, mẹ đi ghé ngăn ngay:

- Xin lỗi ông thông gia! Nhà tôi vậy đó! Chứ con bé Trúc Ly này á hả! Nó lớn rồi mà cứ như thể con nít ấy! Mới có nói nó vài câu thôi mà nó vùng vằng bỏ nhà đi. Đến giờ, nó mới chịu về. Đầu như chị nó, hiền lành, ngoan ngoãn thế này!

Tôi không phải là con nít. Tôi có suy nghĩ của chính bản thân mình. Nếu không phải muốn giữ thể diện cho bà, tôi đã thét lên rồi. Phải cố gắng lắm tôi mới có thể giữ bình tĩnh.

- Chào mọi người! Hình như tôi đến trễ rồi thì phải! – Giọng nói ngọt ngào từ phía cổng vào vang lên.

Một cô gái xinh đẹp, mặc một chiếc váy trắng hiền hòa cùng một đôi guốc trắng trông như một thiên thần. Tôi chưa bao giờ thấy ai xinh đẹp như thế...A! Tôi nhớ rồi! Đại diện thứ ba của họ nhà trai! Lan Anh. Tôi thật không hiểu! Bên cạnh anh rể tôi có một cô gái xinh đẹp như vậy, anh ta lại không thương, đi thương bà Quỳnh nhà tôi để chuốc khổ vào thân làm gì không biết nữa!

Lan Anh tiến vào, cả người phát ra một luồng ánh sáng thân thiện. Tôi cũng muốn làm quen với cô ấy. Tôi bắt đầu bằng việc nhìn Lan Anh và mỉm cười. Tuy nhiên, khi vừa nhìn thấy tôi, Lan Anh bỗng chốc biến thành y như ba con anh rể, ngạc nhiên vô cùng:

- Cậu...cậu còn...còn...sống ư! TRÚC LY!

“Rầm...” – Sau một loáng, bàn tiệc thịnh soạn đã bị hấn lật đổ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Đôi mắt rực lửa, khuôn mặt đáng sợ, trông hằn như một con quỷ dữ. Đây là anh rể - chồng tương lai của bà Quỳnh hay sao? Hấn lật đổ bàn ăn xuống đất trước sự hoảng hốt của mọi người, kể cả tôi. Xung quanh hấn phát ra một luồng sát khí mạnh, tiến gần đến chỗ tôi và anh Phuong.

Bất giác, từ bên phải của tôi, anh Phuong cất lời:

- Đừng có tỏ là ra mình là thằng côn đồ như vậy! Ở đây, không phải là chỗ để anh quậy phá đâu! Biết suy nghĩ chút đi!

Nhưng hấn vẫn làm thinh, tiến gần đến chỗ anh Phuong, “Bụp...” – Hấn dùng nắm đấm của mình đánh thẳng vào mặt anh Phuong, vừa thét lên:

- Sao mày lừa tao? Rõ ràng mày biết cô ấy vẫn chưa chết? Lại còn đến đây để cưa cẩm cô ấy. Mày có còn là anh em với tao không?

Anh Phuong không phản kháng. Còn tên anh rể sát thủ kia thì mặc kệ sự can ngăn của mọi người. Dù họ cố giữ hai tay hấn lại thì hấn vẫn hất được ra.

Riêng tôi, tôi chỉ biết đứng hình. Tôi không hiểu gì cả. “Cô ấy” là ai? Là tôi ư? Tôi chỉ nghĩ tới nay mình sẽ làm một người khác mà, chứ đâu có ý định làm nguyên nhân để bọn họ đánh nhau.

- Anh bình tĩnh đi! Trúc Ly mất trí nhớ rồi! Người em ấy yêu lúc này là tôi! Trần Khánh Phuong! Anh – Trần Du Nam chỉ là quá khứ đau lòng của em ấy thôi! – Anh Phuong nói với con quỷ dữ kia.

Đầu óc tôi rối bời. Gì cơ? Mất trí nhớ à! Tôi...từng là gì của Trần Du Nam vậy? Là gì? Là ai? Là ai...chứ? Đáng lẽ tôi không nên đến đây.

- Im đi! Im hết đi! Tôi xin các người!

Tôi thấy trong trí nhớ của mình hình ảnh một cô bé đứng bên vệ đường, còn tôi lao ra và bị tai nạn. Dù chỉ là những nét mờ ảo, mơ hồ, tôi vẫn cố gắng tình tảo để rồi hiểu ra lý do mình mất đi trí nhớ. Tôi cố gắng nhớ thêm, nhớ thêm nhiều hơn. Nhưng càng cố thì đầu tôi lại đau như búa bổ. Không biết phải làm gì, không biết phải đối diện với tất cả mọi việc như thế nào, tôi...chạy trốn, chạy thật xa.

- Trúc Ly! Con đừng đi! Tất cả là tại ba...

Những gì tôi còn nghe thấy sau đó là tiếng ba tôi thét lớn. Nghe tiếng nói ấy, tôi thức tỉnh, trở về với hiện tại. Vừa chạy đi, tôi vừa ngoảnh lại...tôi muốn quay lại. Nhưng...tôi biết là không còn gì ở nơi đó hết. Thực sự tôi không đủ can đảm để đối diện với hai gương mặt kia nữa.

Bữa tiệc vui vẻ này đã bị con khờ là tôi phá hoại hết tất cả. Hạnh phúc của bà Quỳnh, tình yêu của anh Phuong và cả niềm vui của ba...tất cả đều tan theo mây gió. Chắc họ ghét tôi lắm! Ngay lúc này, tôi chỉ muốn chết đi cho xong chuyện. Nghĩ là vậy, làm là một chuyện khác. Một đứa nhút nhát như tôi có khi nào lại đi đánh cược mạng sống của mình với từ thần chứ!

Mỗi ngày khi thức giấc, tôi đều tự soi gương và động viên chính mình:

- Mạnh mẽ lên! Trúc Ly!

Cho dù có cả nghìn lần, cả tỉ lần tự động viên mình như thế. Thì tôi cũng có mạnh mẽ lên được tí nào đâu. Nó chỉ làm tôi trốn tránh đi sự yếu đuối của mình thôi. Tôi đã lắm. Thời gian qua đi, ai cũng thay đổi. Chỉ có tôi...vẫn là một con ốc nhur ngày nào.

Sáng hôm sau, tôi không muốn nhìn mặt ai nữa. Cuối cùng cũng nên xả con át chủ - bằng đại học ra thôi. Trước đây, tôi nghĩ chỉ cần có năng lực là không cần chia bằng đại học ra cho giám đốc nhân sự xem. Cứ cho là nhận phải một công việc vất không đáng đi thì mình cũng dần dần chứng tỏ tài năng kinh doanh của mình cho họ thấy. Nhưng nếu như làm gác thang máy thì cả đời cũng chả có cơ hội mà thể hiện. Thôi thì xả chiêu giờ bằng đại học ra vậy.

Y như rằng, tôi mới bước vào công ty Trương Gia – một công ty lớn và nổi tiếng là được nhận vào ngay. Tuy nhiên, họ vẫn chưa tin tưởng tài năng của tôi cho lắm nên muốn tôi làm thử việc ở phòng Marketing trong ba tháng. Tôi biết ngay là đâu có chuyện gì dễ dàng mà. Dù vậy thì còn đỡ hơn là làm gác thang máy cả đời. Với lại...tôi hoàn toàn tự tin vào năng lực kinh doanh của mình.

Kinh doanh cũng là một nghệ thuật. Mà trong đó người kinh doanh chính là nghệ sĩ. Vì vậy, để có thể tạo ra những tác phẩm tuyệt mỹ, người nghệ sĩ nhất định phải có sự sáng tạo. Trong thời gian du học, tôi cũng đã từng ấp ủ một vài dự định khi ra trường. Cuối cùng thì tôi cũng có thể trình bày những ý tưởng đó để đưa nó đến hiện thực rồi.

Mai mới bắt đầu làm việc, vì thế tôi tranh thủ thư thả. Không đến lúc đi làm tối mệt tối mũi lại không có thời gian vui chơi giải trí.

- Trúc Ly!

Một chiếc xe hơi dừng lại bên vệ đường. Thì ra là Lan Anh. Trông cậu ấy (có lẽ chúng tôi là bạn trong quá khứ) vẫn tỏa nắng và xinh đẹp như ngày nào.

Tôi tính tỏ ra không quen biết. Nhưng Lan Anh xuống xe, chạy theo tôi rồi nắm lấy cổ tay của tôi:

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu! Không lẽ cậu không muốn biết chuyện của quá khứ hay sao?

Chữ “quá khứ” và “kỉ ức” lúc này thật thu hút. Vừa nghe xong, tôi đã đồng ý ngay.

Chúng tôi đến một quán cà phê gần đó. Trông Lan Anh có vẻ sợ tôi lắm mặc dù tôi không chữ cũng không mắng mỏ gì cậu ta cả:

- Cậu nhớ ai khiến cho cậu bị tai nạn rồi à! – Hai bàn tay Lan Anh đan vào nhau, vẻ hồi hộp. Điều này thực sự quan trọng còn hơn cả việc tôi và Trần Du Nam có quan hệ gì với nhau sao?

- Ồ...ừm...chưa? Tớ cũng muốn biết lắm đây?

Lan Anh bồng thờ phào nhẹ nhõm sau câu trả lời của tôi. Điều đó lại càng khiến tôi tò mò. Rõ ràng bảo tôi ra đây để kể tôi nghe về quá khứ mà sao toàn hỏi tôi mấy chuyện đầu đầu không vậy. Nóng lòng, tôi lên tiếng:

- Lan Anh này! Quá khứ của tớ! Ừm...Trần Du Nam...với tớ....

Câu nói ấy làm Lan Anh giật mình, cậu ta uống một ngụm cà phê để lấy lại bình tĩnh, ánh mắt vẫn lảo liên như thể người đang làm chuyện khuất tất. Rồi Lan Anh thét lên:

- Trần Du Nam! Hắn là kẻ thù của chúng ta và Khánh Phương! Hắn đã gián tiếp giết chết em gái Phương. Sau đó, khi biết cậu thích anh Phương, Hắn tìm mọi cách để chia rẽ hai người, còn thuê người làm cậu bị tai nạn nữa. Cũng may, anh Phương tìm thấy cậu ở New York, giúp cậu tránh xa tên đó. Không thì kẻ xấu số phải lấy hắn bây giờ là cậu, chứ không phải bà chị kia đâu. May quá! – Lan Anh lại nhấp một ngụm cà phê, đôi mắt cậu nhàu lại – Chuyện trả thù hắn cứ để tớ! Yên tâm đi! Tớ đã lấy được lòng tin của hắn! Khi nào có cơ hội tớ sẽ đâm sau lưng hắn! Cậu và anh Phương hãy cứ sống vui vẻ đi!

Tôi ngờ ngợ như những gì Lan Anh nói không đúng lắm. Vì tôi không có tình cảm gì với anh Phương cả, không thể nào trong quá khứ tôi lại thích anh. Nhưng việc Lan Anh nói Trần Du Nam gián tiếp hại chết em gái anh Phương có thể là sự thật. Biết đâu đâu được! Trong quá khứ, tôi lại là một kẻ khác, có tính cách khác bây giờ. Có lẽ là do tôi chưa tìm hiểu kĩ anh Phương thôi! Nếu như tôi gần gũi anh hơn, chắc tôi sẽ tìm ra tình yêu của mình dành cho anh ở đâu trong trái tim nhỏ bé này.

Nhưng...nếu nói vậy thì:

- Không được! Nếu vậy không phải bà Quỳnh nhà tớ lấy nhầm người rồi sao? – Tôi đứng lên, đập tay xuống bàn – Còn cậu nữa! Lan Anh! Chúng ta là bạn mà! Sao tớ lại để cậu chui đầu vào chỗ nguy hiểm đó được? Cậu cứ để tớ lo cho. Dù sao thì hắn cũng từng thích tớ mà!

Ánh mắt Lan Anh nhìn tôi long lanh như muốn khóc. Tôi không biết mình có nói gì sai không mà trông cậu ta buồn như vậy:

- Lan Anh à! Sao vậy?

Lan Anh lấy tay quạt quạt nước mắt trên hàng mi lá liễu của mình rồi mỉm cười:

- Cảm ơn cậu! Nhưng tớ không cần đâu! Tớ ổn mà! Tạm biệt!

Nói rồi, Lan Anh lái xe đi mất hút. Tôi nhìn theo, thấy lòng mình nặng trĩu. Câu nói “tạm biệt” của Lan Anh lạ đến mức làm tôi cảm thấy nó như một lời chào

tạm biệt tình bạn của chúng tôi sau bao nhiêu năm xa cách vậy.

[“*Tớ không cố ý...Trúc Ly! Tất cả chỉ vì tớ vẫn còn rất...rất yêu anh Nam*” – Lan Anh]

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Ngày đầu tiên đi làm của tôi quả nhiên không nhàn nhã chút nào! Tôi bị mấy tiền bối trong phòng Marketing sai vặt tùm lum. Nào là đi in cái này, in cái kia, lấy thêm giấy, pha cà phê,... rất rất nhiều. Dù vậy thì biết sao được, đây cũng được coi như một nghi lễ chào người mới. Đành chịu đựng thôi! Rồi lâu lâu sau đó, khi tôi đã trở thành nhân viên chính thức dài hạn của tập đoàn, nhất định sẽ lại có cơ hội “bắt nạt” những tân binh khác thôi mà.

“Tít...” – Anh Phuong gọi cho tôi. Nhìn màn hình điện thoại mà tôi ưỡ ỏi. Phải rồi! Nhiều ngày tôi không liên lạc gì với những người thương của mình. Chắc họ lo lắm! Nhất định không để họ lo thêm nhiều.

Tôi hồ hởi, mỉm cười bắt máy:

- A lô! Anh Phuong hả! Mọi người và ba em vẫn khỏe chứ? – Giọng tôi không chút rầu rĩ, mặc kệ cho lòng mình đang rung lên một niềm đau khó tả, vẫn trỗi dậy để màn kịch vui vẻ này không bị diễn viên nghiệp dư này phá vỡ.

- Ồ! Mọi người vẫn khỏe! Ba em...cũng khỏe!

Anh Phuong vui vẻ trả lời. Nhưng khi nhắc đến ba tôi là bắt đầu ngập ngừng. Không lẽ ở nhà lại có chuyện gì sao?

- Thật chứ? Anh đang ở nhà em hả? Mau đưa điện thoại cho ba em đi! – Tôi vội vàng muốn kiểm chứng

Bên kia im lặng hồi lâu. Tim tôi bỗng nổi trống. Có thể nghe thấy tiếng tim đập dữ dội.

Cuối cùng, anh Phuong kiên quyết bảo anh nói thật rồi kết thúc cuộc trò chuyện bằng cách bịa đại ra một cuộc họp.

Linh cảm cho tôi biết có cái gì đó tồi tệ đang xảy ra. Rốt cuộc tôi nên tin ai bây giờ? Anh Phuong hay chính mình... Thiệt tình! Chắc dạo này do áp lực công việc nên mới có ba cái cảm giác dờ hoi này thôi. Anh Phuong làm sao gạt tôi được chứ? Huống hồ...khi còn là một cô bé, trước khi tôi bị tai nạn, có lẽ...à không...tôi đã từng thích anh, thích anh đến mức có thể mạnh mẽ chống lại tên Du Nam độc ác đó. Bởi vậy, anh có thể nói dối bất kì ai, trừ tôi ra. Từ nay, tôi phải tập quen với tình yêu trong quá khứ này và tập yêu anh ấy lại từ đầu.

Tôi đứng thờ người trong thang máy một hồi. Rồi bỗng nhớ ra mình phải đi photo một đồng tài liệu cho chị Mây – trưởng phòng Marketing – một nhân vật cực lớn có ảnh hưởng tới cuộc sống “làm công ăn lương” của tôi sau này, đặc tội với bà là xác định mai xách dép ra khỏi tập đoàn. Thôi xong! Phải nhanh lên mới được! Để bà đích thân gọi điện nhắc nhở tôi là chỉ có nước “biến”. Tôi cuống cuống ôm đồng tài liệu chạy ra thì...

- Ấy da!

Hình như tôi vừa va vào một ai đó. Đứng là ông trời trên người mà! Tôi đã đang vội vàng rồi mà...Làm sao đây? Đồng tài liệu bay mỗi chỗ một nơi. Lần này, “ăn cảm” với bà trưởng phòng rồi..

Tôi đứng lên, cúi đầu:

- Ồ! Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi không cố ý!

Người kia ôm đầu đứng dậy, tướng tá người đó cao ráo cùng một nước da bánh mật, khuôn mặt lạnh lùng. Kết luận lại một câu: hẳn là một người đàn ông quyền rũ. Suýt nữa tôi đã bị điệu bộ cùng khuôn mặt ấy hút hồn. Hắn lồm cồm đứng dậy. Ngay lúc ấy, tôi mới nhận ra sự chênh lệch độ cao giữa tôi và hắn. Quá lớn! Ôi trời! Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, học – tôi học được, nhưng ba cái vụ liên quan đến ngoại hình thì tôi chịu. Đúng là “nhân bất thập toàn”!

- Không sao? – Tên lớn xác vẫn còn loáng choáng bởi cú tông nhau.

Nghe hắn nói không sao. Tôi liền thanh tẩy kí ức về hắn. Kệ hắn đứng ở đó. Rồi thu gom tài liệu đủ 189 tờ. Có thể so sánh tôi với một cỗ máy thu gom rác với tốc độ cao.

Tuy bị tôi ghê lạnh, không quan tâm, nhưng không hiểu sao hắn vẫn đứng ở đó, chăm chú nhìn “cái máy thu gom rác” làm việc cật lực, đã vậy còn cười khúc khích.

Tôi lấy làm bức mình. Cái tên này! Thấy một cô gái “nhu mì, yếu đuối” đang gặp sự cố như vậy, đáng lẽ là một người đàn ông thì hẳn phải ra tay giúp đỡ. Làm gì mà đứng ở đó cười cười không vậy? Tôi xin rút lại câu nói hắn thật quyền rũ. Hừ! Chả qua cũng chỉ là một tên đàn ông “mặc váy”.

Khi tôi đã thu lượm hoàn tất số tài liệu. Tên lớn xác hỏi:

- Cô là nhân viên mới à!

Tôi nhìn hắn, gật gật, tỏ vẻ khinh bỉ.

- Thảo nào...! – Hắn tỏ vẻ nham hiểm – Rồi từ từ cô sẽ biết!

- Biết cái gì chứ?

Hắn lững thững đi vào thang máy, lên tầng mười. Ủa! Tầng đó là nơi có phòng họp hội đồng quản trị của Trương Gia mà. Mặc kệ hắn. Hắn đi đâu kệ hắn. Mặc dù tôi không biết hắn nói cái gì mà tôi sẽ biết. Nhưng...đương nhiên tôi biết tôi ghét hắn rồi đấy!

Sau đó, tôi bỗng dưng phải chịu một tai ương vô cùng lớn! Cái mà tôi sẽ biết là một điều động cả trời đất, rung chuyển cả tinh cầu, xuyên thủng lòng nổi Trái Đất, có thể còn vang dội và vũ trụ. Phóng đại tí thôi! Điều này chắc chỉ làm tôi bị “đá” ra khỏi tập đoàn chứ mấy.

Hóa ra cái tên lớn xác hôm bữa là tổng giám đốc của công ty Trương Gia và là con trai chủ tịch tập đoàn này. Có lẽ mọi người sẽ thắc mắc tại sao tôi biết? Vài ngày sau đó, tôi bị phòng nhân sự chuyển sang làm thư kí giám đốc. Và tôi được nghe tin khủng bố này. Giờ thì tôi hiểu tại sao hắn nói: “Thảo nào...” ngập ngừng vậy rồi. Ý hắn do tôi là nhân viên mới chưa biết tổng giám đốc của công ty là ai nên mới cư xử xác lác như vậy. Hắn điều tôi đến đây nhất định là để hành hạ tôi mà. Thật kinh khủng!

- Sao? Giờ biết tôi là ai rồi chứ? – Hắn nhìn tôi bằng cái bản mặt đắc ý khó chịu.

Dù có cấm hận cái khuôn mặt ấy đến nhường nào, tôi vẫn cố ngượng cho giọng nhẹ nhàng:

- Vâng! Tiểu nhân có mắt không thấy thái dương! Trương Gia Nhân đại nhân! Ngài đúng là người có tài, lại điển trai đến nhường nào!

“Có tài, điển trai cái con khỉ” – Tôi nghĩ.

Hắn bỏ tay vào túi, hơi nhếch mép:

- Vậy là tôi biết cô là loại người nào rồi đó!

Ý hắn tôi thuộc loại xu nịnh đấy à! Gần đúng rồi! Nếu hắn nói thêm từ giả tạo, tôi sẵn sàng bái hắn làm sư phụ.

Và sau sau đó nữa, tôi...bị tra tấn. Hắn đưa tôi một chồng tài liệu của các cuộc họp cổ đông kêu tôi gõ lại. Tôi tính hỏi gõ lại làm gì, việc này đâu cần thiết. Nhưng trong công ty, hắn là vua, còn tôi là phận người hầu, mới vào công ty, thấp cổ bé họng, nên đành chịu hình phạt.

Rồi sau sau sau đó nữa, tôi phải làm việc đến đêm. Vì hắn yêu cầu tôi phải hoàn thành nó vào ngày mai.

Tôi gõ tên từng cổ đông tham gia trong từng cuộc họp. Giờ đi giờ lại, cuộc họp nào cũng luôn thiếu một cổ đông. Ông ta điên rồi sao? Ông ấy cứ vắng mặt kiểu này có ngày bị các cổ đông khác lật mặt thì ông ta coi như tiêu. Mà tính đi tính lại ông này nắm giữ khoảng bốn mươi năm phần trăm cổ phần của tập đoàn. Là cổ đông lớn thứ ba sau tên lớn hắc vương Trương Gia Nhân và cha của hắc vương – Trương Gia Toàn. Kể ra chênh lệch giữa khối lượng cổ phần giữa hắc vương và ông cổ đông này chẳng là bao – khoảng hai phần trăm. Còn xiu nữa là được lên chức rồi còn không cố gắng đi, ông còn ngồi đó hưởng thụ.

Cho đến cuộc họp gần đây nhất, ông cổ đông bí ẩn mới xuất hiện. Tên ông là...không phải chứ...Trần Du Nam. Ôi không không! Chắc là chỉ trùng tên thôi, trùng tên thôi mà.

Bực mình thật! Đi đâu cũng không thể nào thoát khỏi cái tên độc ác đó. Một tên sát nhân đề tiện, hạ lưu, chắc khối tài sản kếch sù đó của hắn cũng là nhờ vào những việc làm bất nghĩa. Loại người bại hoại như thế sao vẫn còn sống đến giờ chứ! Còn có công lý không chứ?

Một giờ, hai giờ,...tôi đếm giờ như đếm cừu. Cừu bay tứ tung cùng đồng hồ, lóa cả mắt, chỉ nhắm lại một tí xiu thôi rồi sẽ quay lại làm việc chắc không sao đâu. Tôi tự nhủ với bản thân vậy. Nhưng kết quả là tôi ngủ một mạch cho tới sáu giờ sáng – ngủ một cách thật thoải mái như chưa bao giờ thoải mái hơn sau bao đêm dài thồn thức với hai từ “quá khứ” và “thù hận”. “Lao động là vinh quang” và lao động mệt nhọc mang nỗi nỗi buồn đi...cất giấu thật kĩ, khóa lại trong tim.

Khi tôi thức dậy, bỗng thấy trên lưng mình phủ một chiếc áo vest đen ấm áp, trước mặt còn có một tách cà phê nóng hổi và hai cái bánh mì trứng ốp la trên bàn. Có tiếng sột soạt trong phòng. Tôi ngẩng mặt lên.

- Tỉnh rồi à! – Trương Gia Nhân đang mài thu lượm những tờ biên bản cuộc họp bị tôi làm rơi – Thật tình! Cô có biết mấy thứ này quan trọng lắm không hả! Thôi! Cô đừng gõ lại chúng nữa! Để tôi giao cho người khác làm! Cô mà đụng vào chỉ tổ rách việc.

- Ừm...cốc cà phê, bánh mì và cái áo...cảm ơn anh! – Tôi lúng túng.

Hắn nhìn tôi một lát. Ánh mắt hắn rất quen thuộc, một ánh mắt lạnh lùng nhưng ấm áp vô vô cùng. Hình như tôi đã nhìn thấy nó ở một kẻ khác, không phải anh Phương, ba tôi hay bạn bè tôi, càng không phải là hắc vương. Lại một kẻ bí ẩn trong quá khứ ư?

Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy tên Gia Nhân đáng tôi trọng. Có lẽ tôi nên thay đổi cách nhìn về hắn.

Chương 42

Trương Gia – một tập đoàn cũng khá có máu mặt trong thị trường kinh doanh. Ở đây, họ kinh doanh đủ thứ, nào là thực phẩm, đồ gia dụng... và cả bất động sản nữa. Họ leo lên được đến đây là nhờ sự mưu mẹo, cẩn thận trong tính toán. Đặc biệt là họ biết cách siết chặt mối quan hệ với các tập đoàn khác cả trong và ngoài nước. Mối quan hệ này đã trải ra một nền móng vững chắc cho từng dự án của công ty. Một ví dụ điển hình cho mối quan hệ làm ra tiền của tập đoàn là dự án khu trung tâm dịch vụ vui chơi, giải trí dành cho giới thượng lưu – “Luxury Park”. Dự án này có sự tham gia của một tập đoàn lớn có tên là Thiên Phong. Và hôm nay, chính là buổi thương lượng hợp tác chính thức giữa hai tập đoàn với khối lượng tài sản khổng lồ này.

Trở lại với câu chuyện của tôi. Cũng vì cái sự kiện “khủng” này. Tên hắc vương chủ tôi một trận te tua:

- Cô có biết hôm nay là ngày gì không hả? Ăn mặc kiểu này thì làm sao tham gia cuộc họp đây? Cô là bộ mặt của công ty mà như thế này thì tôi và ba tôi biết giấu mặt đi đâu!

Hắn cứ bù lu bù loa hết cả lên, đi đi lại lại. Không những càng làm hắn bức mình hơn mà tôi cũng thấy bức nữa:

- Anh bình tĩnh đi! Làm gì mà hồi hộp dữ vậy! Tôi mặc như vậy có gì sao? Tôi thấy áo sơ mi với quần tây là hợp nhất, thoải mái nhất mà! Tôi biết đây là lần đầu tiên ba anh cho anh tham gia một dự án lớn tới như vậy. Nhưng cũng đâu cần phải rối lên như thế!

Nghe tôi nói xong, hắn bỗng thông minh ra:

- Phải rồi ha! – Ngay lập tức, hắn trở lại với cái bộ dạng nửa kiêu ngạo nửa nguy hiểm đó – Nhưng ít ra cô cũng phải mặc cho đúng kiểu chứ!

Dứt lời, hắn kéo tôi ra ngoài công ty trước ánh mắt nửa khinh nửa ghen tỵ của mấy bà chị đồng nghiệp. Ra đến nhà xe, hắn tổng tôi vào xe của hắn.

- Anh đang làm cái quái gì vậy? Buổi họp sắp bắt đầu rồi!

- Tới shop quần áo gần đây nhất!

Tôi hỏi làm gì. Nhưng hắn không trả lời. Không lẽ hắn tính mua đồ cho tôi sao? Cứ tưởng viễn cảnh này chỉ xuất hiện trong phim. Ai ngờ nó lại xảy đến với mình. Không biết tôi nên vui hay tủi đây?

Hắn đưa tôi đến một shop quần áo hàng hiệu với ánh đèn vàng sang trọng, rộng rãi. Chỉ cần lướt qua một vòng rồi nhìn vào giá tiền là đủ để tôi tím mặt. Chỉ là một bộ quần áo thôi mà. Có cần đắt vậy không?

Đến cuối cửa hàng, hắc vương tiện thể chọn bừa một cái váy màu trắng sữa, kêu tôi mặc vào. Hắn sẽ đi lấy xe và đợi tôi ở trước cửa hàng. Còn liệu hồn nếu tôi kén chọn và chậm chạp thì chuẩn bị tinh thần xéo khỏi công ty. Ủi! Cái tên này qua ư là độc đoán.

Chúng tôi trở lại cuộc họp vừa kịp giờ bắt đầu. Các nhân vật lớn của hai tập đoàn đã tề tụ đủ, trừ tổng giám đốc và thư kí của bên Thiên Phong. Mọi người vẫn đang chờ kẻ chậm trễ đó.

Bên trái của tôi là tập đoàn Trương Gia, bên phải là tập đoàn Thiên Phong. Tôi lơ đễo đi sau tên hắc vương, trên tay còn cầm biên bản cuộc họp và các tài liệu về dự án.

Do tên hắc vương là tổng giám đốc nên hắn phải ngồi đối diện với tổng giám đốc của Thiên Phong. Và tôi cũng thế thôi, phải ngồi đối diện với thư kí bên kia. Nói chính xác hơn là tôi và hắc vương đang ngồi đối diện với hai cái ghế trống.

Mười phút trôi qua, nhân vật quan trọng của buổi họp cuối cùng đã đến. Có thể nghe thấy tiếng lộp cộp của dép guốc bên ngoài hành lang của hai người.

- Cuối cùng hắn cũng đến! Cổ đồng lớn thứ ba đồng thời là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Phong! Trần Du Nam! Đúng là một kẻ thích trêu đùa với thương trường mà!

Hắc vương vừa nói cái gì chứ! Tổng...giám...giám...đốc... là Trần Du Nam ư? Trước đây, tôi từng làm gác thang máy ở công ty của hắn. Tôi nghĩ hắn cùng lắm chỉ là giám đốc của công ty thuộc tập đoàn Thiên Phong thôi. Không ngờ hắn lại là tổng giám đốc của cả một tập đoàn lớn như vậy. Thật sui sê! Lại phải chạm mặt với hắn rồi! Chết thật!

Y như rằng, Trần Du Nam bước vào với dáng vẻ hiên ngang – dáng vẻ khác xa so với tâm địa độc ác của hắn cùng thư kí là...cái gì...Lan Anh. Tại sao là cậu ta? Không ngờ cậu ta sẵn sàng hy sinh gần cạnh một “con thú dữ” như thế chỉ để trả thù cho tôi. Trên đời này lại có kẻ ngốc nghếch tới mức đó sao? Cậu ấy quả thực là một người bạn tốt! Tôi nên tin Lan Anh nhiều hơn nữa.

Buổi họp diễn ra khá suôn sẻ. Nhưng đó là với chuyện làm ăn của hai bên. Còn tôi thì chẳng ổn chút nào. Tên Du Nam đó cứ nhìn chăm chăm vào tôi không

chớp mắt. Dù tôi cố tập trung vào biên bản thì cũng không thể trốn tránh ánh mắt điên cuồng đó của hắn. Sau nhiều mâu thuẫn, tôi quyết định giương mắt to ra nhìn tên Du Nam. Rồi đến cùng tôi lại bị thu hút bởi ánh mắt đó. Nó rất quen thuộc, ấm áp và tràn ngập yêu thương.

- E hèm! – Lan Anh ho một cái nhắc nhở tôi.

Tôi tỉnh lại sau cơn thôi miên của ác quỷ, nói nhỏ vào tai hắc vương cho tôi ra ngoài một chút vì hơi mệt. Hắn chỉ gật một cái rồi nhắc tôi đừng làm mất thời gian.

Năm phút sau, tôi trở lại hội trường, tiếp tục công việc của mình. Phải! Chỉ có công việc và công việc như thế mới thoát khỏi tên ác ôn đó.

Cuộc họp kết thúc trong thành công rực rỡ. Hai bên kí hợp đồng và trao nhau những cái bắt tay thân tình. Hắc vương mừng quýnh. Trông hắn như một đứa trẻ con ngây thơ. Có lẽ hắn sẽ được ba hắn thưởng gì đấy.

Chúng tôi ra đến cửa, lại gặp mặt hai người kia. Trần Du Nam lại bắt đầu nhìn tôi:

- Trúc Ly! – Hắn gọi tên tôi.

Lan Anh ra hiệu bằng việc lắc đầu. Thế là tôi bèn chuyển theo tên hắc vương nhanh như thỏ đi phía trước. Tên Du Nam đó chắc cũng phải biết xấu hổ là gì. Bị tôi từ chối thẳng mặt dù chỉ mới gọi tên như vậy. Chắc hắn cũng biết đường mà lui. Nhưng không thể để chuyện này cứ tiếp tục như vậy được. Lan Anh chỉ là một cô gái nhỏ. Hắn cậu ấy sẽ không thể đấu chọi với một kẻ mưu mẹo như thế. Chỉ cần nhìn cách hắn ăn nói, xử sự trong thương lượng là tôi đã biết hắn không đơn giản rồi. Chẳng may, hắn phát hiện ra, không biết Lan Anh sẽ thế nào? Trần Du Nam đó! Vào một ngày không xa, có thể tôi sẽ phải đối diện trực tiếp với hắn, cũng như đối diện với chính quá khứ của mình, bảo vệ Lan Anh và mọi người.

- Này! Cô đang suy nghĩ cái gì thế? – Tên hắc vương lay lay người tôi.

Tôi gạt mình:

- Anh làm cái gì vậy hả? – Nếu không phải hắn là hắc hắc đại vương Trương Gia Nhân, bà đây đã cho hắn ăn một táng.

- Cô bị làm sao vậy? Tôi đây chỉ muốn mời cô ăn trưa thôi mà! Có cần gắt lên như thế không? – Hắc vương tỏ vẻ bị oan sai nặng nề.

Đáng nhẽ tôi tính từ chối. Nhưng tôi phải đi theo hắn để trả đồ. Bộ váy này mắc dữ, không trả lại mạng tiếng bảm theo hắn vì tiền. Thôi đồng ý vậy!

- Ồ! – Tôi cảm thấy mặt hắc vương rất đáng ghét, muốn chọc hắn cho vui – Anh đang tính hẹn hò với tôi sao? – Tôi cười khúc khích sau câu nói.

Hắn chau mày, tỏ vẻ nghiêm túc:

- Phải! Tôi muốn hẹn hò với cô thì sao nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

“White heaven” – một quần thể khách sạn, nhà hàng năm sao thuộc tập đoàn Trương Gia. Nghe đến cái tên thôi cũng đủ để hình dung được vẻ đẹp xa hoa của nó. Nơi này giống như một cung điện nguy nga, một thiên đường quý phái, thanh lịch với màu trắng thanh khiết. Ở đây, người bản địa thì ít mà khách nước ngoài lại vô cùng đông đúc.

Tôi đã đi qua đây nhiều lần, cũng chỉ dám liếc mắt nhìn cái cổng nguy nga. Bởi, có lẽ nơi này chỉ dành cho các công chúa, hoàng tử. Một kẻ dân thường như tôi, nào dám mơ bước vào đây. Cứ cho là gia đình tôi cũng vào hàng khá giả, thì cũng chẳng đủ tiền để mua vé vào cổng. Nói gì đến việc vui chơi, hưởng thụ.

Nhưng... Thật bất ngờ làm sao? Ngay lúc này, tôi đang đứng tại “White heaven restaurant”. Có năm mơ tôi cũng không ngờ mình có thể vào đây, lại còn được ăn nhiều món ngon tới như vậy.

Nơi này quả thực không phải hư danh. Màu sơn tường đương nhiên là trắng rồi! Có gì đặc biệt ở những bức tường này mà người ta lại gọi đó là thiên đường? Đây mới chính là mấu chốt. Tất cả các bức tường đều được đính cái hạt pha lê lấp lánh. Dưới ánh sáng đèn chùm màu xanh nhạt chiếu lên, chúng trở nên huyền ảo, đập vào mắt khách hàng khiến họ có cảm giác nâng nâng như thể ở trên thiên đường. Các nhân viên phục vụ hóa trang thành các thiên thần. Nói chung không còn gì để chê?

Trương Gia Nhân mặc một chiếc vest đen ngồi phía đối diện tôi. Trông hắn như một quý ông lịch lãm. Cộng thêm sự quyến rũ vốn có của hắn. Hắc vương trở thành “soái ca” trong mắt các cô gái khiến họ không ngừng liếc mắt đưa tình với hắn.

- Cô thích nơi này chứ? – Hắn hỏi.

Tôi đang mãi ngắm nhìn các bức tường thiên sứ, đành cười trừ rồi gật đầu.

- Biết sao tôi đưa cô đến nơi này không?

Hình như tôi đang “ngủ” thấy mùi sền sền ở đây. Ánh mắt ve vãn kia của hấn là sao? Cứ như thể hấn muốn nuốt luôn trái tim của tôi vào vậy! Những cử chỉ đơn giản của hấn như rót rượu, cắt bít tết cho tôi,... bỗng dưng khiến tôi đỏ mặt, trái tim đập loạn xạ lên. Đến câu trả lời cũng ấp a ập ứng:

- Tại...tại...sao?

Hấn khoái chí cười khì, không quên nháy mắt với tôi một cái:

- Làm gì mà mặt đỏ hết lên cả vậy? Tôi có làm gì cô đâu chứ! – Hấn ngừng lại một chút rồi nói tiếp – Hôm nay, cô rất đẹp. Chiếc váy màu trắng sữa tôi chỉ chọn bừa thôi mà không ngờ nó lại hợp với cô như vậy. Có lẽ cô là thiên thần nên chỉ hợp với chất liệu cùng màu trắng. Và...chỉ có thiên đường mới hợp với thiên thần!

Từ bối rối, tôi chuyển sang bức tức. Cái tên này ngồi đó nói lảm nhảm cái gì mà sền như con hến vậy. Ngồi nghe hấn nói mà tôi muốn ói. Chắc phải vô toilet một chút.

Chưa ngày nào suì hơn ngày hôm nay, phải kết thúc nhiều điều chỉ bằng việc vô toilet. Mà vô trong đó chủ yếu nghe mấy bà “tám” nói xấu người này người kia chứ có làm gì đâu. Một thiệt chứ!

Tôi quay lại sau khi đã uống thuốc chống ói, tất cả chuẩn bị tinh thần cho câu chuyện sền tiếp theo của Trương Gia Nhân. Kỳ lạ! Bình thường hấn như con sư tử đực độc đoán biết chừng nào. Giờ, bỗng dưng bị điên khùng như thế này. Thà đấu chọi với tên Du Nam, còn hơn ngồi đầu tranh với thánh giá nhạy cảm với “sền” của tôi. Nhất định phải tìm cách nào đó thoát khỏi tên này mới được.

Ba mươi phút trôi qua, tên Nhân vẫn chưa kết thúc bài ca của mình.

Tôi ngồi thờ dài một hồi, vừa nhâm nhi chút rượu ngoại. Cho đến khi sức chịu đựng của tôi đã đi đến giới hạn:

- A! Bỗng dưng tôi nhớ mình phải về nhà sớm ăn cơm tối với ba mẹ! Thôi tôi đi nha! – Tôi xách giỏ nên chuẩn bị ra về.

Hấn kéo tôi lại:

- Từ từ hẵng đi! Xin cô đấy! Năm phút thôi! Tôi muốn nói với cô điều này! Một điều rất quan trọng!

Thấy sự khẩn khoản của hấn, tôi mềm lòng, đứng lại. Đó cũng chính là việc làm đầu tiên trong đời mà tôi cảm thấy mình ngu ngốc đến tận cùng. Nếu tôi về ngay lúc đó, những chuyện điên rồ đó có thể sẽ không xảy đến với tôi.

Trương Gia Nhân quỳ xuống, tay cầm một chiếc nhẫn với viên kim cương long lánh, mặt ngẩng lên nhìn tôi đắm đuối. Hành động điên rồ của hấn làm tôi phát khùng:

- Anh...anh tính làm gì vậy?

Hấn đưa tay nắm lấy bàn tay tôi tính trao một nụ hôn lên đó. May mà tôi kịp rút tay lại, nhưng bắt đầu bị cứng họng vì những hành vi kỳ lạ của hấn.

Vòng vo một hồi, hấn mới há họng:

- Em có thể trở thành bạn gái anh được không?

Việc làm của hấn đã khiến cho cả nhà hàng đổ bộ ánh mắt về phía chúng tôi. Cộng thêm tiếng hét thất thanh của tôi càng làm gia tăng sự chú ý. Chuyện gì đây? Vừa nãy lái xe đến đây đâu có xảy ra tai nạn. Sao đầu tên này bị chấn thương vậy?

Tôi cố lấy lại bình tĩnh, không chút lưu tình, phũ phàng nói một loạt:

- Tôi với anh ư? Anh nhầm rồi! Có thể anh bị quáng gà thôi! Làm ơn tỉnh lại giùm tôi cái! Chúng ta mới quen nhau chưa tròn hai tháng. Anh còn chưa biết nhà tôi ở đâu, gia đình tôi có mấy người, bao nhiêu anh chị em, đã yêu bao giờ chưa,... Thậm chí tên họ đầy đủ của tôi anh cũng chẳng nhớ! Vậy mà anh có thể kết luận một câu anh thích tôi! Suy nghĩ lại đi! – Tôi kết luận lại một câu – Cứ cho là anh yêu tôi thật đi. Thì tôi cũng không yêu anh đâu! Tôi...tôi có người yêu rồi!

Cả nhà hàng ồn ào cả lên, xì xầm to nhỏ.

Tên Nhân vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Không lẽ hấn không biết bị người ta từ chối trước đám đông nhục tới cỡ nào chẳng?

Hấn đứng lên, nắm lấy tay tôi một cách hung bạo, rồi lấy chiếc nhẫn đeo vào, vừa nhếch mép, nở nụ cười đắc tiện:

- Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ! Bỏ thiếu gia đây thích gì được lấy! Chẳng lẽ chỉ là một cô gái nhỏ như em, tôi lại không có được! – Hấn lần la, gần sát lại tôi, mặt hấn chỉ cách tai tôi khoảng mười xen – tí – mét, bàn tay của hấn vẫn siết chặt lấy tay tôi – Thì ra cô có người yêu rồi à! Hừ! Chia tay đi! Bỏ thiếu gia sẽ cho cô tất cả những gì cô cần!

Tên khốn này! Hấn dám làm cái chuyện bại hoại này trước mặt nhiều người vậy. Đã thế những người kia thấy tôi bị ức hiếp, còn đứng nhìn được ư? Hay là họ

đang khoái chí nhìn cảnh này như đang xem phim ngôn tình.

Tức thiệt! Không lẽ cứ chịu trận để hấn bắt nạt như vậy. Uống công cho lúc trước tôi nghĩ hấn là người tốt. Thế mà bây giờ lại...

- Anh mơ đi! Dù...

Bỗng đầu óc tôi choáng váng, đau ê ẩm. Phải rồi! Ly rượu hồi nãy...bị hấn bỏ thuốc mê sao? Chắc chắn hấn đã lợi dụng lúc tôi vô toilet. Đáng ghét! Nhức đầu quá.

Cứ thế, thuốc mê ngấm dần, ăn sâu vào đầu óc và tôi...bất tỉnh. Những gì tôi có thể nghe trước khi nằm tại đó là:

- Cô không muốn yêu tôi! Cũng phải yêu...Tôi muốn cái gì, thứ đó nhất định phải là của tôi! Cô hiểu không hả?

Đây không phải là lần đầu tôi bị một tên biến thái ve vãn. Đúng thế! Tôi nhớ rồi! Cái lần mà tôi thất vọng về cuộc sống của mình, say bí tỉ ở hộp đêm, có một tên đã muốn lôi tôi vào khách sạn. Nhưng, Trần Du Nam đã cứu tôi, dù hấn có độc ác đến thế nào, cũng không đụng vào một cọng tóc của tôi khi tôi còn đang trong cơn mê man. Còn tên Gia Nhân, mang tiếng con nhà có gia giáo mà lại làm vậy với tôi ư? Tệ thật! Lúc này, tôi chỉ muốn Trần Du Nam đến đây và cứu tôi đi.

Đúng là “không cầu người tốt, cầu người người đâu”! Chả có Du Nam nào ở đây hết. Khi tôi tỉnh dậy, chỉ thấy mặt tên biến thái kia. Cũng là lúc tôi phát hiện ra mình đang bị trói tay lại nằm trên giường. Tiếng xả nước từ phòng tắm khiến tôi giật mình.

Tìm tôi đập thành thịch theo từng nhịp nước chảy. Đến khi tiếng nước tắt ngấm, Trương Gia Nhân bước ra chỉ choàng một chiếc khăn tắm hờ hênh:

- Tôi đã nói mà! – Hấn nhếch mép, lại gần tôi, vuốt lên mặt – Cuộc vui sắp bắt đầu rồi!

A!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: (Tt)

Trương Gia Nhân như một con thú hoang. Hấn xông lên giường, ép người sát vào tôi. Đầu óc hấn bây giờ chỉ có sắc dục. Ham muốn của hấn đã lên tới đỉnh.

Ngay lúc này, tôi chỉ muốn hét lên, đập hấn ra và cho hấn một trận. Nhưng miệng tôi bị dán băng keo lại, không thể thốt lời dù chỉ một từ. Đã thế tay chân của tôi còn bị hấn ghim chặt.

Không lẽ cuộc đời của tôi là như thế này sao? Tôi có làm gì sai đâu chứ. Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tất cả cũng chỉ tại ông trời đã sinh ra những tên như thế này. Bọn đàn ông đáng ghét! Tôi khinh.

Bây giờ, khi đang lâm vào cảnh khốn cùng bất đắc dĩ này, tôi mới hiểu rõ được bản chất của con người mình. Tôi yếu đuối vậy ư? Không đời nào! Trước đây, hồi mới vào cấp ba, bạn bè chế cười tôi vì tôi hơn họ những ba tuổi, mỗi lần đi học còn quần một mớ băng lên đầu (do tôi mới hồi phục từ lần bị tai nạn mà tôi cũng không nhớ rõ nguyên nhân). Thậm chí những đứa con gái nhỏ tuổi hơn còn tìm cách bắt nạt, nói này nói nọ khiến tôi tự ti, không dám đến trường. Đôi lúc, tôi đau khổ đến mức phải rúc vào tủ quần áo khóc nức nở vì tôi không muốn ai trong nhà biết tôi khóc. Sợ mọi người chê mình yếu đuối, “tiểu thư”, sợ không ai chơi với mình. Và rồi tôi cũng không ngờ sự yếu đuối kia khiến tôi mạnh mẽ lên, vượt qua mọi rào cản của cuộc đời. Từ đó, không ai trong trường dám bắt nạt tôi, có khi họ còn phải nể nang một phần nữa.

Thật ngờ vực! Biến sự nhút nhát thành sức mạnh gì chứ! Chả qua vì tôi sợ chính bản thân mình nên mới cho đại ra một điều phi thường đấy thôi. Tất cả chỉ là những lời dối gạt chính mình. Có lẽ tôi chính là kẻ khờ khạo nhất thế giới này. Tôi luôn sống thực với mọi người, nhưng sau tất cả lại dối lừa chính bản thân mình. Thử hỏi có ai ngốc hơn tôi chứ?

Còn tên Du Nam nữa, tôi ghét hấn như vậy, đối xử lạnh lùng với hấn. Ngay cả trong thâm tâm cũng thầm cầu hấn lên thiên đàng sớm. Vậy mà còn mong chờ hấn đến cứu mình.

Nếu cuộc đời đã định như vậy. Có lẽ nên chấp nhận nó, cố chống lại chỉ thêm mệt mỏi.

Tôi buông lỏng tất cả, mặc cho tên biến thái kia chà đạp lên cơ thể mình. Hấn vuốt ve từ eo đến đùi của tôi. Từng giây từng phút trôi qua, con quỷ hình người này vẫn không chịu buông tha cho con mồi của mình. Cho đến khi ham muốn trong lòng hấn như bị vỡ ra, hấn xé miếng băng keo trên miệng tôi, hôn cuồng nhiệt. Đôi môi chưa một lần bị ai đó chạm vào này cũng bị hấn cắn đến sưng đỏ. Sau đó, hấn thô bạo xé toạc chiếc váy trắng trên người tôi, lộ ra nước da trắng ngần, mịn màng. Cũng là lúc cuộc đời của tôi dần chìm vào cùng cực của bóng tối với nỗi đau đớn tột độ. Tôi khóc. Cố gắng van nài hấn:

- Xin anh đấy! Tôi sẽ trở thành bạn gái anh. Xin anh dừng lại đi!

Hắn ghé sát vào tai tôi:

- Nếu như em nói trước có phải tốt hơn không? Nhưng bọn thiếu gia đã lỡ rồi thì biết làm sao được? Xin lỗi nhé! Tôi sẽ đền bù cho em sau! Baby!

- Đồ khốn! A...

Dứt lời, hắn lần tay gần nút áo ngực của tôi.

- Đồ khốn! Buông tôi ra! Tôi nhất định sẽ giết anh!

- Đợi khi tôi làm thịt em xong đã! Ha ha ha...

Giọng cười của hắn làm cả người tôi ghê rợn. Khốn nạn! Bọn đàn ông đáng ghét! Tại sao người chịu thiệt luôn là phụ nữ chúng tôi chứ? Ông trời ơi! Sao bắt công quá vậy? Ông ban tặng cho bọn nam nhi sức mạnh và trí tuệ để bọn họ làm những chuyện bất chính bất minh này ư? Ông còn có mắt không vậy?

“Đừng...” – Có tiếng súng nổ ra từ bên ngoài khiến mọi người hoảng hốt kêu la. Cũng nhờ nó, tên Gia Nhân hoảng loạn, buông tôi ra. Hắn vội vàng nhặt cái sơ mi ngổn ngang dưới sàn mặc vào, khăn trương đến nỗi quên cả cài cúc áo.

Thì ra có khủng bố. Nếu đoán không lầm, chắc căn phòng này thuộc “White heaven hotel”. Ra vậy, mọi việc đã được sắp xếp sẵn, tên biến thái đưa tôi đến nhà hàng rồi đến khách sạn, chả có nơi nào lại thuận tiện một cách tự nhiên cho cả hai việc như vậy. Chứ không phải ngẫu nhiên gì hắn lại chọn “White heaven”. Nhưng đáng lẽ một nơi sang trọng như thế này, an ninh phải vững chắc lắm chứ. Sao những kẻ kia có thể dễ dàng đột nhập vào đây được?

Thôi! Kệ họ! Hãy cứ khủng bố đi! Làm ơn hãy đặt một quả bom hẹn giờ ngay tại đây. Như thế, tôi có thể kết liễu cuộc đời đen đui này. Đồng thời để tên Gia Nhân chết cùng tôi luôn. Khi xuống âm phủ, tôi có thể dâng tấu với Diêm vương đây hắn xuống mười tám tầng địa ngục. Chỉ có chịu đau khổ, hắn mới hiểu được cảm giác thất vọng tràn trề và đau khổ của tôi lúc này.

- Các người đứng ở ngoài, tốt nhất tránh xa căn phòng này chút! Minh tôi vào thôi! – Đây là giọng của tên cầm đầu chẳng?

Khoan đã...giọng nói này...

Phải! Không sai! Là Du Nam! Tại sao hắn...hắn lại đến đây chứ?

- Trương Gia Nhân! Mẹ kiếp! Khốn hồn thì cắt cho tao!

Trần Du Nam vừa nói, vừa chìa súng vào đầu tên Gia Nhân. Tuy nhiên, tên Nhân không chút sợ hãi, vẫn với giọng cười bi ối:

- Ô! Không ngờ tôi lỡ đụng vào gái của anh! – Hắn liếc nhìn tôi đang sợ hãi trùm chăn trên giường – Kể ra “con nai” này cũng ngon phết! Hay là anh cho...

Trương Gia Nhân chưa kịp dứt lời, tên Nam đã cho hắn một đấm thẳng mặt:

- Tao nói mày cút thì mày cút! Tao không thích nói nhiều! Một khi tao đã nói nhiều với mày thì đừng trách!

Nghe xong, tên Nhân sợ tái mặt. Nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, thông thả bước ra khỏi cửa.

- À! Tao quên nói với mày! Cái hợp đồng kia...tao tuyên bố nó giờ là vô nghĩa!

Câu nói này như giáng một đòn vào tên Nhân. Thực ra bề ngoài Trương Gia đang phát triển rất tốt. Nhưng bên trong thì khác, tài chính của tập đoàn Trương Gia đang thiếu hụt trầm trọng, nên mới có làm thân với Thiên Phong. Bản hợp đồng cùng dự án này là cơ hội cuối cùng để cứu Trương Gia. Nếu bị hủy, Trương Gia chẳng khác gì đang đứng trên bờ vực phá sản. Giờ thì hay rồi. Báo ứng! Đáng đời!

Trần Du Nam nhìn tôi trên giường với ánh mắt kỳ lạ. Khi nhìn hắn, tôi thấy gương mặt sao ấy, bèn che hai tay trước ngực.

Hắn lấy chiếc áo chàng dầy cộp dài chấm đầu gối của mình trùm lên người tôi. Sự ấm áp từ lòng bàn tay hắn khiến tôi cảm động.

- Cảm...cảm...on...anh! – Tôi méo mào, ôm chầm lấy hắn khóc nức nở.

Giây phút này, tôi cũng quên mất hắn là kẻ xấu, là kẻ giết người, chỉ nhớ rằng hắn đã cứu tôi hai lần. Trái tim tôi đang lạnh cóng, bỗng dung thấy ngay trước mặt có một nguồn sáng ấm áp và tôi chỉ muốn ôm lấy thứ ánh sáng ấy. Chẳng cần biết liệu nó có được bền lâu hay không?

Hắn xoa đầu tôi, ra lệnh cho người của hắn giải tán đám đông bên ngoài, nhất định không để ai nhìn thấy tôi rồi lại im lặng. Sự ấm nóng từ bờ vai ấy cùng sự lặng yên yên bình này. Thật hạnh phúc! Có cảm giác như cả thế giới chỉ thu nhỏ bằng bờ vai này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 44

Tôi thức dậy sau cơn ác mộng kinh hoàng ngày hôm qua, thấy mình đang ở một nơi xa lạ. Không! Thực ra thì nó khá là quen thuộc – phòng của tên Trần Du Nam. Vẫn cách bài trí quen thuộc, vẫn với hai màu chủ đạo: trắng và đen, đơn giản nhưng toát lên vẻ quý phái sang trọng và sở thích của chủ nhân.

“A” – Đầu tôi bỗng nhói đau một cái, tựa như có một chiếc kim đâm vào đầu vậy.

Rồi Trần Du Nam không biết từ đâu chui ra:

- Vẫn còn đau à!

Tôi bị giọng nói của hắn làm cho giật mình. Nhìn khuôn mặt anh tuấn, điển trai nam tính của hắn, tôi bối rối nghĩ lại cảnh tối qua, tôi khóc nức nở trên bờ vai hắn, lại còn ngất xỉu trong lòng hắn, khuôn mặt của tôi bỗng chốc đỏ như tôm luộc.

- Không...không sao?

Hắn nhìn khuôn mặt thẹn thùng của tôi, khẽ mỉm cười khó hiểu.

- Tốt! Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với em! Chúng...

Chưa kịp ngắt lời, có tiếng gõ cửa từ bên ngoài:

- Du Nam! Em là Lan Anh! Mau mở cửa cho em!

Nghe đến tên người ngoài cửa, tôi thất thần. Ngộ nhớ Lan Anh hiểu lầm chuyện giữa tôi và Trần Du Nam, không biết sẽ thế nào?

Lan Anh bước vào, thoáng nhìn thấy tôi nằm trên giường của Trần Du Nam, khuôn mặt vui vẻ bỗng chốc biến sắc tái nhợt, lộ vẻ sợ hãi. Phải đến vài phút sau, cậu ta mới lấy lại được bình tĩnh. Thế nhưng, cậu ta lại tỏ vẻ ngạc nhiên, ra vẻ như mới nhìn thấy tôi lần đầu:

- Trời đất! Trúc Ly!

Nhanh như chớp, Lan Anh lao đến gần tôi, rom róm nước mắt, ôm chầm lấy tôi:

- Cậu có biết! Mình đã rất nhớ cậu, lo lắng cho cậu không? Cậu đã ở đâu chứ?

Nhất thời, tôi không kịp phản ứng lại trước hành động kỳ lạ của Lan Anh. Điều này làm tôi nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi có cơ hội nói chuyện sau khi tôi bị mất trí nhớ, thay vì khóc lóc thảm thương như thế này, cậu ta lại sợ sệt, nhìn vào tôi như thể tôi sắp ăn thịt cậu ta. Giờ thì lại khác.

Trần Du Nam im lặng ra ngoài. Có lẽ hắn cũng biết Lan Anh là bạn thân với tôi, bạn bè lâu ngày không gặp, sẽ có nhiều chuyện để nói.

Khi tiếng chân của hắn đã tắt dần, rồi im bật, Lan Anh mới thoát khỏi vờ diễn, lau lau vài giọt nước mắt.

Tôi nhìn cậu ta, ngây ngây ngô ngô, bỗng dưng sau khi tỉnh dậy, đầu óc tôi mụ mị, không hiểu gì cả.

Sau khi khuôn mặt Lan Anh tươi tỉnh trở lại, cậu ta giải thích:

- Xin lỗi cậu! Nhưng không làm vậy! Lỡ hắn biết được tớ đã quen cậu và nói gì với cậu. Hắn nhất định sẽ nghi ngờ rồi điều tra – Lan Anh thờ dài - Cậu biết không? Đạo này hắn không tin tưởng tớ nhiều lắm.

Tôi hiểu ra, cảm thấy tự trách mình vì đã nghi cậu ta giả tạo. Rốt cuộc, cũng chỉ làm vậy vì tôi thôi. Sao đạo này tôi lại cứ hay nghi ngờ bậy bạ vậy?

- Nhưng cậu đừng xuất hiện trước mặt Trần Du Nam nữa! Xin cậu đấy! Cậu cứ làm vậy! Tớ bị lộ mất!

Lan Anh nói đúng. Nói đơn giản như hôm nay thôi, mềm mỏng, tôi đã gián tiếp hại chết cậu ấy. Cũng may tôi im lặng, không nói gì, chờ cậu giải thích từ Lan Anh.

Vì thế, tôi đồng ý, nhưng không chắc chắn với Lan Anh. Bởi, tôi không muốn cậu ấy tiếp tục làm những việc nguy hiểm như vậy. Đáng lẽ ra người làm việc đó phải là tôi.

“Cốc...cốc...cốc”. Ba tiếng gõ cửa chậm rãi vang lên. Cả người Lan Anh bỗng giật bắn, mặt tái mét. Dáng vẻ đó của cậu ta làm tôi lo lắng. Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra mà trông lúc nào cậu ta cũng như kẻ đang làm chuyện khuất tất vậy. Hay là bị lộ tẩy rồi! Trần Du Nam đáng sợ đến mức đó sao?

Nói đến đây, lòng tôi bỗng dấy lên những suy nghĩ vẩn vơ, ngu ngốc. Có thật Trần Du Nam là kẻ đã hại tôi mất đi trí nhớ không? Nếu vậy, sao hắn lại cứu tôi chứ? Còn nữa, rõ ràng Lan Anh nói tất cả những gì liên quan đến anh Phương: em gái anh và cả tôi, hắn đều sẽ hủy hoại. Trong khi đó, bây giờ, họ đang ở trong cùng một thành phố, nhưng hai người lại quá yên tĩnh. Rốt cuộc, tôi nên tin Lan Anh hay tin vào linh cảm của chính mình đây.

Sau khi bình tâm lại, Lan Anh vội vàng ra mở cửa. Không sai! Người ngoài cửa là Trần Du Nam. Bây giờ, trông hắn khá là điềm đạm, giản dị trong chiếc áo thun trắng bó sát người lộ ra cơ bắp rắn chắc, bên ngoài còn khoác thêm chiếc áo sơ mi đen không cúc, kết hợp với quần dài cũng bằng vải co giãn thoải mái. Đã thế, còn giả danh tri thức, đeo một cặp kính rõ dày lên. Nói vậy thôi chứ chắc hắn đang làm việc. Hình ảnh này khác xa so với những lần tôi từng gặp hắn:

âu phục đen chỉnh tề, một nếp vải nhẵn cũng không có.

Lan Anh và hấn nói vài câu rồi ra bên ngoài bàn chuyện gì đó. Tôi sốt ruột, vứt cái chăn sang một bên, đặt chân xuống sàn định bước đi thì bỗng bị té xuống, không đứng nổi. Tôi thử đứng lên vài lần, lại ngã xuống. Chuyện gì đang xảy ra với đôi chân nhỏ bé của tôi vậy? Đang lúng túng vì không đi được đã đành, tôi còn phát hiện ra hình như bộ quần áo tôi đang mặc trên người không phải bộ ngày hôm qua tôi mặc. Nhất thời bao nhiêu chuyện kỳ lạ cứ ập đến khiến tôi cuống cuồng, không biết phải làm gì cả. Là ai? Là ai đã thay đồ cho tôi chứ? Đừng nói là...Không! Chắc là Lan Anh. Cơ...cơ mà mãi sáng nay cậu ta mới gặp tôi, còn giả bộ mới gặp lại. Nếu hôm qua là Lan Anh thì chắc giờ cậu ta cũng không ngốc đến nỗi hành động kiểu đó để bị lộ ra sơ hở. Chuyện...chuyện quái gì đây trời! Trần Du Nam! Đồ bệnh hoạn! Đồ biến thái! Tôi phải giết anh!

- Aaaaaaaa...! Đồ khốn! Trần Du Nam! - Tôi hét lên thất thanh.

Ngay sau đó, cánh cửa phòng bật mở, Lan Anh hốt hoảng chạy vào:

- Có...có chuyện gì vậy? Trúc Ly!

Tôi đáp ứng, vẻ uất ức:

- Lan Anh à! Trần Du Nam! Hấn...hấn...

- Tôi làm sao ư? Tôi làm gì em à? - Trần Du Nam như một bóng ma lững thững đi lại gần về phía tôi.

Sau đó, hấn ngồi lên chiếc ghế cạnh giường như mọi khi. Có lẽ đó là thói quen của hấn vì lần đầu tiên khi tôi được hấn đưa đến đây, khi tôi tỉnh dậy, hấn cũng ngồi sò sò ngay ở chiếc ghế đó, chân phải vắt lên chân trái, ngang nhiên như một quý ông hào hoa, phong nhã. À không! Vốn dĩ là như vậy rồi.

Giọng hấn nhẹ nhàng, từ tốn phát ra từng tiếng:

- Lan Anh! Em về đi! Trúc Ly hãy cứ để anh chăm sóc!

- Nhưng...nhưng...!

Lan Anh chưa kịp dứt lời, hấn đã lên tiếng ra lệnh, giọng nói trầm ấm trở lạnh, vừa nói vừa tỏa ra hung khí như muốn ám sát người đối diện:

- Giờ em muốn đi! Hay em chờ anh cho người “mò” em đi!

Một câu nói ngắn gọn nhưng đầy hàm ý. Tôi vẫn chưa hiểu hết. Tuy nhiên, chỉ cần nhìn vào thái độ của Lan Anh thì biết. Cậu ta sốc nặng, hai mắt trở ra, ngạc nhiên hết thấy, ánh mắt đó dần chuyển từ tên Du Nam sang phía tôi.

Hiểu rồi! Bộ não tối tăm của tôi bật sáng lên. Chắc Lan Anh đang lo lắng cho tôi chứ gì? Phải! Phải làm gì đó để cậu ấy yên lòng. Phải để cậu ấy hiểu mình tôi vẫn có thể chống chọi với hấn được. Tôi ra hiệu gật gật vài cái, rồi mỉm cười.

Lan Anh rời đi với ánh mắt lo lắng.

Nụ cười của tôi theo bóng Lan Anh ra khỏi cửa mà tắt dần. Bởi...lúc này có muốn cười cũng không cười nổi. Bỗng dung lồng ngực tôi nổi trống, đập thình thịch, bàn tay run run. Nói thật là tôi rất muốn hỏi hấn về vụ hôm qua, ai đã thay đồ cho tôi, có phải hấn không. Dù vậy, lại không dám hỏi. Lỡ là hấn thì thật không biết giấu cái mặt của tôi đi đâu nữa hay là nên chui xuống cái lỗ nào cho đỡ phải xấu hổ. Với lại, không hiểu sao hấn cứ “dán” mắt vào tôi làm gì thế? Cứ như thể tôi là sinh vật lạ ấy.

Bực mình, tôi cất lời:

- Làm gì nhìn tôi chằm chằm vậy hả! Đồ khốn này!

Hấn vẫn cứ nhìn tôi như thế rồi khẽ mỉm cười, môi mông mấp máy:

- Sao? Đó là cách em đối xử với ân nhân của mình đó à! Chà! Để coi. Nhiều năm vậy rồi mà vẫn không thay đổi.

- Cảm ngay! Đồ khốn!

Bên ngoài lại có tiếng gõ cửa: “Ông chủ! Tôi đem đồ đến cho ông chủ!” - Một người hầu lên tiếng.

Hấn ung dung đứng dậy, bước ra nhận lấy gói đồ, rồi ra lệnh cho cô ta lui đi. Trước khi đi, cô ta còn không quên liếc mắt vào căn phòng xem người phụ nữ đang ở trên giường ông chủ là ai mới cất bước. Kỳ lạ thật!

Tôi đang chăm chú nhìn theo gót chân xa dần của cô hầu kia thì Trần Du Nam đột ngột đóng cửa lại khiến tôi giật mình.

- Anh làm gì vậy? Muốn hù chết người à!

Hấn đưa cho tôi gói đồ đó. Tôi nhanh tay cầm lấy, mở ra, là một chiếc váy màu trắng hàng hiệu, ít ra tôi sẽ không cố gắng tìm mác giá của nó.

- Thích chứ! Thay đồ đi! Tôi sẽ dẫn em đi gặp hai người quan trọng!

“Hai người quan trọng”. Là ai chứ? Chắc chắn họ có liên quan đến quá khứ của tôi. Nghe có vẻ rất hứng thú, thậm chí tôi không muốn thay quần áo chỉ muốn đi bây giờ. Tuy vậy, vẫn tỏ ra kiên cố:

- Hur! Làm như tôi muốn đi lắm!

Hắn tỉnh ra khỏi phòng thì nghe tôi nói câu đó, liền trở lại sát gần tôi. Và...tôi biết mình vừa làm một chuyện điên rồ.

- Em muốn tự thay hay tôi thay giùm em!

Nghe xong, tôi cuống quýt:

- Được! Tôi...tôi tự thay!

Đợi sau khi tiếng bước chân của hắn đi xa thật là xa đến tắt dần. Tôi mới lồm cồm bò dậy, chợt nhớ ra quên chưa hỏi hắn sao chân tôi không đi được? Đứng vậy! Rốt cuộc là tại sao chỉ qua có một đêm thôi mà tôi đã không thể nào đi được nữa, có khi nào tàn phế luôn không? Thôi...thôi nào! Trúc Ly! Mày đang nghĩ gì vậy! Mau thay đồ thôi.

Tôi cởi bỏ quần áo ngủ, rồi mặc chiếc váy vào một cách khó khăn. Cũng tại cái đôi chân này, tự đứng dờ chừng không đi được. Khó nhất là khi kéo khóa váy ở sau lưng. Mặc ba cái loại váy có khóa sau lưng này phiền chết được, vì vậy, không bao giờ tôi đi mua quần áo mà chọn mấy loại váy kiểu này. Đang loay hoay, thì bỗng một bàn tay từ đằng sau kéo lên giùm, hình như là bàn tay đàn ông.

Tôi quay lại, đưa tay tát thẳng vào tên đàn ông kia không ai khác chính là tên Du Nam:

- Đồ khốn! Đồ biến thái!

- Thiệt tình! Vẫn nhạy cảm như ngày nào! Nhưng mà...lâu lắm rồi mới bị ăn tát lại còn bị chửi là đồ biến thái rồi! Nhớ quá! - Hắn không tức giận mà còn tỏ vẻ vui mừng, bàn tay vẫn còn xoa xoa bên má bị tôi tát cho đỏ ửng.

- Sao...sao anh lại vào đây thế hả?

- Còn nói nữa sao? Tại em chậm chạp, mất thời giờ quá đó thôi! Nếu không phải sợ em còn chưa hết ảnh hưởng của thuốc mê tối qua, lại ngất xỉu, chân cứng còn như thế kia. Tôi làm sao không lo cho em được!

Thì ra là vậy. Do tên Trương Gia Nhân đó cả, cho tôi uống loại thuốc mê quá mạnh. Mà tôi thì vốn ốm yếu từ nhỏ, chịu sao nổi chứ. Thảo nào hôm qua tay chân như sắp bắt động.

Tôi đang mông lung suy nghĩ về đêm kinh hoàng tối qua thì tên Trần Du Nam bỗng bẻ bóng tôi lên.

- Anh...anh tỉnh làm gì nữa đây!

- Không phải đã nói rồi sao? Chân em không đi được! Muốn ra ngoài tất nhiên phải có người giúp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

Thành thị và nông thôn - hai nơi với hai hình ảnh, hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau. Người thành phố mong muốn tới nông thôn vì họ cần sự bình yên, thư thả nơi cánh đồng mênh mông, nơi đây áp tiếng cười, niềm hạnh phúc ở đó. Còn người nông thôn lại mong muốn chạm đến thành phố để có thể cảm nhận được sự xa hoa, hào nhoáng của các con đường người xe tấp nập, của những tòa cao ốc chọc trời. Tại sao lại như vậy? Có lẽ chỉ khi con người ta ở trong tâm trạng mệt mỏi, buồn chán cuộc sống hiện tại mới biết được nơi mình cần tới là nơi nào. Và...tôi cũng vậy, tôi đã quá chán nản với nơi tôi sống từ bé đến giờ - thành phố. Lạ thay là lòng tôi lại không cho phép tôi đi đâu xa ngoài nơi đó được. Bởi, tuy nó thật buồn chán, thật tẻ nhạt. Nhưng ở đó, có những người tôi yêu thương, bằng cách nào đó, tôi muốn ở bên họ mãi mãi.

Đã hai tiếng đồng hồ trôi qua, tôi cùng Trần Du Nam ngồi trên xe tẻ nhạt im lặng. Suy nghĩ của người nào người ấy nghĩ, chả ai buồn bắt chuyện với ai. Cho đến khi, một làn gió từ cánh đồng bên đường khẽ lướt qua, xuyên qua khe cửa sổ xe, nhẹ nhàng vuốt ve lên mái tóc của tôi khiến chúng bay phấp phới, nhẹ nhàng và trong lành. Gió thật ấm áp, tôi muốn ngấm nó.

Thì ra đây là nông thôn. Không ngờ nó lại gần thành phố đến vậy. Tôi hào hứng mở to cửa sổ, đón gió vào xe. Tất cả những nét mặt vui sướng của tôi thu vào tầm mắt của Trần Du Nam. Hắn mỉm cười, nhìn tôi không rời mắt:

- Thích nơi này không?

Tôi quay sang, gật gật, vừa cười tít mắt.

- Đồ ngốc! Đương nhiên phải thích rồi! - Hấn xích lại gần tôi, gần đến mức có thể cảm nhận được mùi hương và hơi thở nam tính hút hồn của hấn. Ông trời quả thực đã ban tặng quá nhiều cho con người đầy mưu mô và xảo quyệt này - Em đã từng sống ở đây tận mười lăm năm tuổi thơ mà! Sao lại không thích được?

Thảo nào! Trước khi bị tai nạn, tôi đã sống ở đây. Nhưng không hấn vì lý do đó mà tôi thích nơi này ngay từ đầu. Như đã nói, nơi nào có những người thân yêu của tôi thì nơi đó chính là nơi tôi mãi mãi sinh sống, gắn bó. Chắc chắn, nơi này phải có gì đó, phải có gì đó thật đặc biệt đối với tôi. Thế nên, khi vừa bước vào, chỉ là một con gió thổi qua, tôi đã thấy lòng mình xốn xang và xao xuyến. Chuyến đi lần này, nhất định phải cố nhớ ra điều gì đó mới được.

Để chuẩn bị cho chuyến đi dài ngày này, tôi thậm chí còn chưa suy tính nên đem thứ gì theo đã bị tên Du Nam bế bổng lên đường đường chính chính bước từ phòng ngủ ra tới cổng chính trước ánh mắt ngạc nhiên, đầy ghen tỵ của những hầu nữ rồi ném vào trong xe hơi. Nghĩ lại nó chẳng giống một chuyến du lịch dài ngày gì cả, nó giống như một vụ bắt cóc thì hơn. Dù sao đi nữa, cũng nên gọi một cuộc điện thoại về nhà cho anh Phương để anh an lòng, rồi cả ba nữa.

Nhắc mới nhớ, điện thoại của tôi đã thất lạc từ cái đêm kinh hoàng hôm qua ở “White Heaven”. đành mượn tạm điện thoại tên khốn ngồi bên cạnh vậy.

Tôi xoay người về phía hấn thì bắt gặp cả khuôn mặt hấn đang hướng về tôi, bốn mắt chạm nhau. Như thể sự vật xung quanh hấn đều tàng hình, hấn chỉ nhìn thấy riêng tôi mà thôi.

Tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi càng gần, giờ thì gần tới mức khuôn mặt hấn và mặt tôi chỉ cách nhau nửa gang tay. Hấn từ từ nhắm lại, môi mông dần dần sát lại môi tôi. Hình như hấn muốn...hôn...hôn tôi.

Thấy cảnh này, bác tài xế đang lái xe bên trên cũng phải ngắc đầu tập trung về phía trước, ngăn cho mình không nhìn vào kính chiếu hậu của xe.

Ngay lập tức, tôi đẩy hấn ra xa. Dính phải hai vụ việc kinh hoàng liên quan đến đàn ông, giờ đây, tôi đã học được cách đề phòng với bọn “mặt người dạ thú” này.

Ăn cái tát thứ hai trong ngày, hấn vẫn không tức giận mà chỉ nhẹ nhàng, đưa tay day day má:

- Xin lỗi!

Tôi đang không biết đáp trả lời nói của hấn như thế nào, bối rối, tâm can bồi bồi một mớ hỗn độn.

- Tổng giám đốc! Đến nơi rồi! - Giọng nói khàn khàn của bác lái tài xế vang lên đã rẽ lối mờ đường cho hai chúng tôi:

Chúng tôi dừng lại trước một căn biệt thự lớn trong vùng. Giữa những vựa ngô, vựa lúa xanh biếc, nó nổi trội hơn cả, là biểu tượng của sự xa hoa, là hình ảnh thành phố thu nhỏ ngay ở chốn yên bình này.

Xuống xe, Trần Du Nam nhanh chóng mở cửa xe giúp tôi, rồi bế tôi xuống xe một cách tự nhiên. Cơ thể tôi bỗng trở nên nhẹ tênh như chiếc lông vũ trong vòng tay của hấn.

“King...” - Tiếng chuông trước cửa nhà vang lên. Một dì giúp việc chạy ra mở cửa.

Đến lúc này, tôi thậm chí vẫn còn mơ hồ, không biết có nên bước vào hay không, liệu người trong biệt thự là người tốt hay kẻ xấu. Trần Du Nam nói thật hay nói dối? Hấn có tính lừa lọc hay lợi dụng gì tôi không? Thôi kệ! Đi đến đây rồi! Cho dù có muốn chạy cũng không chạy nổi. đành ngoan ngoãn nghe theo Trần Du Nam vậy.

Hấn bế tôi vào phòng khách, đặt xuống ghế sofa - pha:

- Mệt không?

Tôi lắc đầu, gương mặt bỗng đỏ ửng như muốn phát nổ, gương gao quay đi chỗ khác tránh mắt tinh xảo của hấn, cố gắng không cho hấn phát hiện ra. Nhưng vô ích, hấn chăm chăm nhìn tôi, vừa nở một nụ cười đầy hàm ý.

Dì giúp việc mở cửa cho chúng tôi hồi nãy - dì Sáu, mỉm cười, rót nước trà mời chúng tôi:

- Tổng giám đốc! Xin chờ một chút, bà chủ nhà chúng tôi đang chuẩn bị bữa tối cho hai người, lát hồi sẽ ra tiếp khách!

Mười phút sau, tôi nghe lộc cộc tiếng giày cao gót bước xuống từ cầu thang phía sau, vội vã và hấp tấp, hệt như thể có việc gì làm người đó mong chờ, thực sự rất mong chờ từ phía chúng tôi.

Tiếng giày cao gót dừng lại phía sau ghế sofa - nơi tôi đang ngồi hiện tại. Do chân bị liệt nên dù muốn đứng dậy chào người đó một tiếng cũng phải bất lực. Trong lòng thì không nguôi sốt sắng, thầm mong mỗi sẽ có chút thông tin gì về quá khứ. Chỉ như vậy thôi! Còn hy vọng gì tốt hơn đối với một con người mất đi quá khứ và bắt đầu chìm vào một tương lai bất định.

Trần Du Nam vừa nhìn thấy người, lập tức đứng dậy:

- Chào cô! Lâu rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ? Con đã “bắt cóc” con gái về cho cô đây!

“Con đã ‘bắt cóc’ con gái về cho cô đây”? Cái gì? Trần Du Nam vừa nói cái gì? Không lẽ...người này...là mẹ ruột của tôi. Người mẹ mà tôi luôn mong ngóng trong từng giấc mơ đầy ư? Sao...sao...sao có thể? Trần Du Nam hấn...sao có thể biết chỗ ở của mẹ tôi chứ? Hấn đang đùa với tôi à? Thuê cả “diễn viên” đóng phim đời thật. Phải rồi! Chắc là vậy. Bình tĩnh nào! Trúc Ly.

Lúc đó, tôi đã cố trấn an mình như vậy. Nhưng thật ra, tận đáy lòng tôi, rất mong thấy được khuôn mặt người mẹ ấy. Mẹ phù thủy nhà tôi thường nói: “Nhìn xem! Mày không giống ba mà một tác nào cả! Mày giống “con tiện nhân” thích đi quyến rũ chồng người khác ấy nhiều hơn!” Nếu vậy, người đó có giống tôi không?

Chưa biết nên phản ứng như thế nào khi bỗng dưng lại được gặp mẹ ruột của mình, trong lòng có chút bồi hồi, đau đáu ở ngực, thì người phụ nữ kia đã bước đến trước mặt tôi, ôm chầm lấy tôi, nước mắt giàn giụa vương trên áo. Vòng tay bà ấy chặt đến mức tôi gần như không thể thở nổi.

- Trúc Ly! Mẹ xin lỗi! Mẹ xin lỗi!

Tôi có thể cảm nhận thấy trái tim bà ấy đang đập rất nhanh. Những cảm xúc đang dạt dào trong lòng bà ấy, chắc chắn không phải là giả dối, tôi tin là như vậy. Linh cảm của một người con không thể nào sai được.

Ngay lúc này, trái tim tôi cũng đang rất rất chua xót. Vừa ngạc nhiên, vừa uất ức muốn kể cho bà ấy tất cả những gì tôi đã trải qua. Cuối cùng, tôi cũng không thể thốt lên được lời nào, bật khóc như một đứa trẻ trong vòng tay mẹ:

- Mẹ!

Một chữ thôi nhưng thiêng liêng biết chừng nào! Tôi đã phải đợi nhiều năm, thậm chí từng muốn chôn vùi nó, cất giấu nó đi, muốn xóa sạch nó khỏi trí nhớ. Dù vậy, trái tim tôi vẫn luôn lạnh băng vượt qua từng con đường trải đầy tuyết để kiếm tìm hy vọng về một ngày nào đó, chữ “mẹ” cao quý ấy sẽ được thốt ra từ tôi, với người đã sinh ra tôi. Chẳng cần biết người đó bỏ lại tôi vì lý do gì đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ luôn chấp nhận, luôn mỉm cười.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao dù biết là quá khứ của tôi quá bất định, tôi vẫn đi tìm nó. Bởi, đó là vì tôi...yêu mẹ, yêu những người thân trong quá khứ, không thể rời bỏ họ. Nhất định phải tìm ra họ ngay cả trong quá khứ và hiện tại!

Phải đến vài phút sau đó, bà ấy mới buông tay ra. Lúc này, tôi mới có cơ hội ngắm nghía kỹ khuôn mặt hiền hậu của bà. Quả thật rất giống tôi! Ngoại trừ tuổi tác là khác nhau.

Mẹ tôi đây ư! Bà ấy ôm yếu nhiều quá, tóc cũng điểm vài sợi bạc. Chắc bà ấy suy nghĩ về tôi nhiều lắm, chắc bà ấy đau đớn lắm khi phải sống xa tôi, chắc bao năm qua bà ấy đã dần vật mình nhiều lắm...Có rất nhiều từ “chắc” hiện lên trong đầu tôi hiện tại, tất cả đều bắt đầu từ “tôi thương bà ấy”.

Bà lặng ngắm nhìn tôi thật lâu, đưa tay vuốt ve lên khuôn mặt, mái tóc:

- Để mẹ xem! Trúc Ly của mẹ! Con lớn quá! Nghe ba nói, con tốt nghiệp đại học ở nước ngoài loại giỏi! Mẹ biết mà! Từ nhỏ đến lớn, Trúc Ly của mẹ đã rất chăm chỉ, lại thông minh rồi. Mẹ xin lỗi vì lúc trước đã đối xử với con như vậy. Nhưng cũng vì muốn tốt cho con. Mẹ xin lỗi! - Bà ấy khóc nức lên, bàn tay không ngừng nắm lấy bàn tay tôi.

Thì ra bao năm qua, ba và mẹ vẫn liên lạc, chỉ là bà ấy không được phép gặp tôi. Hẳn bà đã rất đau đớn. Đối với một người mẹ đang nhớ thương con, dù ở rất gần, gần lắm, cũng chỉ có thể nhìn con từ đằng xa. Điều này chính là nguyên nhân khiến cho bà ngày một già đi, ốm yếu đi.

Bao năm qua, tôi cứ tưởng mình thật bất hạnh khi không có mẹ. Giờ thì tôi lại thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này. Ngẫm nghĩ lại, bà không có lỗi, lỗi là tại tôi, tôi quá bất hiếu. Bà đã ở gần tôi như vậy, nhưng lại không phát hiện ra. Để bà sống mãi trong cô quạnh. Tôi...thật bất hiếu!

Từ nãy đến giờ, mãi mê trong niềm vui sướng gặp lại mẹ, tôi không để ý tên Du Nam đã rời khỏi đó. Hẳn ra ngoài đứng ở một góc của khuôn viên trước cửa nhà, vừa châm một điếu thuốc, khói bay xung quanh, đôi mắt vô hồn như thể đang suy nghĩ về điều gì đó xa xăm. Lần đầu tiên, tôi thấy hần hút thuốc khi đi cùng tôi.

- Du Nam! Con có thể vào đây giúp cô đưa Trúc Ly xuống bàn ăn không? Hai đứa đi đường mệt rồi. Ăn tối đi rồi nói chuyện sau!

Và thế là, một ngày tưởng như vô vị của tôi lại kết thúc trong niềm hạnh phúc bất ngờ không thể nào diễn tả nổi.

Tối đó, bà ấy đã kể cho tôi rất...rất nhiều về chuyện hồi nhỏ, về những tật xấu, tính cách bốc đồng của tôi ngày mới lớn. Bà đem những bức ảnh chụp của tôi ngày bé ra, có cả những kỷ vật như quần áo, giấy khen thời đi học và cả những vật dụng linh tinh khác nữa. Đến đêm, vẫn chưa hết chuyện.

Còn...Trần Du Nam vẫn lặng lẽ ra ngoài khuôn viên hút thuốc. Tôi không nghĩ hần lại là kẻ nghiện thuốc lá như vậy. Bà Quỳnh nhà tôi từng khoe khoang với cả nhà: hần là kẻ không thuốc lá, không rượu chè, cũng không động vào một cọng tóc của đàn bà. Thế mà...hôm nay, hần lại hút thuốc. Là bà Quỳnh không hiểu hần hay thực sự hần đang có chuyện gì đó trong lòng không giải tỏa được phải sử dụng đến chất nicotin đó. Càng gần hần thì lại càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Chương 46

Ngày hôm sau, sau khi thức dậy, đón những tia nắng trong lành, ấm áp nơi miền quê thanh bình, tôi phát hiện chân mình đã đi lại được bình thường, tuy vẫn còn cảm giác khó chịu là lúc bước đi. Dù vậy thì...bỏ đi! Việc ấy không còn quan trọng nữa. Có thể đi hay không thể đi thì chỉ cần ở tại ngôi nhà này là được rồi. Có mẹ là có tất cả. Mẹ...thật tuyệt vời!

Từ nay, mỗi sáng thức dậy, tôi có thể tranh thủ ngủ nướng một chút, chờ mẹ nổi giận vào tận phòng hét toáng lên. Mỗi sáng thức dậy, sẽ có người nấu ăn cho tôi, nhắc nhở tôi ăn rau nhiều vào, rồi gấp thức ăn cho tôi. Mỗi khi tôi ốm sẽ không phải nằm co ro trong một góc tối, ngồi thu lu chờ con sốt qua đi, bởi vì đã có người chăm sóc, nấu cháo cho tôi. Cũng từ nay, tôi có một mái nhà yêu thương, ở đó có mẹ yêu thương tôi. Như vậy đã đủ, chẳng cần gì nữa.

Có phải đây là một giấc mơ hay không? Nó quá đẹp đẽ, hạnh phúc, lung linh. Liệu tôi có thể nắm giữ nó đến cùng?

Tôi nhanh chóng sửa soạn xuống nhà dưới ăn sáng với mẹ, có cả tên khốn nạn Trần Du Nam ở đó nữa.

Vừa vui vẻ xuống cầu thang, tôi gặp dì Sáu đang tất bật lau lau dọn dọn:

- Cô chủ!

Tôi quay sang, kính cẩn:

- Con chào cô! Mới sáng sớm mà cô đã làm việc rồi sao? Cô đã ăn sáng gì chưa? Cô xuống ăn sáng với nhà cháu nhé!

- Thôi! Cô ăn rồi! Con xuống đi! Hôm nay, bà chủ thức dậy từ rất sớm nấu ăn cho cô đó!

Tôi mỉm cười nhìn dì Sáu rồi nhanh chân bước xuống.

Không sai! Chiếc bàn ăn trong nhà bếp đã được sắp đầy đủ. Bữa ăn sáng hôm nay có phở bò - món ăn mà tôi thích nhất.

Mẹ tôi vừa bước ra, tôi đã nhanh chóng ôm lấy bà:

- Mẹ! Sao mẹ không đợi con dậy rồi cùng làm! Con phụ mẹ!

Bà hiền hậu mỉm cười:

- Con ư? Chờ con dậy phụ mẹ thì chúng ta đi ăn trưa là vừa!

Hạnh phúc quá! Hạnh phúc đến bất ngờ. Phút giây này khiến lòng tôi nâng nâng lạ thường.

Nhưng có điều tôi vẫn cảm thấy thiếu sót gì đó. Phải rồi! Từ sáng đến giờ vẫn không thấy mặt Trần Du Nam. Hắn đâu rồi. Tôi qua, vẫn còn thấy cái mặt đáng ghét, nhìn vào là chỉ muốn táng cho vài cái cửa hán. Mà giờ đã biến đi đâu mất tăm.

Kết thúc bữa sáng trong niềm vui vẫn chưa trọn vẹn. Tôi không hiểu chỉ vì lí do là hắn không có ở đây thôi mà bữa ăn sáng với mẹ của tôi cũng thiếu vị. Từng giây từng phút trôi qua, tôi chỉ mong hắn xuất hiện ngồi vào bàn ăn cùng mẹ con tôi.

Kỳ lạ! Hình như có cái gì đó vừa rung lên trong ngực tôi vậy. Có phải dạo này suy nghĩ nhiều quá nên những cơn đau tim bất chợt hay xuất hiện. Nhưng...nó lại không đau chút nào, lại mang theo một làn gió xao xuyến, quyến luyến đáy lòng.

Chiều đến, mẹ tôi đi chợ, trước khi đi còn nói thế này:

- Mẹ đi chợ mua đồ về nấu cơm cho con đây! Con ở nhà nếu thấy chán thì ra ngoài cho thư thả!

- Mẹ! Con đâu phải heo! Sáng, trưa, chiều, tối, mẹ đều lo nấu gì cho con ăn!

- Không phải do con sao? Thiệt tình! Ôm yếu thế kia sao lấy chồng được? Thôi! Mẹ đi đây!

Là thế đấy! Nghĩ lại tôi cũng đâu phải dạng kén ăn, gầy đến “da bọc xương” thế này đâu. Chả qua mấy ngày gần đây, xảy ra một đồng chuyện. Chưa kịp bình tâm lại gì hết. Nhưng giờ thì ổn rồi.

Lựa chọn cuối cùng của tôi cho tất cả ấy à?

Thật ra cũng không có gì hay ho cả! Đa số chỉ đơn giản là có những thứ nên buông xuống cho nhẹ lòng thì sẽ hay hơn. Cứ mãi ôm hết tất cả vào lòng chỉ thêm nặng nề. Đúng là quá khứ rất quan trọng. Dù vậy, bây giờ là hiện tại. Vậy nên tôi sẽ sống trong hiện tại, sẽ không cố níu kéo thời gian lại làm gì. Vi phạm quy luật của tự nhiên chỉ khiến lòng tôi thêm rối bời. Những người tôi thương và thương tôi trong quá khứ, nếu thực sự có duyên sẽ gặp lại nhau. Cũng coi như một trở ngại cho họ và cho tôi. Vượt qua được chính là mãi mãi không rời xa nhau.

Mẹ nói đúng! Nên ra ngoài đi dạo cho thư thả. Ở nhà một mình lại nghĩ lung tung, rồi tự gây áp lực cho mình.

Tôi chọn cho mình con đường làng nhỏ, men theo bờ ruộng lúa, dẫn đến đâu thì kệ nó.

Hôm nay, tôi có một chuyến thám hiểm nho nhỏ giữa đồng quê bát ngát để học cách đi từng bước, buông bỏ từng thứ cho nhẹ người.

Rồi...tôi chợt hiểu ra mình không thể mãi ở đây với mẹ được. Vào một ngày nào đó không xa, có thể là ngay ngày mai, tôi sẽ phải trở về thành phố, đối mặt với tất cả. Giây phút chạy trốn khỏi thực tại đã thất bại. Một con người tầm thường như tôi không đủ sức để chạy đua với thời gian. Chỉ có thể song hành cùng nó, mặt giáp mặt với nó.

Nếu vậy phải chăng tôi nên chọn cho mình một bộ mặt mới với mọi người.

Đầu tiên, phải nói đến các bậc sinh thành lớn tuổi là ba tôi và mẹ phù thủy. Khi trở về, tôi sẽ mỉm cười như không có gì dù mẹ phù thủy có chửi bới bao nhiêu. Dọn về nhà sống với ba nữa. Hằng ngày, tôi sẽ dậy thật sớm nấu ăn cho cả nhà. Sẽ làm tất cả để ba vui, còn những chuyện râu ria kia hãy cứ bỏ đi cho nhẹ lòng.

Tiếp theo, chuyện tình cảm với Khánh Phương à. Tôi sẽ thật lòng nói tất cả cảm xúc của tôi về anh ấy. Cho dù có quá khó khăn để chấp nhận. Nhưng tôi sẽ nói với anh ấy rằng: “Tại sao chúng ta không thử bắt đầu lại? Biết đâu sẽ có kết quả?”. Gạt hết những mâu thuẫn tình cảm cho nhẹ lòng.

Rồi cả Lan Anh và bà Trúc Quỳnh. Có lẽ tôi sẽ phải cứu hai con người đó ra khỏi vũng lầy. Tự gánh lên vai gánh nặng vậy đủ rồi, Lan Anh à! Hãy trở về với cuộc sống đi! Hãy sống cho bản thân nhiều hơn. Đừng cố ảo tưởng về tình yêu mù quáng ấy nữa! Nó kết thúc lâu rồi! Chị Quỳnh! Mọi thứ ổn rồi. Còn nhiều người đàn ông khác trên thế giới này có thể trao hạnh phúc đến chị.

Cuối cùng, Trần Du Nam. Tôi không biết hắn là kẻ như thế nào? Ác độc hay hiền lành? Ngốc nghếch hay thông minh? Những chuyện tôi tệ hắn làm trong quá khứ, hãy để qua đi, tôi không quan tâm nữa. Vì hắn đã cứu tôi hai lần, dù còn nghi hoặc nhiều điều, tôi vẫn có thể khẳng định con người ấy không xấu xa chút nào. Nếu hắn nhất quyết từ bỏ, tôi sẵn sàng đưa bàn tay ra nắm lấy tay hắn...bất cứ lúc nào.

Tôi cứ suy nghĩ mông lung như thế, không để ý đến việc chính những suy nghĩ ấy đã mang tôi đến với một chân trời xa lạ mới. Chỉ nhìn từ đằng xa cũng đủ hấp dẫn hết thảy. Đó là một con sông, hai bên bờ còn có những bóng cây tỏa bóng mát, yên tĩnh. Tôi lao nhanh tới nơi đó như thể muốn bắt lấy niềm vui. Nhưng...có kẻ nào đó đã cướp chỗ của tôi trước rồi.

Từ đằng sau lưng, có thể đoán hắn là một thanh niên trẻ tuổi, anh tuấn. Bóng lưng mặc áo vest đen chỉnh tề rũ rượi tựa vào gốc cây bên bờ.

Có khói bay ra từ đằng ấy. Ôi trời! Phải! Cái mùi thuốc lá khó chịu.

Cái tướng hút thuốc lá...vest đen...đằng kia lại đỗ xe hơi...Trần Du Nam. Hắn ở đây làm gì? Hình như hắn mới đi làm về đã xuống dưới này luôn.

- Ê!

Tôi chạy tới, gọi hắn. Nhưng phải đến lần thứ hai hắn mới ngoái đầu lại nhìn tôi, ánh mắt vô hồn, lạnh đạm nói:

- Không ở nhà với mẹ! Ra đây làm gì?

Tôi buông thõng hai tay xuống, bỗng dưng có chút thất vọng.

Từ khi gặp hắn đến giờ, kể cả khi hắn không biết tôi là Trúc Ly. Nhưng bằng cách nào đó, hắn vẫn luôn theo dõi, vẫn luôn quan tâm đến tôi. Cảm nhận của tôi chắc không phải là sai trái đúng không? Hay đây chỉ là cách đối xử bình thường, ra vẻ lịch thiệp với phụ nữ của hắn.

Dù cố trấn an lại lòng mình, thì tôi cũng thừa nhận: khi nhìn thấy bóng lưng của hắn, tôi đã muốn chạy đến ngay và nghe hắn nói: “Trúc Ly! Sao ra đây? Tôi đưa em về nhé!”

Ôi! Thật ngờ vực! Sao tôi lại nghĩ hắn sẽ nói vậy với tôi chứ?

Tôi quay đi, về uất ức, cố gắng dồn nén cảm xúc, hít một hơi thật sâu để giữ lại bình tĩnh, ngang nhiên đi về phía con sông. Hắn càng không cho tôi ở lại, tôi càng ở.

Mặc kệ hắn làm gì, tôi ngồi xuống một gốc cây khác cách chỗ hắn hai mét, cố làm ra vẻ ta đây đắc chí, chả sợ gì cả. Cứ thế, nhìn mặt nước sông gợn sóng, cứ trôi trôi mãi từ thượng nguồn xuống. Dòng nước nhỏ ấy kéo theo cả con thuyền lá nhỏ. Chắc có đứa trẻ tinh nghịch nào đó đã thả xuống. Thú vị thật! Tôi đứng dậy, đưa đôi chân trần chạm xuống nước sông, đưa tay cố với lấy con thuyền nhỏ thì con gió đáng ghét kia lại cứ cố đẩy nó sang bờ bên kia. Tôi bực mình, từng bước từng bước, bước xuống nước hoàn toàn.

- A! - Chân của tôi bỗng bị thụt xuống cái hố cá nằm ngay gần đó.

Cứ tưởng là mình đã té xuống nước rồi. Không ngờ...một vòng tay đã chiếm trọn cơ thể tôi, ngăn cho tôi không ngã xuống nước. Một vòng tay lạnh cóng, tràn đầy hơi thở băng giá, tựa như không gì có thể làm nó ấm lên được. Trần Du Nam nghẹn ngào ôm lấy tôi, vùi đầu vào mái tóc rối bù của tôi:

- Em không thể làm tôi bớt lo lắng được hay sao? Tại sao nhiều năm như vậy rồi, em vẫn cứ lảng vảng trong đầu óc tôi chứ? Sao có thể....

Vòng tay lạnh cóng kia bỗng chốc thắt chặt lại, chặt đến mức nó làm tôi khó chịu. Hơi thở của hắn ngày một lúc mạnh hơn, dồn nén thứ cảm xúc phần lộ mặt mờ bên trong hắn.

Vòng tay kia cũng trở nên khác lạ. Không phải là sự cần thiết về hơi ấm mà là sự chiếm đoạt.

Cuối cùng, nó siết chặt, như muốn bóp nát trái tim tôi.

Giọng nói hắn trở lạnh, dữ dội:

- Phải chăng sở thích của em đó chính là làm cho những người đàn ông quanh mình phải nhớ đến em suốt đời! Hiểu lầm rằng em thích họ! Phải không?

Trông hắn như một tên ác quỷ. Khi tôi chợt nhận ra điều đó và cố gắng giẫy giụa ra khỏi vòng tay của hắn thì hắn lại càng siết chặt hơn.

Hơi thở của hắn sát lại gần bên tai tôi:

- Nếu vậy, tôi nhất định...nhất định sẽ giúp em thỏa mãn sở thích này. Hãy bắt đầu trò chơi của em đi. Tôi sẽ cố gắng giả ngu cho rằng em yêu tôi. Tuy nhiên, luật chơi của trò chơi này nhất định phải là...em phải yêu tôi, mãi mãi là của tôi! Nếu em thắng, tôi sẽ kết hôn với em. Nếu em thua, em sẽ phải theo tôi đến cuối đời.

Tôi như bị choáng váng trước những từ ngữ mà hắn vừa phát ra, bàn tay buông thõng xuống:

- Anh nhầm rồi! Tôi không có sở thích đó. Cũng không hứng thú chơi trò chơi nhảm nhí này với anh. Xin anh...làm ơn buông tha cho tôi! Tình yêu không phải một trò chơi!

Hắn vẫn không buông tha cho tôi, vẫn cố ghì chặt lấy tôi. Rồi làn môi mỏng manh, quyến rũ của hắn khẽ chạm vào môi tôi, trao nụ hôn cuồng nhiệt.

Đến giờ phút này, tôi thể chịu nổi hắn nữa. Khốn khiếp! Nụ hôn đầu của tôi.

Tôi đẩy hắn ra thật nhanh:

- Tôi hận anh! Tôi ghét anh!

Rồi bỏ hắn lại ở đó một mình, nhanh chóng chạy thật nhanh thật nhanh.

Nếu tiếp tục ở gần hắn như thế, tôi sợ mình sẽ ngục ngã trước hắn mất. Tôi sợ mình trở thành một “bà Quỳnh” thứ hai.

Không thể phủ nhận rằng khi ở trong vòng tay ấy, dù nó thực sự hung tợn thì vẫn muốn nó kéo dài hơn nữa.

Không thể phủ nhận rằng, khi bờ môi ấy kề sát, trái tim tôi bỗng rung lên.

Không thể phủ nhận rằng, khi hắn muốn bắt đầu trò chơi tình cảm, lòng tôi khẽ vui mừng.

Nhưng...sau tất cả,tôi chợt nhận ra mình không đủ sức để nắm lấy tay hắn.

Mọi chuyện sẽ thế nào khi tôi trả lời “được, ngày mai chúng ta bắt đầu”?

Sẽ là những ngày ngọt ngào hay chua chát trong vị đắng mặn?

Lí do tôi chấp nhận buông bỏ tất cả là vì tôi sợ nỗi đau lắm rồi. Không thể đau thêm được nữa.

Vì thế, tôi và hắn, hãy cứ giữ khoảng cách như thế, đừng tiến gần hơn làm gì?

CÓ LẼ NHƯ VẬY SẼ TỐT HƠN CHO CẢ HAI CHÚNG TA.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47

Ba ngày sau đó trôi qua rất nhanh rất nhanh. Ít ra mọi chuyện vẫn ổn. Chỉ là...lòng tôi vẫn luôn cảm thấy có thứ gì đó thiếu vắng trong niềm hạnh phúc bao ngày qua.

Từ buổi chiều ngày hôm đó trở đi, Trần Du Nam không đến đây nữa.

Mẹ nói với tôi rằng hắn đi công tác ở New York, một tháng sau mới về.

Nghe xong...bỗng dưng, trái tim có chút đau đầu.

“Đáng lẽ lúc ấy không nên gián tiếp đuổi anh ta đi như vậy! Giá như thời gian có thể quay lại ngày hôm đó, mình sẽ...” - Những suy nghĩ điên rồ liên tục hiện lên trong đầu tôi. Ngay sau đó, nó ngay lập tức bị tôi cho ra khỏi đầu. Rồi lại vô tình hiện lên, hiện lên một cách rõ ràng, mạnh liệt hơn lần trước. Vậy...tôi có nên gọi cho anh ta một cuộc điện thoại để xin lỗi không? Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tránh được cái cảm giác hối hận, tiếc nuối vì lúc ấy đã chấp nhận buông bỏ.

Chuyện trở nên như ngày hôm nay là do tôi đã lựa chọn, do tôi tự làm khổ mình thêm. Nhưng...thà là như vậy. Còn hơn cứ mãi sống trong sự lo sợ khi có được hạnh phúc ngang trái ấy.

- Trúc Ly! Trúc Ly! - Mẹ tôi gọi, vừa lấy tay lay lay người tôi.

Phải mất vài giây sau, tôi mới nghe thấy giọng nói của mẹ:

- Mẹ!

Mẹ tôi ngồi xuống cạnh tôi:

- Con sao vậy? Từ hôm ra ngoài bờ sông đến giờ, thần trí cứ để đi đâu. Có chuyện gì sao? Kể mẹ nghe xem.

Tôi lắc đầu nhẹ, bất chợt hỏi bà những câu ngớ ngẩn:

- Mẹ! Hồi ba nói yêu mẹ, mẹ có từng nghĩ khi mẹ nhận lời yêu ba sẽ đau khổ không?

Mẹ tôi ngạc nhiên, mở to hai con mắt, nét mặt khó đoán, nửa vui nửa buồn:

- Sao con lại hỏi vậy? Có phải...con đang...

Mẹ tôi chưa kịp dứt lời, dì Sáu đã vội vàng chạy vào, xen ngang cuộc nói chuyện:

- Bà chủ! Có cái ông tên Minh đến tìm bà!

Là ba sao? Ba biết tôi ở đây rồi sao?

Tôi nhìn về mặt có chút thất thần, lại hơi nhẩn lại của mẹ tôi.

Phải rồi! Hai người họ vẫn giữ liên lạc với nhau. Chắc hẳn mẹ đã nói chuyện này cho ba tôi biết để ông khỏi lo.

Ra vậy! Coi bộ cũng sắp đến lúc phải trở về với nơi mà tôi cần về rồi. Biết ngay mà! Ngày ấy đang đến rất gần, rất gần. Không ngờ lại nhanh đến vậy. Năm ngày ngắn ngủi trôi qua quá nhanh chóng.

Chúng tôi ngồi quây quần trong phòng khách.

Dì Sáu nhanh nhẹn rót trà cho từng người rồi lui vào nhà trong ngay lập tức. Ngay cả dì ấy cũng không muốn dính vào chuyện gia đình rắc rối của chúng tôi.

Ban đầu, mọi người đều im lặng, giữa mẹ con tôi và ba như thể có một khoảng cách nào đó rất xa. Không phải là không muốn nói chuyện mà không biết nên nói gì để bắt đầu.

Sợ ba mẹ sẽ giữ mãi thứ khoảng cách đáng nguyên rủa ấy, tôi cất lời, mau chóng dẹp ngay cái khuôn mặt nhuộm màu đen tối của mình, cười tươi nhìn ba mẹ tôi:

- Ba mẹ thiệt là...! Lâu lắm mới gặp lại nhau thì phải vui vẻ lên chứ! Như con đây này, con đang rất hạnh phúc đây, hôm nay được ngồi cùng bàn uống trà với ba mẹ, lại thấy hai người ở gần nhau, con vui lắm!

Nói là vui, là hạnh phúc, còn thật ra lại đang cố gượng cười, lại đang kìm nén mâu thuẫn trong lòng, kìm nén thứ khao khát vô vọng rằng một ngày nào đó, ba mẹ sẽ làm lành và ở bên nhau mãi mãi. Nhưng, nghĩ thế nào thì làm vậy có quá ích kỷ với mẹ con bà Quỳnh hay không? Mẹ con tôi cần ba như thế nào? Mẹ con bà Quỳnh cũng cần ba như thế. Sao tôi có thể chỉ nghĩ cho hạnh phúc của riêng mình được chứ? Tôi thật buồn cười phải không? Đúng là nực cười thật!

Xem ra tất cả nỗ lực của tôi chỉ khiến cho hai người trưởng thành cạnh tôi thêm buồn rầu, mệt mỏi, canh cánh trong lòng. Có lẽ tôi không nên nói thì hay hơn. Trong lòng họ chắc đang suy nghĩ về việc mãi vẫn không thể cho tôi một gia đình hoàn hảo.

- Lâu rồi không gặp! Bà vẫn khỏe chứ? - Ba tôi cất giọng, vừa nhâm nhi tách trà nóng trong tay.

Mẹ tôi lạnh nhạt:

- Ông không thấy hay sao còn hỏi?

Phải thế chứ! Họ phải nói chuyện thì mới thấu hiểu nhau được chứ. Từ giờ phút này, tốt nhất tôi nên khâu cái miệng của mình lại, lắng nghe nhiều hơn, kéo lại phát ra câu gì không phải làm cho không khí căng thẳng thêm. Chưa bao giờ trong đời, tôi lại cảm thấy mình giống như một gánh nặng lớn đè nặng lên ba mẹ tôi như vậy? Nhận ra vào lúc này có quá muộn màng không?

- Ông đến đây có chuyện gì sao? - Mẹ tôi hỏi.

Ba tôi đặt ly trà xuống bàn:

- Tôi đến đây để hỏi ý Trúc Ly thôi!

- Không cần hỏi con bé làm gì nữa? Chuyện chúng ta đã quyết định rồi! Dù nó không muốn cũng phải làm.

- Sao lúc nào bà cũng như vậy? Bà luôn ép con bé làm theo mình mà không quan tâm đến nó! - Ba tôi tức giận, đập tay vào thành ghế sofa - pha.

Mẹ tôi cười chua chát, ánh mắt hoeo đỏ, như sắp khóc:

- Còn ông thì sao? Nói là ba con bé. Nhưng ngay cả việc bảo vệ con bé cũng không làm được, ông lấy tư cách gì xen vào chuyện tôi dạy con.

Ba tôi cứng họng, hoàn toàn đi vào ngõ cụt, không thể nào thốt ra thêm lời nào nữa trước thái độ lạnh nhạt của mẹ tôi.

Hóa ra bà hận ông đến vậy.

Chuyện tình ngày trước của họ đã tan vỡ trở về với cát bụi từ lâu. Thật không thể tin được! Họ đã từng yêu nhau đến mức cãi lời cha mẹ đến với nhau. Bỏ qua sự chê cười của người đời, lại còn sinh ra tôi. Thế mà...chỉ một thoáng, tình yêu bỗng chốc vụn vỡ thành những mảnh thủy tinh mãi không thể ghép lại được.

Phải! Nếu đã không tự tin với tình yêu ấy. Càng cố vờn tay ra ôm lấy lại càng cảm thấy muốn buông tay. Đâu ai ngờ đến nỗi cố cầm một ly nước nóng trên tay chứ. Chỉ bằng tự gắng lòng mình buông ra sớm hơn để bớt đau khổ, để sau này khi nhìn thấy nhau còn có thể mỉm cười, thay vì...như họ. Người hối hận, thương tiếc. Người đau lòng tới hận thù.

Nếu họ đã không thể trở lại như trước kia, chỉ ít ra tôi cũng sẽ cố gắng để họ mỉm cười với nhau như bạn bè. Dù biết việc này thật khó khăn, tôi cũng sẽ làm tới cùng.

- Ba mẹ đang nói thỏa thuận gì vậy? - Tôi cười cười tự nhiên đến giả tạo.

Dứt lời, mẹ nắm lấy bàn tay tôi, nghẹn ngào:

- Con có biết tại sao hôm nay ba con tới đột ngột vậy không?

Tôi lắc đầu lia lịa.

- Mẹ nói ba con đến đây đưa con về!

Tôi hoảng hốt, rồi rít nói:

- Mẹ! Có phải con làm mẹ buồn không? Mẹ đừng đuổi con đi! Con muốn ở đây với mẹ!

Ba tôi đứng dậy:

- Đây! Bà thấy chưa? Con bé chỉ muốn ở đây cùng bà!

Nhưng mẹ tôi vẫn kiên quyết, giảng giải:

- Trúc Ly của mẹ! Không phải mẹ ghét con mà bởi vì, mẹ không muốn con cứ mãi ở gần mẹ, rồi suy nghĩ lung tung. Mấy ngày nay, mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, mẹ rất muốn ở bên con. Nhưng từng ngày từng ngày, mẹ càng thấy con không vui. - Bà ấy đưa bàn tay vuốt ve lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi - Trúc Ly! Ngoan! Về thành phố và giải quyết tất cả đi con! Không thể cứ mãi ngồi ở đây, chờ đợi, chần chừ chỉ khiến lòng con thêm rối bời. Dù mẹ không biết con đang gặp phải chuyện gì? Mẹ vẫn mong con hiểu.

Nghe xong, tôi rơi nước mắt, khóc nức nở trong vòng tay mẹ.

Bà ấy là mẹ tôi ư? Bà ấy thật quá mạnh mẽ! Có thể vì do ấy bà ấy vẫn cố gắng sống tốt đến giờ. Tất cả là vì tôi. Bà ấy hiểu tôi hơn ai hết. Nhiều năm vậy rồi, tôi thậm chí còn không biết trên đời này còn tồn tại một người mà tôi có thể gọi bằng “mẹ”. Còn bà ấy vẫn nhớ, vẫn lo lắng cho tôi từng đêm, từng ngày, gửi nỗi nhớ theo con gió, gửi nỗi lo qua những cuộc điện thoại với ba tôi. Ôi! Mẹ tôi! Tôi yêu bà! Thực sự rất yêu bà. Yêu nhiều hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này. Cảm ơn ông trời đã để tôi làm con của người mẹ quyết cường như thế. Bây giờ, tôi thật sự đang rất rất hạnh phúc.

- Ngoan! Trúc Ly! Về nhà ở với ba! Nếu có bị bắt nạt, gọi điện cho mẹ, mẹ giúp con hả giận. Nếu ăn uống không được, gọi điện cho mẹ, mẹ nhờ người đem đồ ăn lên cho con...- Bà ấy ôm tôi thật chặt, giọng đã không còn được mạch lạc, rành rọt như trước.

Tôi mếu máo khóc như một đứa trẻ, phát ra từng từ, từng từ một cách khó khăn:

- Mẹ...mẹ...ôi!

Sợ rằng sau này không còn được cất lên từ “mẹ” thiêng liêng ấy, tôi cố gắng hét thật to.

Chuẩn bị tâm lý kỹ đến thế nào vẫn không thoát được sự đau đớn và choáng váng!

Tôi vẫn nhớ ngày tôi đến nơi này một cách đột ngột, còn chưa kịp chuẩn bị hay mang theo thứ gì cả. Không ngờ khi rời đi cũng bằng cái cách đột ngột như thế này, cũng không đem theo đồ gì cả. Chỉ lững thững đi theo bước chân của ba mà trong lòng vẫn lưu luyến nhìn về phía mẹ đang vẫy tay tạm biệt.

Không! Không đúng! Tôi có mang theo một thứ quan trọng. Đó là niềm hạnh phúc những ngày qua, đó là mùi thơm từ bát canh chua cá lóc mẹ nấu, nét bình dị của con sông quê, và cả nỗi nhớ của mẹ.

Tạm biệt! Nông thôn! Tạm biệt mẹ! Con hứa một ngày nào đó con sẽ về. NHẤT ĐỊNH SẼ TRỞ VỀ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 48

Tôi có một tật xấu, cực xấu...

Mỗi khi có bất cứ chuyện gì làm tôi mệt mỏi, tôi sẽ chạy trốn khỏi nó.

Tật yếu đuối này đến lúc nào mới chữa được đây?

Có lẽ phải đợi đến lúc...những nỗi buồn kia trở thành con vi - rút khổng lồ ăn mòn trái tim tôi.

Lâu lắm rồi, tôi mới về nhà. Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, kể cả căn phòng mà trước đây từng là của riêng tôi. Có lần, tôi từng nghĩ sau khi rời khỏi đây, mẹ phù thủy ở nhà sẽ nhận cơ hội tổng hết đồ đạc cũ của tôi ra ngoài. Không ngờ nó vẫn còn nguyên vẹn, lại gọn gàng đến vậy.

Tôi mở ngăn đầu tiên của chiếc tủ đặt ở đầu giường, lấy ra một cuốn sổ nhỏ. Đó là cuốn nhật ký ghi lại cuộc đời tăm tối của tôi từ khi thức dậy sau tai nạn đến lúc rời khỏi đây để tự lập. Chắc vẫn chưa có ai đọc được nó đâu? Phải không?

Tôi lấy một hơi thật dài, thổi phù cho đám bụi vương trên cuốn sổ bay hết đi, rồi lật trang đầu tiên, đọc những dòng nhật ký đầu tiên của ngày bắt đầu cuộc sống mới ở căn nhà này.

“Ngày X tháng Y năm ZZZZ

Mọi người nói mình đã có một giấc ngủ dài do tai nạn. Khi thức dậy, mình thậm chí không biết mình là ai, đang ở đâu? Có một người tự xưng là ba mình. Ban đầu, mình vẫn còn hơi e dè, không tin tưởng chú ấy. Về sau, mình cảm thấy chú ấy rất tốt với mình, còn đưa mình về một ngôi nhà bụi thiết là bụi, nói với mình từ nay mình sống ở đây. Mình đã rất vui. Nhưng cái cô ở trong nhà với nhỏ chị hơn tuổi mình thì không thích mình, nói mình là con của con đàn bà đê tiện. Dù vậy, mình sẽ cố gắng để họ vui vẻ với mình. Cố lên!”

Đọc xong, tôi như tìm lại con người của mình ngày xưa. Tôi của lúc ấy, lại có thể ngây thơ, lạc quan đến mức này ư? “Dù vậy, mình sẽ cố gắng để họ vui vẻ với mình”. Ngu ngốc! Tôi từng cố gắng hàng triệu lần, hàng tỉ lần như thế, họ cũng đâu thể mỉm cười với tôi một cái. Thay vào đó, cứ mỗi lần giáp mặt, mẹ phù thủy lại toáng lên chửi mạt tôi.

Đó là bắt đầu! Vậy còn kết thúc ra sao? Tôi vẫn không thể hình dung được cái dáng vẻ hùng hồn tuyên bố với cả nhà rằng tôi sẽ biến khỏi căn nhà này và sống tự lập cho khuất mắt hai mẹ con mẹ phù thủy. Ngày hôm đó, ba đi công tác nên không biết chuyện. Thật ra cũng chẳng phải trùng hợp mà tôi chọn ngay lúc ba vắng nhà. Có ý cả đó! Tôi sợ nhìn thấy ba không lỡ đi. Tôi vẫn luôn yếu đuối vậy mà!

Những dòng nhật ký cuối cùng của tôi trong căn nhà chỉ đơn giản là thế này:

“Mình sẽ đi.

Mình rất buồn vì từ nay không được gặp ba nữa.

Mình thực sự không muốn đi.

Nhưng mình không muốn trở thành đứa ăn bám. Hơn nữa, mỗi lần thấy mình, di sẽ xúc phạm mẹ mình. Mình đi rồi, bà ấy sẽ không bức tức nữa, cũng không mắng mẹ. Như vậy mẹ mới vui.

Phải! Nên đi!”

Tôi đóng lại cuốn nhật ký, cất nó vào ngăn tủ, khóa lại thật kỹ. Đó là tất cả những hoài ức mà tôi có được. Sau này, nếu không may một lần nữa trong cuộc đời, ký ức của tôi lại bị cuốn phăng khỏi dòng thời gian, vẫn còn nó để tôi nhớ lại, vẫn còn nó cho tôi niềm tin tiếp tục sống hết cuộc đời mong manh của mình.

- Trúc Ly! Xuống ăn sáng đi con! - Ba tôi vừa gọi vừa gõ cửa phòng “Cộc...cộc...”

- Dạ! Con xuống ngay đây!

Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, tôi vụng về thay bộ đồ ngủ ra, nhanh chân xuống nhà bếp ăn sáng. Trước khi bước vào bếp, tôi còn chần chừ một chút. Nhất định phải chuẩn bị kĩ tâm lý nghe người khác nói xéo mình. Phải tập cười thật nhiều để cái mặt không nhăn lại làm mất không khí.

Tôi quyết định bước xuống nhà, thấy mẹ con bà Quỳnh và ba tôi đã ngồi vào bàn chờ tôi. Thật kỳ lạ! Tôi nhớ trước đây mẹ con bà Quỳnh không có thói quen chờ tôi xuống ăn. Họ không có khái niệm “chờ đợi”, ngồi vào bàn là ăn, không cần biết tôi đã ăn chưa. Đặc biệt là bữa tối lúc ba đi công tác, tôi mà về trễ thì sẽ bị bỏ đói luôn. Cũng may có cô Mây giúp việc nhà tôi, chịu khó thức đêm thức hôm nấu ăn.

Lần này, mẹ con họ ngồi yên ắng.

Tôi ngồi vào bàn, mỉm cười:

- Chào buổi sáng! Ba! - Rồi quay sang phía đối diện. - Cả đi và chị Quỳnh nữa!

Cứ nghĩ mình nên sẵn sàng bị ném đá, ai ngờ bà đi mà tôi luôn gọi là mẹ phù thủy ác hơn bà nội của các phù thủy trong truyện tranh ấy cười tự nhiên, gấp đồ ăn cho tôi:

- Trúc Ly! Lâu rồi con mới về nhà, trông gầy quá! Ăn nhiều chút!

Bà Quỳnh cũng bỗng chốc trở thành thiên thần:

- Mẹ nói phải trông em gầy quá! Ăn đi! Ăn nhiều vào!

Dù có hơi ngạc nhiên đến ngẩn người ra, tôi vẫn cố gắng chấp nhận, nở nụ cười hạnh phúc:

- Dạ!

Họ đã thay đổi thật sao? Câu hỏi ấy luôn hiện lên trong đầu tôi suốt bữa ăn. Trở về nhà sau bao tháng ngày lẩn lộn ngoài đời, không ngờ lại bất ngờ được đón loại ánh nắng ấm áp nơi gia đình vốn đã sứt mẻ từ khi bắt đầu này.

Nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy có gì đó thực sự, thực sự rất giả tạo và gượng ép ở đây. Từ nụ cười đến hành động, lời nói của mẹ con bà Quỳnh đều rất không thoải mái.

Giữa mẹ tôi và dì có một mối hận không độ trời chung. Dì hận mẹ tôi đến tận xương tủy. Bởi, mẹ là người đã cướp đi người đàn ông mà dì yêu nhất. Tất nhiên, ngày tôi được sinh ra đời, bà ta luôn nguyện rửa mong sao cho tôi chết đi. Vì bà ta nghĩ tôi là lí do khiến ba tôi không thể quên mẹ tôi được. Điều đó khiến bà ta...đừng nói là dịu dàng với tôi, ngay cả một cái nhìn cũng chất chứa căm ghét, thù hận. Bà ấy sẽ mãi mãi không nhận ra được: có tôi hay không có tôi trên thế gian này, ba và mẹ tôi vẫn yêu nhau, vẫn nhớ nhau đến suốt đời.

Nhất định phải có động lực nào đó khiến họ phải chịu nhún nhường trước tôi như vậy?

Sau bữa sáng, bà Quỳnh nói muốn cùng tôi đi mua sắm quần áo. Sắp tới là sinh nhật tròn hai mươi ba tuổi của tôi, bà nói muốn tôi ăn vận thật đẹp trong ngày sinh nhật.

Không cần suy nghĩ nhiều, tôi đồng ý ngay tức khắc.

Buổi mua sắm khá lâu, phải mất đến ba tiếng đồng hồ, tôi và bà Quỳnh mới hài lòng để yên cho các shop quần áo hàng hiệu.

Đã lâu tôi vẫn chưa chọn diện cho bản thân kĩ đến vậy: tôi chọn cho mình chiếc váy đen bó sát người, đôi giày cao gót đen sang trọng; mái tóc được uốn tạm thời xoắn xoắn, với cả trang điểm một chút nữa.

Chỉ thay đổi một chút thôi, nhưng lại thay đổi cả thế giới xung quanh tôi. Khi tôi và bà Quỳnh quyết định vào một quán cà phê nói chuyện. Vừa đi vào, có rất rất nhiều ánh mắt hướng vào tôi, kiểu ánh mắt nửa châm chọc nửa ghen tỵ của người đời. Phải công nhận là hôm nay tôi có hơi táo bạo khi chọn một chiếc váy bó sát lộ ra đường cong cơ thể, còn ngắn đến nửa đùi. Cảm giác bị mọi người chú ý đúng là có chút khác biệt. Chắc hẳn họ sẽ không thể tin được tôi của bình thường giản dị tới mức nào. Thật thú vị!

Còn bà Quỳnh thì không vui. Cũng phải, nhắc mới nhớ, bà đã bị tên Trần Du Nam từ hôn ngay sau khi hắn biết được tên tôi. Chỉ một cái tên - Trúc Ly đã phá nát hạnh phúc của bà. Chắc phải khó khăn lắm bà mới vượt qua và sống tiếp. Hẳn trước khi bắt đầu với tình yêu mù quáng ấy, bà cũng không biết Trần Du Nam biết tôi từ lâu.

Đó cũng là điều tôi luôn thắc mắc. Lan Anh nói Trần Du Nam hận anh Phương, chứ không nói rõ mối quan hệ giữa tôi và hắn ra sao trước đó? Nghi vấn hơn là lúc Trần Du Nam biết tên tôi, hắn đã hét lên cái gì mà: “Rõ ràng mày biết cô ấy vẫn chưa chết?”, còn anh Phương thì trả lời: “Trần Du Nam anh chỉ là quá khứ đau lòng của em ấy thôi!” Khi tôi nhớ lại những câu nói ấy, một câu trả lời về mối quan hệ giữa tôi và Trần Du Nam trước đây hiện lên. Tuy chưa chắc chắn, nhưng nếu khẳng định nó là đúng thì có lẽ tôi sẽ phải rời xa một vài người rồi. Điều tôi lo lắng hơn cả là về câu chuyện của Lan Anh và cả cậu ta nữa.

- Em đang nghĩ gì vậy! - Bà Quỳnh hỏi.

Tôi vui vẻ, như người từ trên trời rơi xuống mới bừng tỉnh:

- Đầu có!

Bất chợt, tôi để ý đến nét mặt bà Quỳnh, nhợt nhạt và tím tái. Hai bàn tay bà nắm chặt đặt trên đùi, tựa như có điều gì khó nói đến mức sợ hãi:

- Trúc Ly!

Tôi tròn xoe hai mắt nhìn bà, mong muốn biết câu nói tiếp theo thì...

- Trúc Ly! Chị xin em!

Bà Quỳnh quỳ xuống trước mặt tôi, hai mắt rung rung:

- Chị xin em! Tha thứ cho chị! Xin em!

Tôi sững sốt, bà đâu có làm gì sai. Đúng là thường ngày hơi quá đáng. Nhưng bà không sai. Dù sao thì vụ tên Du Nam, bà cũng đã lãnh đủ, tha thứ gì nữa chứ:

- Chị đứng dậy đi! Người ta nhìn mình kia!

- Không! Nếu em không đồng ý với chị điều này! Chị không đứng dậy đâu!

Bắt đầu mệt rồi nha!

Để tránh ánh mắt xăm soi của những người xung quanh, tôi buộc phải gật đầu:

- Được! Chị nói đi!

Bà vẫn lì lợm, không đứng, khóc lóc i ôi:

- Trúc Ly! Chị...chị... - Bàn tay bà nắm chặt, găng gượng phát ra từng chữ. - Chị xin em rời xa anh Nam! Xin em đẩy

Lại là chuyện liên quan đến hấn. Bộ đàn ông trên đời này chết hết rồi à, sao cứ nhất định phải là hấn?

Bà Quỳnh quệt đi một hàng nước mắt dài:

- Thực ra, chị không muốn làm vậy đâu. Nhưng Trúc Ly, chị...chị...có thai với anh ấy rồi. Nếu anh ấy không lấy chị. Sau này, khi chị sinh nó ra không có cha thì làm sao bây giờ? Chị...

Cái gì? Bà Quỳnh có...có thai với Trần Du Nam sao? Không...không thể nào!

Ngay khi biết được chuyện ấy, tôi có cảm giác gần như một nửa thế giới đều chết lặng trước mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 49

Cố gắng không quan tâm tới người đó.

Cố gắng để buông bỏ hạnh phúc trước mắt.

Cũng cố gắng thật nhiều để trái tim không lạc lối.

Và sau tất cả...tôi vẫn không thể phủ nhận cái cảm giác đau đớn đè nén trong tâm hồn.

Khi nghe bà Quỳnh nói xin tôi hãy rời xa Trần Du Nam vì chị ta đã có thai với hấn. Tâm trạng của tôi lúc ấy à! Có chút hoảng hồn, choáng ngợp. Có chút thất vọng, mĩa mai con người đó. Có chút thương hại, đồng cảm thay cho bà Quỳnh. Và có tất cả tổn thương, gào khóc xé toạc đáy lòng.

Nhưng...tại sao tôi lại có cảm giác này với hấn? Tôi và hấn...đâu là gì của nhau. Việc gì tôi phải vì hấn mà đau lòng tới như vậy. Việc tôi nên lo lúc này là giúp bà Quỳnh, khiến hấn phải đứng ra chịu trách nhiệm về toàn bộ cái mớ lộn xộn hấn đã gây ra.

Làm vậy...liệu có ổn không? Tôi đã đồng ý việc này mà chẳng cần suy nghĩ gì dù trong tâm trí vẫn thoang thoảng giọng nói ngày hôm đó của hấn: “Hãy bắt đầu trò chơi của em đi. Tôi sẽ cố gắng giả ngu cho rằng em yêu tôi. Tuy nhiên, luật chơi của trò chơi này nhất định phải là em yêu tôi, mãi mãi là của tôi! Nếu em thắng, tôi sẽ kết hôn với em. Nếu em thua, em sẽ phải theo tôi đến cuối đời”. Những lời nói ấy có thể coi là một lời tỏ tình được không? Tôi từng ngu ngốc nghĩ như thế.

Đó là chuyện cũ. Còn ngay bây giờ, mọi chuyện đã khác. Tôi không biết hấn ở quá khứ từng là một con người như thế nào? Nhưng chỉ nhìn thấy hiện tại của hấn ngay lúc này, tôi có thể khẳng định hoàn toàn: hấn thật bi ôi, vô liêm sỉ. Những lời Lan Anh nói là hoàn toàn chính xác, hấn có thể là người đã khiến tôi bị tai nạn. Bôi, dối với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ của kẻ thù (anh Phuong), hấn chỉ có dục vọng chiếm hữu và sự tàn bạo, nâng niu nó, thương yêu nó, rồi hủy hoại nó. Riêng đối với tôi, chắc hấn đã khiến hấn mất nhiều thời gian, kể cả việc cu rư mang mẹ tôi, cho bà ấy cuộc sống thật tốt.

Đến cuối cùng, tất cả kẻ tiểu nhân ti bi trên thế gian này đều có một điểm chung: không bao giờ công kích công khai với đối thủ, mà sẵn sàng bày trò, hủy hoại những người xung quanh họ.

Một con người giả tạo, tàn bạo như hấn, còn chỗ nào để tình yêu có thể chen vào được chứ.

- Này cô gái! Đến nơi rồi! - Chú tài xế taxi thông báo cho tôi.

Tôi xuống xe. Ngay lúc này, tôi đang đứng trước trụ sở chính của tập đoàn Thiên Phong. Không còn thời gian cho những suy nghĩ vớ vẩn của tôi nữa, phải hành động thật nhanh trước khi cái bụng của bà Quỳnh bắt đầu lớn.

Cô gái xinh đẹp ở bàn tiếp tân lịch sự hỏi tôi:

- Xin chào! Chị có thể giúp gì cho em?

May quá! Mãi luống cuống tìm đường mà quên mất vẫn còn những nhân viên tận tụy chỉ đường.

Tôi điềm tĩnh trả lời, cố gắng che dấu đi sự rối rít trong lòng:

- Em là Trúc Ly! Cho em hỏi tổng giám đốc Trần Du Nam có đây không?

Chị mỉm cười:

- Chờ chị một chút nhé!

Nói rồi, chị ấy nhấc điện thoại bàn lên, bấm một dãy số. Sau đó nói chuyện với ai đó bên kia đường dây. Cuộc nói chuyện ấy xảy ra chưa đầy ba mươi giây. Tôi chỉ nghe tiếng chị trả lời rất cung kính: “Dạ vâng...”

- Chị xin lỗi! Tổng giám đốc không có ở đây. Ông ấy có một cuộc đấu thầu lớn. Có thể đến chiều nay mới về công ty. Chị nghỉ tốt nhất em nên về đi.

Nghe xong, tôi thất vọng:

- Vậy sao? Em cảm ơn chị.

Lúc không muốn gặp hần, hần liền xuất hiện ám người khác như quỷ sứ. Đến lúc cần hần thì hần lại biến mất tăm. Phải chăng đó là định mệnh? Tôi và hần mãi mãi không thể cùng nhau... “Mày lại đang nghĩ cái quái gì nữa vậy!” - Cho dù làm gì đi nữa, vẫn không thể xóa nhòa được dấu tích dịu dàng mà hần đã trao. Càng ấm, thì càng lạnh. Càng hạnh phúc, lại càng đau đớn đến tận cùng.

Tôi bước đến công, lòng mông lung suy nghĩ nhiều điều. Tôi đã nói với bà Quỳnh là ngày hôm nay sẽ đi giải quyết hết tất cả mọi chuyện, không để bà chờ lâu, rồi sinh túng quẫn. Nếu bây giờ về tay không, chắc bà thất vọng chết mất. Hơn nữa...cái tên Trần Du Nam ấy, có thực là hần đi đấu thầu? Là không thể gặp hay không muốn gặp. Được rồi! Hần thích chơi trò trốn tìm ngay lúc “đầu sôi lửa bỏng” này, tôi chơi với hần.

Tôi quay lại phòng tiếp tân, nói mình có thể chờ tổng giám đốc trên phòng làm việc của hần. Nhưng chị ấy một mực không muốn tôi lên phòng của hần:

- Chị xin lỗi! Nhưng đó là quy định! Chị không làm khác được!

Tình thế thực căng thẳng.

Đành phải xài chút thủ đoạn rồi. Là phụ nữ sẽ luôn cảm thông cho nhau. Đó là sợi dây kết nối chỉ phụ nữ mới có. Vì thế, tôi chấp nhận nhục nhã quỳ xuống, khóc lầy khóc để (giả vờ thôi nhé), mè nheo với chị ta:

- Xin chị đấy! Cho em vào gặp hần đi. Hần phản bội em theo con khác, rồi còn có con với nó. Đến mức này, em chỉ muốn chết. Nếu không nói rõ ràng với hần, em nghĩ em chỉ có thể lên tầng thượng nhảy xuống cho xong đời.

Tại sao lại chọn hoàn cảnh này nhỉ? Vừa thật, lại vừa giả.

Thấy chị ta vẫn chưa tin, tôi càng lầy làm nước nở hơn:

- Em chỉ muốn biết từ trước tới nay, hần có từng yêu em không hay chỉ là nói dối? Chỉ như vậy thôi, em xin chị.

Giả khóc nhiều, rồi không hiểu sao nước mắt cũng tự rơi lã chã trên khuôn mặt một cách tự nhiên. Trong vai diễn người con gái khổ sở vì bị lừa tình, nói thật tôi cũng không nghĩ mình lại nhập tâm đến mức này.

Chị ấy đỡ tôi đứng dậy:

- Thôi được rồi, chị không giấu em nữa. Tổng giám đốc đang ở trên phòng làm việc với...Bỏ đi! Chị cùng em lên đó. Nhớ là phải giữ bình tĩnh biết chưa? - Chị ấy tốt bụng chậm rãi lau từng giọt nước mắt trên khuôn mặt của tôi - Em thật khổ khổ! Nói thật, chị cũng không ngờ ông ấy lại như vậy. Nhưng hôm nay, chị đã nhìn rõ bộ mặt của tên tổng giám đốc trẻ tuổi “mặt người dạ thú” đó rồi! Thôi! Em đứng dậy đi! Chị dẫn em lên phòng!

Thật may mắn khi gặp chị ấy - một con người rộng lượng, một con người duy nhất không bị cái vẻ ngoài lịch lãm, cuốn hút của hần hớp hồn đến ngu muội, không phân biệt được đâu là trắng, đâu là đen.

Chị ấy dẫn tôi đến lầu cao nhất của tòa nhà:

- Phòng giám đốc ở cuối hành lang! Chị chỉ có thể giúp em đến đây! - Chị ấy nắm lấy tay tôi - Nhớ phải bình tĩnh!

Tôi quệt quệt vài giọt nước mắt trên khuôn mặt, gật gật đầu tạm biệt chị ấy.

Kìa là phòng hán. Tới rồi! Tôi đưa tay lên tính gõ cửa, lại không gõ, chần chờ thật lâu, mãi vẫn không thể dũng cảm mở nó ra được.

Mở ra rồi! Biết phải cư xử thế nào bây giờ!

Chợt, tôi nghe loáng thoáng tiếng đàn bà trong phòng:

- Anh thiệt là...đáng ghét nha! Lúc trước thì đòi kết hôn với con quý cái Trúc Quỳnh đó! Giờ thì lại hủy hôn. Xong rồi lại bám theo con nhỏ Trúc Ly đó. Em thật không hiểu nổi! Em so với nó có gì thua thiệt hơn hay sao mà từ thời đi học tới bây giờ, anh vẫn cứ theo nó. Sao...bị đá rồi mới nhớ tới em à! Ghét chết được! Mỹ Ngọc này theo anh từ khi anh đi học, đến khi anh thành đạt. Em yêu anh như vậy mà anh đâu có để ý đến người ta. Giờ anh nhất định phải đền bù thỏa đáng cho em đó. Tới nay, em muốn...

Chết tiệt! Trong khi bà Quỳnh đau khổ mang nỗi đau và sự nhục nhã. Còn hán ngồi đây ôm gái vui chơi, an lạc.

Hán từng nói tôi thích chơi trò để đàn ông hiểu lầm tôi thích họ. Vậy hán thì sao? Tốt đẹp gì? Đùa giỡn tình cảm với hai chị em tôi hán vui lắm à!

Tôi đập cửa một cách thô lỗ với trái tim rỉ máu:

- Trần Du Nam! Anh ra đây mau cho tôi! Đồ khốn! Anh ra đây mau lên!

Cánh cửa bật mở một cách bất ngờ khiến tôi chợt hoảng hốt.

Một người phụ nữ bước ra từ căn phòng, ăn diện sexy, trang trí liếc tôi một cái rồi sắc, đầy bức dọc. Rồi sắc mặt ả biến sắc khi chạm phải ánh mắt vô hồn của tôi, toáng lên:

- Trúc Ly!

Phải đến vài giây sau đó, ả mới tỉnh dần, đi vượt qua tôi, trước khi đi còn không quên lườm lại một cái, nói nhỏ bên tai tôi:

- Dám cướp đàn ông của tao! Mày cẩn thận với tao đấy!

Tôi không chút lo lắng, hoảng sợ, nhanh miệng đáp lại:

- Thật tình! Tôi cũng muốn xem chị sẽ làm gì với tôi lắm!

Vừa nghe xong, ả Mỹ Ngọc kia trừng mắt, “hừ” một tiếng rồi đi mất hút, đem theo cục tức khó trôi. Dáng vẻ của con ả này làm tôi liên tưởng đến những loại phụ nữ tầm thường lăng loàn khiến người ta phải ghê tởm, khinh miệt. Thiệt tình! Chỉ có ả mới hợp với những kẻ thích chơi đùa với tình yêu như Trần Du Nam thôi. Công nhận! Hợp đôi ghê! Nhưng mối tình này chắc chỉ kéo dài cùng lắm hai ba ngày, cũng có thể chỉ qua một đêm, mà nếu ả biết chiều chuộng đàn ông có khi Trần Du Nam sẽ có hứng dài dài với ả. Trò chơi tình ái này thật kinh tởm!

Trần Du Nam ngồi trên chiếc ghế làm việc của hán, hai chân bắt chéo vào nhau, tay cầm điều thuốc, chốc chốc lại rít vào một hơi thuốc lá thật sâu rồi từ tốn thò ra, khói thuốc bay nghi ngút trong phòng đến khó chịu. Tôi để ý thấy vài cúc áo bên trên của hán bị bung ra hoàn toàn, còn có cả vết son đỏ của ả phụ nữ hồi nãy nữa. Không thể tin nổi là ngay ở chỗ công sở như thế này, mà hai tên “dâm phu gian phụ” này cũng dám làm ra những chuyện đồi bại kia. Chỉ chi tiết đó thôi cũng làm tôi nổi máu điên lên.

Tôi bước đến trước mặt hán, đập tay vào bàn:

- Trần Du Nam! Ra ngoài nói chuyện đi!

Hán lặng yên ngồi ngay dậy, buông điều thuốc xuống, thông thả chỉnh lại nút áo:

- Được!

Miệng thì trả lời, nhưng đôi mắt hán thậm chí không hướng về tôi lấy một lần. Là không muốn nhìn thấy tôi hay thực sự hán không dám dũng cảm nhìn vào mắt tôi chứ. Kẻ hèn hạ, thấp kém như hán đã biết cái gì gọi là dẫn vật lương tâm rồi sao?

Hán không nói là muốn đi đâu nói chuyện nên tôi lựa đại một quán cà phê gần công ty, không lằng nhằng đi vòng một quãng dài với hán hết, vừa ngồi xuống là đi vào vấn đề ngay lập tức:

- Chị Quỳnh đã nói gì với anh chưa?

Hán vẫn quay mặt đi chỗ khác, cũng chẳng hứng thú là bao:

- Chưa!

Tôi hít thở một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, cố gắng nói thật rõ ràng cho hán nghe:

- Tôi nói cho anh biết! Tôi không biết từ trước đến nay có bao giờ anh yêu chị ấy thật lòng chưa? Cũng không biết khoảng thời gian mà hai người yêu nhau, thậm chí tuyên bố kết hôn như thế nào? Nhưng, loại người như anh, chứng nào tật nấy, suốt ngày áp dụng phụ nữ sau lưng chị tôi, còn khiến chị ấy... - Đến đây, tôi xúc động nghẹn lòng, phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh phát ra từng chữ một, nghiêng rằng nói một cách nghiêm túc - Khiến chị ấy...có thai với anh nữa!

Tôi nghĩ chắc hẳn phải hoảng hốt lắm mới đúng. Không ngờ hẳn thờ dài, bây giờ, mới ngồi ngay ngắn lại nói chuyện, ánh mắt không chút sợ hãi nhìn thẳng vào tôi:

- Em ghen?

Câu hỏi của hẳn vừa phun ra khỏi miệng thì đã bị tôi đáp trả bằng một tràng cười giễu cợt. Tôi nói:

- Thật không ngờ đến bây giờ, anh vẫn còn ảo tưởng. Không phải đã nói rồi sao? Tôi là loại phụ nữ thích làm đàn ông hiểu lầm rằng tôi thích họ và sau đó sẽ khiến tên đàn ông đó tổn thương khi biết thực chất tôi không hề tình cảm gì với hẳn cả - Tôi gắng giọng lại - Anh đừng giả ngu nữa. Rõ ràng tôi kết thúc trò chơi này với anh từ lâu lắm rồi! Thật xin lỗi! Một kẻ xảo quyệt như anh, giả ngu như thế làm tôi không quen lắm.

Nếu thực sự hẳn bắt nhân như vậy, tôi cũng chẳng còn lí do nào mà đối xử với hẳn như con người cả. Không biết cả thế giới này, có ai đã từng si và vào mặt hay chưa? Nhưng ngày hôm nay, hẳn nhất định phải chịu qua mùi bị khinh miệt này. Tôi cố nuốt trong lòng mấy giọt lệ chua chát ở khóe mắt, cố trấn tĩnh bản thân, nói với hẳn bằng giọng nói dịu dàng đến chết người:

- Tổng giám đốc Trần Du Nam đúng là đã đi gần đến đích rồi mà còn tuột mất con mồi. Tôi xem thích anh luôn rồi đấy! Chỉ là...anh giấu đầu lòi đuôi, cuối cùng lại lộ ra bản chất thực sự. Biết làm sao đây? Con người như anh, chó mèo không bằng. Chỉ cần ở gần cũng ngửi thấy mùi ghê tởm, ai mà dám đến gần chứ? Anh có biết tôi..

Cuối cùng, hẳn hết chịu nổi, lên giọng:

- Muốn tôi chịu trách nhiệm?

Tôi ngẩng mặt lên, tay vừa khuấy khuấy ly cà phê trên bàn, vẻ nghiêm túc:

- Điều này là đương nhiên. Tôi sẽ nếu anh không chịu trách nhiệm về tất cả, tôi sẽ giết anh.

Hắn đứng dậy:

- Không thành vấn đề nếu đó là điều em muốn!

Rồi sau đó quay gót thanh thản bước khỏi quán cà phê như thể đây là một chuyện quá đỗi bình thường với hẳn.

Hóa ra hẳn còn rất coi thường phụ nữ chúng tôi nữa. Chắc hẳn nghĩ bà Quỳnh đã xài chiêu cuối với hẳn, hẳn sẵn sàng tiếp chiêu. Điều tôi lo lắng hơn cả là cuộc sống sau này của bà Quỳnh. Nếu hẳn dám làm gì bà, tôi cũng sẽ khiến hẳn mất tất cả. Đó là sức mạnh khi một con mèo thường ngày hiền lành, nhưng khi nó thức sự tức giận, kẻ cả cào rách mặt ai đó, nó cũng sẵn sàng. Không điều gì có thể ngăn cản nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Gia Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.